

www.eksegarsi.gr

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 717 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 2 ΦΛΕΒΑΡΗ 2013

1,30 ΕΥΡΩ

**Η Κοινωνική
Ασφάλιση και
πάλι στο
κρεβάτι του
Προκρούστη**

ΣΕΛΙΔΑ 9

Η εργασία, τουλάχιστον
ηθικά, να στηρίξει
τον αγώνα της

**Δίκαιος ο
αγώνας της
αγροτιάς**

ΣΕΛΙΔΑ 8

Βέλγιο

**Η εργατική
αντιβία και πάλι
στο προσκήνιο**

ΣΕΛΙΔΑ 16

**Περί διαβόλου
και συμμαχιών**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Ενάντια στην
κοινωνική
δημαγωγία**

ΣΕΛΙΔΑ 7

Δημόσια Δωρεάν
Εκπαίδευση

**Αυτά που
ξέρατε να τα
ξεχάσετε**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Αίγυπτος

**Η εξέγερση
συνεχίζεται**

ΣΕΛΙΔΑ 5

**Όταν η αδικία γίνεται νόμος,
η αντίσταση είναι καθήκον**

ΠΟΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΟΜΩΣ;

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

2/2: Ημέρα υγροβιότοπων
2/2/1933: Ο Αλφρεντ Ρόζενμπεργκ ανακηρύσσεται φιλοσοφικός ηγέτης των Ναζί
2/2/1942: Ίδρυση ΕΛΑΣ
2/2/1947: Επταγράφη με τα λόγια «Να φύγουν οι Άγγλοι» αναρτάται στην Ακρόπολη
2/2/1957: Διαγραφή Νίκου Ζαχαριάδη (7η ολομέλεια ΚΚΕ)
2/2/1980: Ίδρυτικό συνέδριο Επαναστατικού ΚΚ Τουρκίας
3/2: Μοζαμβίκη: Ημέρα ηρώων, Μεξικό: Γιορτή τεκίλας
3/2/1930: Ίδρυση ΚΚ Βιετνάμ
3/2/1969: Αντιδικτατορικές εκδηλώσεις φοιτητών στη Νομική (τελευταίο μάθημα Γ. Α. Μαγκάκη), επεισόδια, μία σύλληψη
3/2/1973: Εξι νεκροί, δεκαεπτά τραυματίες σε συμπλοκή μελών IRA με αστυνομικούς
3/2/1990: Απαλλοτρίωση δύο μπαζούκας από πολεμικό μουσείο Αθηνών (17N)
3/2/1994: Βόμβα στο Ινστιτούτο Γκαίτε (ΕΑΑ-1η Μάη)
3/2/1998: Βόμβες σε δύο McDonald's (17N)
4/2: Ημέρα κατά ναρκών, Σρι Λάνκα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1948), Αγκόλα: Ημέρα εξέγερσης
4/2/1905: Ο Εσέρος Ιβάν Καλιάεφ διαμελίζει με βόμβα τον Μεγάλο Δούκα Σεργκέι (η έκρηξη ακούστηκε σε όλη τη Μόσχα)
4/2/1936: Νεαρός Εβραίος εκτελεί τον αρχηγό των γερμανών ναζί της Ελβετίας Βίλχελμ Γκουστόβ
4/2/1945: Διάσκεψη Γιάλτας
4/2/1977: Βόμβα ακροδεξιών σε μαγαζί της Ασκληπιού (Αθήνα) που πουλούσε βιβλία, δίσκους και βουλγαρικά είδη λαϊκής τέχνης
4/2/1987: Χτύπημα κατά νευροχειρουργού Ζαχαρία Καψαλάκη (17N)
5/2: Μεξικό: Ημέρα συντάγματος, Ιαπωνία: Ημέρα μαρτύρων
5/2/1902: Νίκη μεταλλωρύχων στη γαλλική εθνοσυνέλευση: μείωση εργάσιμων ημερών σε εννιά ώρες
5/2/1948: Βολές ανταρτών κατά Θεσσαλονίκης, κατάρριψη πολεμικού αεροσκάφους έξω από αυτή
5/2/1977: Βόμβες ακροδεξιών σε γραφεία ΕΚΚΕ, ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού
5/2/1979: Βόμβα στο κοσμηματοπωλείο Ζολώτα, σε εργοστάσιο και έκθεση επίπλων (ΕΑΑ)
5/2/1981: Βόμβα στον ΟΑΕΔ Μοσχάτου (ΕΑΑ)
5/2/2006: Νεκρός υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες ιρανός μεταναστής στο ΑΤ Ομόνοιας
6/2: Ημέρα ασφάλειας στο Internet, Νέα Ζηλανδία: Εθνική γιορτή
6/2/1968: Η χούντα απαγορεύει τα «άσμενα» θεάματα και τη χρήση μάσκας τις αποκρίες
6/2/1981: Θάνατος Φρειδερίκης
6/2/1982: Καταργούνται οι ποδιές μαθητριών
7/2: Γρενάδα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1974)
7/2/1929: Επεισόδια μεταξύ κομμουνιστών και αρχαιομαρξιστών (Σταδίου), πολλοί τραυματίες
7/2/1991: Ολμος κατά πρωθυπουργικής κατοικίας Αγγλίας με στόχο τον πρωθυπουργό John Major
8/2/1833: Η δραστική αντικαθιστά τον φοίνικα
8/2/1921: Θάνατος Πιοτρ Κροπότκιν
8/2/1971: Βόμβες (ΔΑ) καταστρέφουν δύο αυτοκίνητα στρατιωτικών κ ενός αυστραλού διπλωμάτη (Ψυχικό)
8/2/2004: Ο Γεώργιος Παπανδρέου εκλέγεται πρόεδρος του ΠαΣοΚ
8/2/2005: Ο Κάρολος Παπούλιας εκλέγεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

● «Έχει ελαττωθεί η ταχύτητα με την οποία ηγαίναμε στα βράχια. Και τώρα προσαθούμε να στρίψουμε το σκάφος», δήλωσε ο Στουρνάρας ●●● Άλλοι κυβερνητικοί «καπεταναίοι» μας έχουν πει ότι περάσαμε τον κάβο και βαδίζουμε προς απάνεμο λιμάνι ●●● Όπως καταλαβαίνετε, καλύτερα να... ηδηξουμε από το σκάφος τους ●●● «Εθνικό μας νόμισμα είναι το ευρώ», δήλωσε ο Αλέξης ●●● Τόσο γλείψιμο ούτε οι Αμερικάνοι δεν το άντεξαν ●●● Είναι μετά να μην σε παίρνει στο φιλό ακόμη και η Mrs Diamantopoulou και να μιλά για... «γιγαντιώδη» του Αλέξη; ●●● Φυσικά, η πιο γλυκιά εκδίκηση ήταν αυτή που πήρε ο Πολ Τόμσεν ●●● Αυτός, ντε, που ο Αλέξης αρνιόταν να συναντήσει στην Αθήνα και καλούσε τη συγκυβέρνηση να τον κηρύξει ανεπιθύμητο στη χώρα ●●● Θα μου πείτε, άλλο Αθήνα, άλλο Ουάσινγκτον ●●● Κάπως έτσι την είδε κι ο Αλέξης, έκανε την καρδιά του πέτρα και συναντήθηκε με τον Τόμσεν στην έδρα του ΔΝΤ ●●● Αλλά κι αυτοί οι Δουνουτούδες πο-

λύ χαϊρέκακοι άνθρωποι ●●● Ηταν ανάγκη να βάλουν και τον Τόμσεν στη συνάντηση, δεν τους έφτανε ο βοηθός της Λαγκάρντ; ●●● Μα να εξευτελίσουν τον Τσίπρα ήθελαν, υπήρχε περίπτωση να μη συμπεριλάβουν τον Τόμσεν; ●●● «Οι προεκλογικές εξαγγελίες είναι συμβατές με όσα δηλώνει ο Τσίπρας στις ΗΠΑ» δήλωσε ο Λαφαζάνης ●●● Το σημειώνουμε για να μείνει στα «υπόψη» ●●● Για γλείψιμο των ιμπεριαλιστικών παραγόντων κατηγόρησε τον Τσίπρα ο Μπένι ●●● Ζηλιάρης και αχόρταγος ●●● Θέλει να γλείψει μόνον ο ίδιος ●●● «Ακομψη και

αδίκη» χαρακτήρισε ο Τσίπρας την περιγραφή του ΣΥΡΙΖΑ στην έκθεση του ΔΝΤ ως «ριζοσπαστικού αριστερού κόμματος» ●●● Πα, πα, πα, τους τσάκισε στην κριτική ●●● Κρατάνε τα νεφρά τους η Λαγκάρντ, ο Λίπτον και ο Τόμσεν ●●● Από τα τρανταχτά γέλια ●●● «Αποδομινοποιήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ και οι απόψεις του», δήλωσε επίσης ο Τσίπρας ●●● Κορυφαία δήλωση κι αυτή ●●● Διότι είναι κακό να σε δαιμονοποιούν οι ιμπεριαλιστές ●●● Εμείς όμως θα του δώσουμε δίκιο ●●● Πράγματι, είναι κακό να σε έχουν δαιμονοποιήσει στα μάτια της διοί-

κτης Ομπάμα, του ΔΝΤ, της γερμανικής καγκελαρίας, όταν εσύ είσαι αποφασισμένος να μην διαταράξεις το ιμπεριαλιστικό στάτους ●●● Ρέκβιεμ από τον Τέλλογλου στην «Καθημερινή» για ένα κάδαμα που πέθανε ●●● «Ήταν ένας καλός αξιωματικός, αλλά ένας πολύ δύσκολος και επίμονος άνθρωπος» ●●● Ο Ντερτλίνης! ●●● Μπροστά στον Τέλλογλου ωχριά το «Ένας ξεχωριστός Έλληνας» της Χρυσής Αυγής ●●● Ξεκατινιάστηκαν στη Βουλή η Βούλτεψη της ΝΔ με την Μακρή του Καμμένου ●●● Επιτέλους, it's show time ●●● Γιατί όχι κυβερνητική συνεργασία και με τον ΣΥΡΙΖΑ; δήλωσε ο Λυκούδης ●●● Σωστός ο παίχτης ●●● Τώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ «προσαρμόζεται», πρέπει και η ΔΗΜΑΡ να φροντίσει για το μέλλον της ●●● Όπως οι Πράσινοι της Γερμανίας ●●● Και μην ξεχνάτε, ο Σαμαράς είναι «πνευματικό παιδί» του Αβέρωφ ●●● Ακροδεξιός από (πολιτική) κούνια δηλαδή ●●● Τόσα κόμματα που φτιάχνονται σε λίγο δε θα βρίσκουν όνομα οι καινούργιοι ●

◆ Πόσο γελοίοι μπορείτε να γίνετε, Σίμο Κεδίκογλου; «Δεν ήταν συρραφή, ήταν παράθεση αποσπασμάτων, δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος για τη γκεμπελίστικη παραποίηση του βίντεο με τις δηλώσεις του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ.

◆ «Κάθε χώρα χρησιμοποιεί το Σύστημα Εθνικών Λογαριασμών και τις γκριζές ζώνες προς όφελός της. Νομίζω ότι δεν ήταν πολύ σοφό αυτό που έγινε. Έχω πολλά και σοβαρά ερωτηματικά για την επαναταξινόμηση». Αυτά είχε δηλώσει ο Στουρνάρας στην Επιτροπή Ερευνας και Τεχνολογίας της Βουλής για την αναθεώρηση από την ΕΛΣΤΑΤ των στοιχείων του ελλείμματος (μας το θύμισε το «Ποντίκι»). Τι έχει αξία από τη δήλωση Στουρνάρα; Η τοποθέτηση για «γκριζές ζώνες», δηλαδή για δυνατότητα «μαϊμουδίσματος» των στατιστικών, ανάλογα με τις πολιτικές σκοπιμότητες που επικρατούν σε κάθε συγκυρία.

◆ Ακάλυπτο άφησε ο πρώην δήμαρχος Θεσσαλονίκης Β. Παπαγεωργόπουλος το

δεξί του χέρι Μ. Λεμούσια, με τον οποίο είναι συγκατηγορούμενοι στη δίκη που βαδίζει προς το τέλος της. Εμείς απλά θυμίζουμε πως όταν η αντιπολίτευση κατήγγειλε τον Λεμούσια για αδιαφανή απόκτηση ακινήτων, ο τελευταίος είχε δηλώσει πως τα ακίνητα προέρχονταν από... δωρεές φίλων του! Και ο Παπαγεωργόπουλος συνέχισε να τον έχει δεξί του χέρι. Αυτά συνέβησαν το... μακρινό 2006. Όταν δεν υπήρχε δικαστική απειλή.

◆ Και έσονται οι τρεις εις σάρκαν μίαν. Συγκροτήθηκε και τρικομματικό όργανο «πρωινού καφέ». Ο Κεδίκογλου ως κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο Μουρούτης ως

εκπρόσωπος του Μαξίμου, ο Τσιμογιάννης από τη ΝΔ, η Φώφη από το ΠΑΣΟΚ και ο Παπαδόπουλος από τη ΔΗΜΑΡ θα μαζεύονται κάθε πρωί και θα συντονίζουν την παρουσία ολόκληρου του θιάσου της συγκυβέρνησης στα ΜΜΕ. Θα καθορίζουν τα θέματα που θα «παίζουν» και τη «γραμμή» για κάθε θέμα, ώστε να μην υπάρχουν «παραφωνίες». Βέβαια, η ΔΗΜΑΡ κάπου-κάπου θα πρέπει να διαφοροποιείται.

Το ΠΑΣΟΚ το ίδιο. Στον «πρωινό καφέ», όμως, θα γίνεται αλληλοενημέρωση, ώστε το θέατρο να παίζεται με την καλύτερη σκηνοθεσία απ' όλα τα μέρη της συγκυβέρνησης και κανένας εταίρος να

μην αιφνιδιάζει τους άλλους. ◆ Κυνικότατος ο ακροδεξιός σύμβουλος του Σαμαρά, Φαήλος Κρανιδιώτης: «Σε μια δημοκρατική κοινωνία, η μόνη αποδεκτή βία είναι αυτή που υποχρεώνεται να ασκήσει το κράτος δια των άμεσων οργάνων της εξουσίας εφαρμόζοντας τους νόμους και το Σύνταγμα». Αφιερώ-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

νεται εξαιρετικά σε όσους καταδικάζουν τη βία «απ' όπου κι αν προέρχεται, υποκρινόμενοι ότι δεν αντιλαμβάνονται πως εκείνο που κάνει η επαναστατική αντιβία (ένοπλη ή μη) είναι να σπάζει το μονοπώλιο της βίας του αστικού κράτους.

◆ Όμως, οι ΣΥΡΙΖΑίοι δεν κολώνουν. «Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ συγκρούεται ευθέως με κάθε μορφή παραβατικότητας», δήλωσε σε συνέντευξή του στη «Νίκη της Κυριακής» ο βουλευτής Π. Κουρουμπλής. Ως γνωστόν, παραβατικότητα είναι και η αγνόηση μιας δικαστικής απόφασης που βγάζει παράνομη και καταχρηστική μια απεργία ή ένα αγροτικό μπλόκο που κλείνει την εθνική οδό.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσονται διάφορες μορφές εξαιρετικά βίαιης αντίδρασης, η οποία ξεπερνά τα όρια της πολιτικής αντιπαλότητας και αποκτά σε πολύ μεγάλο βαθμό, όπως είπα στη Βουλή, χαρακτηριστικά εχθρότητας. Δηλαδή μπορεί να αποκτά χαρακτηριστικά οιονει εμφυλίου πολέμου, τα οποία κάποιος καλλιεργούν.

Ευάγγελος Βενιζέλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Για να αποφευχθούν περαιτέρω περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, είναι απαραίτητο να προχωρήσει η κυβέρνηση στην ορθολογική οργάνωση της φορολογικής διοίκησης, καθώς και σε άλλες μεταρρυθμίσεις.

Πολ Τόμσεν

Οι ίδιες πηγές, εξάλλου τονίζουν ότι στο Μέγαρο Μαξίμου δεν υπάρχει προβληματισμός για το ενδεχόμενο η επιδείξη πυγμής να προκαλέσει ρήγμα στη συνοχή του κυβερνητι-

κού συνασπισμού. Αφήνουν να εννοηθεί εξάλλου ότι το ζήτημα είναι ήδη συζητημένο διεξοδικά ο Αντ. Σαμαράς με τους Ευ. Βενιζέλο και Φ. Κουβέλη και έχει εξασφαλίσει για αυτόν τον σχεδιασμό τη στήριξη του ΠΑΣΟΚ και, τουλάχιστον, την ανοχή της ΔΗΜΑΡ.

Τα Νέα

Έχουμε λοιπόν κοινά συμφέροντα και κοινούς στόχους, να εργαστούμε ώστε να αναχαιτίσουμε τη στρατηγική της ύφε-

σης, της κοινωνικής διάλυσης και τις ιδέες του μίσους και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού.

Αλέξης Τσίπρας (Πανεπιστήμιο Columbia, ΗΠΑ)

Αν η αλλαγή κλίματος αρχίσει σγά-σγά να συντελείται και να πιστοποιείται στη συνειδηση των πολιτών, καταρρέει μία ολόκληρη πολιτική στρατηγική, η οποία είχε εκφραστεί προεκλογικά ως στρατηγική της εφόδου και τώρα εκφράζεται μετακλογικά ως μία καθολική, απόλυτη αμφισβήτηση κάθε προσπάθειας που γίνεται για την

εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής.

Ευάγγελος Βενιζέλος

Θέλει να πάρει από τον διεθνή παράγοντα το χρίσμα ώστε αύριο να γίνει πρωθυπουργός. Καλωσορίζω τον Τσίπρα στο Μνημόνιο. Πήγε στην Αμερική, είδε τι εστί βερίκοκο και γύρισε πιο μνημονιακός από εμένα.

Αδωνις Γεωργιάδης

Πρέπει να προχωρήσουμε πέρα από την απόλυτη και αυτονόητη καταδίκη της τυφλής βίας στην εξάρθρωση του φαινομένου και την τιμωρία των

υπευθύνων.

Δημήτρης Παπαδημούλης

Κακά τα ψέματα: ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλέξη είναι συνομιλητής του Συστήματος που την ίδια ώρα καταγγέλλει διακαώς.

Δ. Μητρόπουλος (Νέα)

Οι οικονομολόγοι προβλέπουν ότι η ευρωζώνη θα βγει από την ύφεση στο δεύτερο εξάμηνο του 2013 αλλά η κρίση δεν τελειώνει διότι ο Αλέξης Τσίπρας δεν θα το επιτρέψει.

Ειρωνικό σχόλιο στην «Ουάσινγκτον Ποστ»

Περί διαβόλου και συμμαχιών

Αφού έσπασε τα μούτρα του, προσηλώνοντας να το παίζει «αντιμνημονιακός», βλέποντας πλέον ότι έχει απέναντί του όχι μόνο τον Βενιζέλο αλλά και τους Παπανδρείκους, ο Α. Λοβέρδος αποφάσισε να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Σε συνέντευξή του στο «Βήμα» είπε: «Η παρουσία του ΔΝΤ ήταν επιθυμητή από τους Γερμανούς στο μηχανισμό που συγκροτήθηκε εκείνη την εποχή. Συμμετείχε, λοιπόν, το ΔΝΤ και αυτό αποτέλεσε εργαλείο πολιτικής πειθούς της Μέρκελ προς τους γερμανούς πολίτες για τα μέτρα του Νότου. Στην πορεία αποδείχθηκε ότι το ΔΝΤ δεν είχε συμβολή στην εφαρμογή των προγραμμάτων, καθώς η επίβλεψη των προγραμμάτων γίνεται από την ΕΕ».

Δεν είπε και τίποτα καινούργιο ο Λοβέρδος, το αυτονόητο είπε. Η ΕΕ, με γερμανική καθοδήγηση, έφτιαξε τον περιβόητο «μηχανισμό» στήριξης (EFSF), στον οποίο έμπασε και το ΔΝΤ, επειδή αυτό έχει το know how της εφαρμογής σκληρών προγραμμάτων λιτότητας. Κανένας Παπανδρέου δε θα μπορούσε «να φέρει το ΔΝΤ» κόντρα στη θέληση του ιμπεριαλιστικού διευθυντήριου της Ευρωζώνης. Ο Παπανδρέου ήταν επαίτης στο Βερολίνο και τις Βρυξέλλες και οι αποφάσεις πάρθηκαν ερήμην του. Αυτό δεν τον απαλλάσσει, βέβαια, όμως δεν πρέπει να τρώμε και τα παραμυθάκια ότι «το ΔΝΤ το έφερε ο Παπανδρέου», ενώ οι ευρωενωστές ηγέτες ήταν απλώς παρατηρητές.

Αυτή είναι η μία πλευρά. Υπάρχει, όμως, και μια δεύτερη. Η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να πείσει τον ελληνικό λαό, ότι το ΔΝΤ είναι μεν διάβολος, όμως πρέπει να συμμαχήσουμε μαζί του, γιατί έχει θέσεις που ευνοούν τον ελληνικό λαό. Το είπε ευθέως ο Τσίπρας στη συνέντευξή του στη Στάη, ενώ δυο μέρες πριν η «Αυγή» της Κυριακής δημοσίευε ολόκληρο αφιέρωμα με τον εύγλωττο τίτλο: «Αξιοποίηση του ρήγματος Ουάσιγκτον - Βερολίνου προς όφελος της Ελλάδας», στο οποίο μεταξύ των άλλων διαβάσαμε ότι «ένα στοιχείο σύμπτωσης των δύο πλευρών (σ.σ. ΔΝΤ και ΣΥΡΙΖΑ) είναι η ανάλυση για τον αρνητικό ρόλο της Γερμανίας!» Ο Τσίπρας δεν περιορίστηκε μόνο στη χαρακτηριστική ατάκα ότι θα «συμμαχήσει και με τον διάβολο» για να σώσει τη χώρα. Παρέδωσε και... μαθήματα στο ΔΝΤ, καλώντας το «να συγκρουστεί πιο ανοιχτά με τη Γερμανία και όχι με μισόλογα»!

Πριν δούμε ποιο ακριβώς είναι το περιεχόμενο της διαφωνίας του ΔΝΤ και αν όντως αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς όφελος του ελληνικού λαού, κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε απόσπασμα από μερικές ευστοχότερες επισημάνσεις που έκανε η «Καθημερινή» (για τους δικούς της λόγους, φυσικά). Επισημάνσεις που «αδειάζουν» μεγαλοπρεπέστατα την «πραγματιστική» πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και αποδεικνύουν πως δεν πρόκειται παρά για μια παραλλαγή της πολιτικής που ακολουθείται τα τελευταία τρία χρόνια:

«Είναι πολλοί, ανάμεσά τους και ο κ. Τσίπρας, οι οποίοι υποστηρίζουν πως η λύση στην ελληνική κρίση είναι η "αμερικανική συνταγή" (...) Την "αμερικανική συνταγή" δεν μπορείς να την επιλέξεις α λα καρτ, όπως σε βολεύει. Αναπόσπαστο κομμάτι της είναι μια απάνθρωπα απελευθερωμένη αγορά εργασίας, μαγαζιά που ανοίγουν και κλείνουν όποτε θέλουν,

πανεπιστήμια που στηρίζονται στη συνέργεια με τον ιδιωτικό τομέα κλπ. κλπ. Οι τράπεζες και οι μεγάλες εταιρίες στις οποίες μπήκε ως ελέγχων βασικός μέτοχος το κράτος συνέχισαν να λειτουργούν ως ιδιωτικές επιχειρήσεις, όχι ως ΔΕΚΟ... (...) Ομπάμα και Μέρκελ δεν διαφωνούν πολύ, ίσως και καθόλου, στο πώς πρέπει να λειτουργεί μια καπιταλιστική οικονομία στις μέρες μας. Η "αμερικανική συνταγή" έχει δύο όψεις που είναι αναπόσπαστες: τη δημοσιονομική, αλλά και αυτή της πλήρους απελευθερωμένης πραγματικής οικονομίας».

Έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στο τι κρύβεται πίσω από τις διαφωνίες ΔΝΤ-Ευρωζώνης. Δεν είναι το καταστατικό του ΔΝΤ, που το υποχρεώνει να μπαίνει σ' ένα «πρόγραμμα» μόνο όταν το χρέος της χώρας που εφαρμόζει το «πρόγραμμα» είναι βιώσιμο, όπως έλεγε με ύφος χιλίων Μαρξ ο συριζαίος Σταθάκης σε τηλεοπτική εκπομπή της NET, την περασμένη Τρίτη. Τρία χρόνια συμμετέχει το ΔΝΤ στο ελληνικό «πρόγραμμα», με το χρέος να μην είναι βιώσιμο ούτε για μια στιγμή. Γιατί δεν στάθηκε εμπόδιο στη συμμετοχή του το καταστατικό του ΔΝΤ; Όχι μόνο δε στάθηκε εμπόδιο, αλλά ήταν οι υπηρεσίες του ΔΝΤ που κατασκεύαζαν τις «μελέτες βιωσιμότητας» του ελληνικού χρέους σε όλες τις φάσεις. Και το Μάη του 2010, και το Νοέμβρη του 2010, και τον Ιούνιο του 2011, και τον Οκτώβρη του 2011, και το Φλεβάρη του 2012, και το Νοέμβρη του 2012. Η Λαγκάρντ έκανε στο Eurogroup το πολιτικό παζάρκι με τον Σόιμπλε, τον Γιούνκερ, τον Ρεν και τους άλλους και όταν κατέληξαν σε συμφωνία, οι τεchnοκράτες έπαιρναν εντολή να φτιάξουν μια «έκθεση βιωσιμότητας» που ν' ανταποκρίνεται στην πολιτική συμφωνία που είχε γίνει. Ουμώσαστε, ασφαλώς, τα διάφορα στάδια που πέρασε αυτή η πολιτική συμφωνία: ελληνικό χρέος βιώσιμο χωρίς κανένα «κούρεμα», βιώσιμο με «κούρεμα» 21%, βιώσιμο με «κούρεμα» 50%, βιώσιμο με επαναφορά 30 δισ. ομολόγων. Και βέβαια, καμιά φορά το χρέος δεν ήταν βιώσιμο. Ούτε τώρα είναι και όλοι προεξοφλούν πως θα γίνει νέο «κούρεμα», το οποίο προσδιορίζουν μετά τις γερμανικές εκλογές του προσεχούς Σεπτεμβρίου.

Η διαφωνία ΔΝΤ-Eurogroup δεν έχει στη βάση της κάποια «οικονομική ορθότητα» ή τη νομιμοφροσύνη των διοικούντων το ΔΝΤ προς το καταστατικό του. Πρόκειται για αντανάκλαση της σύγκρουσης ανάμεσα στο αγγλοσαξονικό και το γερμανικοευρωπαϊκό χρηματοπιστικό κεφάλαιο, για αντανάκλαση της σύγκρουσης ανάμεσα στο δολάριο και τη στερλίνα από τη μια και το ευρώ από την άλλη. Η Γερμανία και οι σύμμαχοί της στην Ευρωζώνη διαχειρίζεται την κρίση και ιδιαίτερα την υπερχρέωση των χωρών της ευρωπαϊκής «περιφέρειας» σύμφωνα με τα συμφέροντά της και το ΔΝΤ, για λογαριασμό του αγγλοσαξονικού κεφάλαιου προσπαθεί να την πληξεί όπως μπορεί. Αυτή είναι η ουσία.

Μήπως, όμως, αυτός ο ανταγωνισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς όφελος του ελληνικού λαού, όπως υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ; Πρέπει να σημειωθεί ότι το μοναδικό διακύβευμα αυτού του ανταγωνισμού είναι ένα επιπλέον «κούρεμα» του ελληνικού χρέους, το οποίο θα επωμιστεί ο λεγόμενος «επίσημος τομέας», δηλαδή τα κράτη της Ευρωζώνης που έχουν δανείσει την Ελλάδα από το Μάη του 2010

και μετά. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτό θα γίνει. Θα υπάρξει, δηλαδή, μια ακόμη αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, ώστε να καταστεί βιώσιμο. Δηλαδή, να μπορούν οι διεθνείς τοκογλύφοι να παίρνουν τις δόσεις τους. Υπάρχει περίπτωση να οδηγήσει αυτή η νέα αναδιάρθρωση του χρέους σε χαλάρωση της άγριας λιτότητας που έχει επιβληθεί στον ελληνικό λαό και της «κινεζοποίησης» του ελλαδικού προλεταριάτου;

Ποιος είναι καταλληλότερος να μιλήσει γι' αυτό εκτός από τον περιβόητο Πολ Τόμσεν, άτυπο επικεφαλής της τρούικας και συνομιλητή του Τσίπρα στην Ουάσιγκτον; Δήλωσε σε συνέντευξή του στα «Νέα» (26-27.1.13): «Για να αποφευχθούν περαιτέρω περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, είναι απαραίτητο να προχωρήσει η κυβέρνηση στην ορθολογική οργάνωση της φορολογικής διοίκησης, καθώς και σε άλλες μεταρρυθμίσεις που είναι ζωτικής σημασίας για να στηριχθεί η επιστροφή στην ανάπτυξη, όπως για παράδειγμα οι ιδιωτικοποιήσεις και ιδιαίτερα η άρση των εκτεταμένων εμποδίων στον ανταγωνισμό που συνεχίζουν να βλάπτουν την οικονομία».

Για τον Τόμσεν (για το ΔΝΤ, δηλαδή), η απαρέγκλιτη εφαρμογή του Μνημονίου αποτελεί ευαγγέλιο. Δεν το συζητά. Το μόνο που συζητά είναι τα συστατικά μέρη του «προγράμματος». Και με απόλυτο κυνισμό λέει: αν δεν καταφέρετε να εισπράξετε τους φόρους που έχετε δεσμευτεί, θα πρέπει να ξανακόψετε μισθούς και συντάξεις! Τόσο απλά... Αυτός είναι ο «διάβολος» με τον οποίο θα συμμαχήσει ο Τσίπρας. Θα κάνει συμμαχία με το ΔΝΤ για να πετύχει το δεδομένο (μια νέα αναδιάρθρωση του χρέους), ενώ για τα υπόλοιπα, αυτά που αφορούν τον ελληνικό λαό, δεν λέει κουβέντα. Λες και υπάρχει περίπτωση το ΔΝΤ να κλείσει συμμαχίες α λα καρτ! Πόσω μάλλον να δεχτεί τη χαλάρωση του «προγράμματος». Λίγο ακόμα και θα μας παρουσιάσουν το ΔΝΤ σαν ευαγή οίκο που ανακάλυψε τον δρόμο της μετανοίας.

Είναι χαρακτηριστική ακόμη και η «αυτοκριτική» του Τόμσεν για τη διάφευση των «προβλόμενων» του ΔΝΤ. Είπε στην ίδια συνέντευξή του: «Στην περίπτωση της Ελλάδας, εκ των υστέρων διαπιστώνουμε ότι ήμασταν υπερβολικά αισιόδοξοι στην πρόβλεψη της ανάκαμψης της χώρας, αλλά αυτό δεν θα το απέδιδε στο ότι υποτιμήσαμε τους δημοσιονομικούς πολλαπλασιαστές. Μία σειρά άλλων, άσχετων και απρόσμενων παραγόντων ήλθε στο προσκήνιο, όπως η παρατεταμένη ευρωπαϊκή κρίση και η πολιτική κρίση στην Ελλάδα που κλονίζει σοβαρά την εμπιστοσύνη των επενδυτών και συνεπώς έφερε σε μια πιστωτική ασφυξία, η οποία ήταν πολύ βαθύτερη από ό,τι αναμενόταν και ταυτόχρονα έφερε καθυστερήσεις στις μεταρρυθμίσεις που χρειαζότανται επείγοντως». Κατά το ΔΝΤ, λοιπόν, εκείνο που φταίει είναι ότι υπήρξε μια σχετική χαλάρωση στην εφαρμογή των νέων μέτρων του Μνημονίου, λόγω των δύο απανωτών εκλογικών αναμετρήσεων στην Ελλάδα. Ούτε για μη βιώσιμο χρέος μιλά ούτε συσχετίζει την εφαρμοζόμενη πολιτική μ' αυτό. Θεωρεί πως η έξοδος από την κρίση (λέμε τώρα) συναρτάται μόνο με την απαρέγκλιτη εφαρμογή του Μνημονίου και με την επικαιροποίησή του κάθε φορά που πέφτει έξω, πάντα σε βάρος μισθών και συντάξεων.

■ Πολεμοκάπηλοι εθνικιστές νεοναζί

«Ελευθερία στη Βόρειο Ηπειρο». «Ελληνικός στρατός στη Βόρειο Ηπειρο». «Οι ένοπλες δυνάμεις οι ελληνικές είναι πολύ ισχυρότερες από τις όποιες ένοπλες δυνάμεις τις αλβανικές». «Είμαστε ακόμη σε πόλεμο». «Δε θα γίνεις Έλληνας ποτέ, Αλβανέ». «Αν η Ελλάδα δεν βρίσκεται σε πόλεμο με την Αλβανία, βρίσκεται η Χρυσή Αυγή σε πόλεμο με την Αλβανία». «Κανονικά όλη η Αλβανία πρέπει να είναι μια ελληνική επαρχία» «Είστε ένα πλαστό κράτος, έχετε κλέψει και ήρωες και σημαίες». «Έχετε το χούλι το καταραμένο, αυτό δεν μπορεί να φύγει». Αυτά και πολλά άλλα, διανθισμένα με τις γνωστές ψευδοιστορικές αναλύσεις και μπόλικο ρατσιστικό δηλητήριο, ειπώθηκαν από τον βουλευτή της Χρυσής Αυγής και θεωρητικό (τρομάρα του) του νεοναζισμού Χρ. Παππά, σε συνέντευξή του σε τηλεοπτικό κανάλι της Αλβανίας. Βούτυρο στο ψωμί του Μπερίσα και των αλβανών εθνικιστών, που βρήκαν την ευκαιρία να ξεπλύνουν τα δικά τους εθνικιστικά αμαρτήματα, όπως οι πρόσφατες δηλώσεις Μπερίσα για Αλβανία... μέχρι την Πρέβεζα. Για την αλβανική προπαγάνδα «είμαστε πάτσι». Πολεμοκάπηλοι εθνικιστές εκεί, πολεμοκάπηλοι εθνικιστές κι εδώ.

Αυτή η συμπεριφορά των νεοναζί δημιουργεί, ασφαλώς, προβλήματα στη συγκυβέρνηση που δε θα ήθελε οποιουδήποτε τύπου ένταση με την Αλβανία. Από την άλλη, όμως, το δηλητήριο του εθνικισμού και του ρατσισμού μια χαρά τους «κάθεται» όλων ως όπιο για τον ελληνικό λαό.

■ Ποιτικές ιώσεις

Συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ ήταν προγραμματισμένη για το μεσημέρι της περασμένης Τρίτης, αλλά δεν έγινε, γιατί ο Τσίπρας είχε ίωση. Η ίωση, πάντως, δεν τον εμπόδισε να εμφανιστεί το βράδυ, φρέσκος-φρέσκος και δυναμικός, στη συνέντευξη-ποταμό στη Στάη. Είναι ολοφάνερο πως η ίωση ήταν καθαρά... πολιτική. Και η σκοπιμότητά της εξίσου προφανής. Αν γινόταν καμιά «στραβή» το μεσημέρι και έβγαINE κάτι επικριτικό για τα έργα και τις ημέρες του Τσίπρα στις ΗΠΑ, η Στάη θα το έκανε σημαία και θα γύριζε ολόκληρη τη συνέντευξη γύρω απ' αυτό. Κάλιο γαϊδουρόδενο παρά γαϊδουρογύρευε σκέφτηκαν στο τσιπρικό επιτελείο και ο πρόεδρος... κόλλησε ίωση. Μέσα στη γενικότερη «προσαρμογή» υιοθέτησαν και τη συμπεριφορά των αστών πολιτικών ηγετών, που συμπεριφέρονται στα κόμματά τους σαν απόλυτοι μονάρχες.

Και μια που ασχοληθήκαμε με την πολιτική ίωση του Τσίπρα, που δεν τον εμπόδισε να εμφανιστεί στη Στάη, θα θέλαμε να ρωτήσουμε προς τι το «αίτημα» για εκλογές στην Ελλάδα πριν τις γερμανικές του Σεπτεμβρίου; Έχει σημασία να επισημανθεί ότι το «αίτημα» ήρθε μετά την παρατήρηση της Στάη ότι το νέο «κούρεμα» του χρέους έχει αποφασιστεί και θα γίνει μετά τις γερμανικές εκλογές. Απνευστί ο Τσίπρας ζήτησε εκλογές στην Ελλάδα πριν τις γερμανικές για να κάνει «σκληρή διαπραγμάτευση» και να διεκδικήσει μια βιώσιμη λύση για τη χώρα. Να εκμεταλλευτεί, δηλαδή, το προαποφασισμένο «κούρεμα», αντί αυτό να μετατραπεί σε έπαθλο της σημερινής τρικομματικής κυβέρνησης. Μιλάμε, δηλαδή, για μια αισχρή διαχειριστική λογική, σημεία της οποίας μετατρέπονται σε εργαλεία εξαπάτησης του ελληνικού λαού, ο οποίος και μετά το νέο «κούρεμα» (που από τους πάντες θεωρείται αναπόφευκτο), θα εξακολουθήσει να βιώνει τον εφιάλτη της «κινεζοποίησης».

Αλλωστε, ο ίδιος ο Τσίπρας, στην ίδια συνέντευξη, διαβεβαίωσε ότι στόχος του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι η ισοπέδωση των μισθών, αλλά «ο εξορθολογισμός τους μέσω της αποδοτικότητας, προκειμένου να υπάρχουν αξιοπρεπείς μισθοί, οι οποίοι θα δώσουν μια ώθηση στην οικονομία μέσω της κατανάλωσης». Μ' άλλα λόγια, ο ΣΥΡΙΖΑ υιοθετεί την αστική θεωρία της «σύνδεσης μισθού-παραγωγικότητας», που αποτελεί ένα εργαλείο για την υπερεκμετάλλευση των εργατών. Ας σημειωθεί ότι και ο Μηλιός, μιλώντας στο Mega, ξεκαθάρισε ότι είναι αδύνατη η αποκατάσταση των μισθών στα επίπεδα που βρίσκονταν πριν αρχίσει η «κινεζοποίηση». Το μόνο που υπόσχονται οι ΣΥΡΙΖΑίοι είναι αποκατάσταση του κατώτερου μισθού, αλλά κι αυτό κάποια στιγμή θα το πάρει το ποτάμι. Προς το παρόν το κρατούν ως ένα από τα τελευταία δημαγωγικά όπλα που έχουν.

Κατόπιν όλων αυτών, δεν είναι καθόλου παράξενο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί ν' απαντήσει και στην προπαγάνδα ότι δεν έχει συμμαχούς για να κυβερνήσει. Ο Τσίπρας άφησε ορθάνοιχτο το παράθυρο μιας μελλοντικής κυβερνητικής συνεργασίας με τη ΔΗΜΑΡ, το κόμμα Καμμένου, ακόμα και το ΠΑΣΟΚ (ή ό,τι προκύψει από το ΠΑΣΟΚ). Εξέφρασε την ευχή να γίνει δυνατή η συνεργασία του ΣΥΡΙΖΑ με «δυνάμεις της ευρύτερης σοσιαλδημοκρατίας, του κέντρου, πατριωτικές δυνάμεις, ακόμη και με τη λαϊκή δεξιά», στο πλαίσιο μιας «κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας»! «Πιστεύουμε ότι είναι παρά φύσιν να έχουμε δύο πόλους χωρίς κέντρο και είναι παρά φύσιν να στοιχίζονται τα κόμματα της σοσιαλδημοκρατίας πίσω από μία ακραία δεξιά πρόταση, δεν πιστεύω ότι αυτό θα συνεχιστεί για πολύ», τόνισε!

■ Μάλι

Πύρρειος νίκη του γαλλικού ιμπεριαλισμού

Ανακηρύχθηκαν νικητές χωρίς να υπάρχουν ηττημένοι αντίπαλοι. Τα γαλλικά στρατεύματα που εισέβαλαν αιφνιδιαστικά στο Μάλι στις 11 Ιανουαρίου με την υποστήριξη της αεροπορίας και δυνάμεων του κυβερνητικού στρατού κατάφεραν να φτάσουν στην πόλη Κιντάλ, το τελευταίο ισχυρό προπύργιο των ανταρτών, στις 30 Ιανουαρίου. Έτσι, και τα τρία μεγάλα αστικά κέντρα στο βόρειο Μάλι, οι πόλεις Γκάο, Τιμποκτού και Κιντάλ, που βρίσκονταν εδώ και δέκα μήνες υπό τον έλεγχο των ανταρτών, πέρασαν στα χέρια των γαλλικών δυνάμεων εισβολής και του κυβερνητικού στρατού, χωρίς ουσιαστικά να συναντήσουν αντίσταση. Οι δυνάμεις των ανταρτών είχαν αποχωρήσει από τις τρεις αυτές πόλεις πριν ακόμη φτάσουν οι αντίπαλοί τους και αποσύρθηκαν προφανώς στα κρησφύγετά τους στην αχανή έρημο και στις απόκρημνες οροσειρές για να απαντήσουν με ανταρτοπόλεμο. Η κατάληψη των πόλεων αυτών συνοδεύεται από μαζικές επιθέσεις κυβερνητικών στρατιωτών εναντίον πολιτών, συνήθως ανοιχτόχρωμου δέρματος, που θεωρούνται φιλικά προσκείμενοι στους ισλαμιστές αντάρτες, λεηλασίες καταστημάτων που ανήκουν σε Αραβες ή Αλγερινούς, απόπειρες λιντοραρισμάτων και εκτελέσεις.

Τη στιγμή αυτή, στο Μάλι έχουν αναπτυχθεί 3.500 γάλλοι στρατιώτες και 2.000 περίπου από τις χώρες της Δυτικής Αφρικής, που υπολογίζεται να ξεπεράσουν τις 8.000 το επόμενο διάστημα. Η στρατιωτική επέμβαση του γαλλικού ιμπεριαλισμού στο Μάλι υποστηρίζεται στρατιωτικά από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, τη Γερμανία και τον Καναδά. Οι ΗΠΑ παρέχουν πληροφοροφόρες στα γαλλικά βομβαρδιστικά για τις θέσεις των ανταρτών, μεταγωγικά αεροπλάνα για τη μεταφορά στρατευμάτων και εξοπλισμού και αε-

ροπλάνα τάνκερ για τον ανεφοδιασμό στον αέρα των γαλλικών βομβαρδιστικών. Η Βρετανία παρέχει μεταγωγικά αεροπλάνα και τουλάχιστον 240 εκπαιδευτές μέχρι στιγμής (40 για τον κυβερνητικό στρατό του Μάλι και 200 για τους στρατούς άλλων χωρών της Δυτικής Αφρικής). Η Βρετανία και ο Καναδάς παρέχουν επίσης μεταγωγικά αεροπλάνα. Πολύ περισσότερες χώρες θα συμβάλουν οικονομικά. Στη σύνοδο που πραγματοποιήθηκε στις 29 Ιανουαρίου στην Αντίς Αμπέμπτα, με τη συμμετοχή αφρικανών ηγετών και εκπροσώπων του ΟΗΕ, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Κίνας, τέθηκε ως στόχος η συγκέντρωση σε πρώτη φάση 600 εκατομμυρίων δολαρίων για τα στρατεύματα των χωρών της Δυτικής Αφρικής που θα αναπτύχθούν στο βόρειο Μάλι για την καταδίωξη των ανταρτών.

Παρά τη γρήγορη κατάληψη των τριών πόλεων στο βόρειο Μάλι από τα γαλλικά στρατεύματα και τον κυβερνητικό στρατό, η γαλλική κυβέρνηση κρατά χαμηλούς τόνους και επιμένει ότι οι δυνάμεις της θα αποχωρήσουν το συντομότερο δυνατόν από τη χώρα. «Η απελευθέρωση της Γκάο και της Τιμποκτού πολύ γρήγορα ήταν μέρος του σχεδίου. Τώρα εξαρτάται από τις αφρικανικές χώρες να αναλάβουν. Εμείς αποφασίσαμε να βάλουμε τα μέσα και τον αναγκαίο αριθμό στρατιωτών για να χτυπήσουμε δυνατά. Αλλά το γαλλικό στρατιωτικό σώμα δεν θα μείνει. Θα φύγουμε πολύ γρήγορα», δήλωσε στη Le Parisien ο γάλλος υπουργός Εξωτερικών Λοράν Φαμπιούς. Και προειδοποίησε ότι τα πράγματα μπορεί να γίνουν πιο δύσκολα. «Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Μπαίνουμε σε μια πολύπλοκη φάση όπου ο κίνδυνος επιθέσεων ή απαγωγών είναι εξαιρετικά υψηλός. Τα γαλλικά συμφέροντα απειλούνται σ' ολόκληρη την περιοχή

του Σαχέλ».

Όμως, όσο κι αν επιδιώκει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός την «αφρικανοποίηση» της στρατιωτικής επέμβασης στο Μάλι το ταχύτερο δυνατόν, η απεμπλοκή του δεν θα είναι εύκολη υπόθεση και οι πιθανότητες να γίνει το Μάλι γαλλικό «Αφγανιστάν» είναι πολλές. Για πολλούς λόγους.

Γιατί οι αντάρτες διατήρησαν αλώβητες τις δυνάμεις τους, συνεπώς θα ανασυνταχθούν και θα απαντήσουν με επιθέσεις ανταρτοπόλεμου. Αλλωστε, γνωρίζουν πολύ καλά την τεράστια αφιλοξενία έρημο του Αζαγουάντ και προετοιμάζονται καιρό τώρα συγκεντρώνοντας όπλα και ενισχύοντας την άμυνα και τις γραμμές τους. Σύμφωνα με μαρτυρίες ντόπιων, διαθέτουν ένα τεράστιο δίκτυο από σπηλιές και υπόγειες βάσεις, στις οποίες αποθηκεύουν οχήματα, όπλα, καύσιμα, νερό, γεννήτριες και τρόφιμα. Διαθέτουν καταφύγια και βάσεις σε βραχώδεις οροσειρές και έχουν κατασκευάσει ένα πολύπλοκο δίκτυο τούνελ, χαρακωμάτων, πηγαδιών και οχυρωμάτων.

Γιατί ούτε ο αποδιοργανωμένος κυβερνητικός στρατός ούτε η αφρικανική δύναμη από τις χώρες της δυτικής Αφρικής έχουν την απαιτούμενη εκπαίδευση και την εμπειρία σε συνθήκες ερήμου να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των ανταρτών χωρίς την υποστήριξη των γαλλικών στρατευμάτων.

Γιατί η στρατιωτική επέμβαση στο Μάλι απειλεί με αποσταθεροποίηση όλες τις γειτονικές χώρες και μπορεί να προκαλέσει αντίποινα από ισλαμιστές μαχητές εναντίον της Γαλλίας, δυτικών χωρών και αφρικανών συμμάχων τους.

Γιατί ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι θα εξοντωθούν οι ισλαμιστές αντάρτες στο Μάλι ή θα διαλυθούν και θα καταφύγουν σε άλλες χώρες της πε-

ριοχής, το πρόβλημα θα παραμείνει, γιατί η καρδιά της κρίσης στο Μάλι είναι το κίνημα ανεξαρτησίας των Τουαρέγκ και οι κατά καιρούς εξεγέρσεις τους εδώ και 50 χρόνια, από το 1962 συγκεκριμένα. Εκτός από το Μάλι, οι Τουαρέγκ ζουν επίσης στην Αλγερία, στη Λιβύη, στο Νίγηρα και στη Μπουρκίνα Φάσο. Είναι από τους φτωχότερους και πιο απομονωμένους πληθυσμούς στον κόσμο, τυχαίνει όμως να ζουν σε περιοχές με τεράστια αποθέματα πετρελαίου, φυσικού αερίου, χρυσού, ουρανίου και άλλων πολύτιμων ορυκτών. Γι αυτό και τα καθεστώτα που εγκαθιδρύθηκαν στις πρώην αποικίες πολεμούν το κίνημα ανεξαρτησίας των Τουαρέγκ. Η τελευταία εξέγερση των Τουαρέγκ έγινε το 2012, μετά την πτώση του καθεστώτος Καντάφι στη Λιβύη, όπου πολλοί υπηρέτουσαν στο στρατό και όταν επέστρεψαν πάνοπλοι κατάφεραν να απωθήσουν τον κυβερνητικό στρατό, να θέσουν υπό τον έλεγχό τους το βόρειο Μάλι (τα δύο τρίτα της χώρας) και να κηρύξουν την ανεξαρτησία του Αζαγουάντ.

Ειδικά το Μάλι είναι η μεγαλύτερη χώρα της δυτικής Αφρικής, έχει έκταση διπλάσια από τη Γαλλία και συνορεύει με εφτά χώρες. Εκτός από στρατηγική θέση, έχει τεράστιο ορυκτό πλούτο. Είναι η τρίτη μεγαλύτερη παραγωγός χρυσού στην Αφρική, μετά τη Νότια Αφρική και τη Γκάνα. Είναι επίσης πλούσια σε ουράνιο και τα αποθέματά της υπολογίζονται ότι ξεπερνούν τους 5.000 τόνους. Ο γειτονικός της Νίγηρας κατέχει την τέταρτη θέση στην παραγωγή ουρανίου στον κόσμο. Σύμφωνα με το γαλλικό περιοδικό Le Point, τις τελευταίες μέρες η γαλλική κυβέρνηση έστειλε στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων για την προστασία των ορυχείων ουρανίου στο Νίγηρα, τα οποία εκμεταλλεύεται η κρατική εταιρεία πυρηνικής ενέργειας

Areva. Συν τοις άλλοις, το βόρειο Μάλι διαθέτει μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, την εξόρυξη των οποίων έχουν αναλάβει η αλγερινή κρατική εταιρεία Sonatrach και η καναδέζικη Selier Energy.

Το Μάλι υπήρξε γαλλική αποικία από το 1892 μέχρι το 1960, τμήμα της γαλλικής Αυτοκρατορίας της Δυτικής Αφρικής. Ο έλεγχος του βόρειου Μάλι από τους αντάρτες και η απειλή επέκτασής τους νότια, όπου βρίσκονται και τα ορυχεία ουρανίου, άναψε το πράσινο φως για τη στρατιωτική επέμβαση στη χώρα, με στόχο την υπεράσπιση και την ενίσχυση των συμφερόντων του γαλλικού ιμπεριαλισμού στο Μάλι και στην ευρύτερη περιοχή. Με στενό συνεργάτη το Λευκό Οίκο, ο οποίος επιχειρεί να ανακόψει την οικονομική διείσδυση της Κίνας και να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερο έδαφος στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά στην Αφρική με τους τεράστιους φυσικούς πόρους για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Με τη συμμετοχή της στη στρατιωτική επέμβαση στο Μάλι, η Ουάσινγκτον πέτυχε να κερδίσει μια ακόμη βάση για τα τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη της στην Αφρική. Οπως μετέδωσε το Αλ - Τζαζίρα στις 30 Ιανουαρίου, ο πρόεδρος του Νίγηρα ικανοποίησε αμέσως το αίτημα του αμερικάνου πρεσβευτή στη χώρα και έδωσε την άδεια στάθμευσης τέτοιων αεροσκαφών σε βάση στα σύνορα του Νίγηρα με το Μάλι, την Αλγερία και τη Λιβύη για τη συγκέντρωση πληροφοριών σχετικά με τις κινήσεις και τις δραστηριότητες των ισλαμιστών μαχητών. Είναι η 6η βάση που αποκτούν οι ΗΠΑ για τα τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη στην Αφρική. Οι υπόλοιπες βρίσκονται στο Μαρόκο, στη Σενεγάλη, στη Μπουρκίνα Φάσο, στην Ουγκάντα και στο Τζιμπουτί.

Σύμφωνα με δηλώσεις του Υπουργού Υποθέσεων Κρατουμένων της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δυτική Οχθη, αναμένεται μαζική απεργία πείνας παλαιστίνιων κρατούμενων στις ισραηλινές φυλακές, με αίτημα τη βελτίωση των συνθηκών κράτησής τους. Η απεργία ενδέχεται να ξεκινήσει τον Απρίλη.

Παρά τη διακηρυγμένη θέση της ΠΑ του Αμπάς ότι στέκεται στο πλευρό των κρατούμενων, αυτό τίθεται υπό αμφισβήτηση από την πλειοψηφία των Παλαιστίνιων, ύστερα και από την άγρια καταστολή της διαδήλωσης αλληλεγγύης στους φυλακισμένους από το στρατόπεδο προσφύγων του Αλ Αμάρι κοντά στη Ραμάλα. Σύμφωνα με καταγγελίες, οι πραιτοριανοί του Αμπάς χρησιμοποίησαν ακόμη και αληθινά πυρά προκειμένου να διαλύσουν τους διαδηλωτές! Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις κατοίκου του στρατοπέδου: «Μας επιτέθη-

Ετοιμάζεται μαζική απεργία πείνας παλαιστίνιων κρατούμενων

καν όπως μας επιτέθηκαν και οι Ισραηλινοί κατά τη διάρκεια της Ιντιφάντα!»

Η απεργία πείνας έχει αποδειχτεί ένα ισχυρό όπλο προκειμένου οι παλαιστίνιοι κρατούμενοι να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Στις αρχές του 2012, ο διοικητικός κρατούμενος και μέλος της Ισλαμικής Τζιχάντ, Αντνάν Χαντέρ, πραγματοποίησε απεργία πείνας για 66 μέρες, κέρδισε την απελευθέρωσή του. Ακολούθησε η αγωνίστρια Χάνα Σαλάμπι, που με το ίδιο όπλο αντιπάλεψε τη διοικητική της κράτησης και διεκδίκησε την κατάργηση αυτού του μέτρου που εφαρμόζεται ευρέως από τους σιωνιστές εναντίον του

παλαιστινιακού λαού. Τον Απρίλη του 2012, περίπου δυο χιλιάδες παλαιστίνιοι κρατούμενοι ξεκίνησαν μαζική απεργία πείνας διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες κράτησης και την κατάργηση του καθε-

κίσουν ξανά τα αυτονόητα.

Ο Μένγκελε ξαναζει

Το κράτος του Ισραήλ παραδέχτηκε ότι εφαρμόσε τακτικές ελέγχου των γεννήσεων σε μετανάστριες από την Αιθιοπία πριν από οχτώ χρόνια. Η συγκεκριμένη παραδοχή ήρθε μετά από πίεση ισραηλινών οργανώσεων υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αλλά και δημοσιευμάτων στην ισραηλινή εφημερίδα «Χαφαρέζ».

Οι μετανάστριες εξαναγκάστηκαν να δεχτούν να τους γίνει ένεση με το αντισυλληπτικό μακράς διάρκειας Depo-Pro-

vera, υπό την απειλή ότι δε θα τους επιτραπεί η είσοδος στη χώρα, παρά το γεγονός ότι ήταν δικαίωμά τους, σύμφωνα με το «νόμο επιστροφής στα πατρογονικά εδάφη», αφού ήταν εβραίες. Σε πολλές περιπτώσεις δεν ενημερώνονταν καν για την ένεση που τους έγινε, ενώ όλες έπασχαν για καιρό από τις ισχυρές παρενέργειες του φαρμάκου. Πολλές ήταν οι περιπτώσεις που η χρήση του φαρμάκου προκάλεσε στειρώση στα θύματα.

Η συγκεκριμένη αποκάλυψη κάθεται σαν κερασάκι στην τούρτα του συνεχώς αυξανόμενου ρατσισμού εναντίον των αφρικανών μεταναστών που ζουν στη χώρα, που αποτελεί πια κρατική πολιτική. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις του πρωθυπουργού Μπενιαμίν Νετανιάχου, ότι οι αφρικάνοι μετανάστες αποτελούν απειλή για την ύπαρξη του εβραϊκού και δημοκρατικού κράτους του Ισραήλ!

Ενα μήνα μετά τις δυναμικές λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο πραξικόπημα του Μοχάμεντ Μόρσι, που συγκλόνισαν την Αίγυπτο, ένα μήνα μετά τη νίκη στο δημοψήφισμα βίας και νοθείας για το σύνταγμα, που πραγματοποίησε η Μουσουλμανική Αδελφότητα με την ενεργή στήριξη του στρατού, ο λαός της Αιγύπτου ξεσηκώνεται και πάλι. Την Παρασκευή 25 Γενάρη, στη δεύτερη επέτειο της λαϊκής εξέγερσης ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ, με επίκεντρο το Κάιρο, την Αλεξάνδρεια, την Ισμαίλγια και το Σουέζ, χιλιάδες διαδηλωτές πυρπόλησαν κυβερνητικά κτίρια και γραφεία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, εισέβαλαν σε αστυνομικά τμήματα, απέκλεισαν κεντρικές οδικές και σιδηροδρομικές αρτηρίες και συγκρούστηκαν για ώρες με τις δυνάμεις ασφαλείας του καθεστώτος. Οι μπάτσοι από τη πρώτη στιγμή αντιμετώπιζαν τους διαδηλωτές με αληθινά πυρά, είτε με πυροβόλα όπλα είτε με καραμπίνες. Εκτοτε, μέχρι τη μέρα που γράφεται αυτό το σημείωμα (Πέμπτη), οι κινητοποιήσεις και οι δυναμικές ενέργειες δε λένε να κοπάσουν. Οι νεκροί έχουν ήδη φτάσει τους 56 και οι τραυματίες είναι εκατοντάδες.

Το φάντασμα της Ταχρίρ στοιχίωσε από νωρίς τον ύπνο των επιτελών, τόσο του στρατού όσο και της Αδελφότητας. Τα στελέχη του στρατού πρότειναν να πραγματοποιηθεί την Παρασκευή, ημέρα της επετείου, παρελαση στρατιωτικών μονάδων στην Ταχρίρ, για να αποδοθούν τιμές από τον στρατό! Ο στόχος ήταν προφανής: να αποτραπεί ή τουλάχιστον να αποθαρρυνθεί η συμμετοχή στις λαϊ-

■ Αίγυπτος

Η εξέγερση συνεχίζεται

κές διαδηλώσεις και να ενσωματωθεί η αιματηρή εξέγερση στο καθεστωτικό επετειολόγιο, με το στρατό να αναγορεύεται σε εθνική δύναμη, που δεν ευθύνεται για το καθεστώς Μουμπάρακ και τις σφαγές του. Ο Μόρσι, βέβαια, δε θα μπορούσε να κάνει δεκτή αυτή την πρόταση, γιατί ήξερε ότι θα εξαργίωνε ακόμη και τον κόσμο που στηρίζει την Αδελφότητα, ενώ θα απεκαλύπτε με χαρακτηριστικό τρόπο τη συμμαχία της Αδελφότητας και του ίδιου με το στρατό. Έχοντας τον ίδιο στόχο με το στρατό, αλλά επιλέγοντας μια πιο επιδέξια και δημαγωγική τακτική, τα στελέχη της Αδελφότητας κάλεσαν τη νεολαία τους να μη συμμετάσχει σε πορείες, αλλά να συμμετάσχει ενεργά σε αποστάγματα εθελοντών που θα πήγαι-

ναν στην επαρχία να φυτέψουν δέντρα ή να προσφέρουν δωρεάν περίθαλψη σε όσους την έχουν ανάγκη, ώστε να συμβάλουν θετικά, με πράξεις «πολιτικής ευθύνης», στην οικοδόμηση «μιας ελεύθερης και δημοκρατικής Αιγύπτου»!

Οι πρώτες μέρες των συγκρούσεων συνέπεσαν με τη λήξη της δίκης που έγινε στο Πόρτ Σάιντ για τη δολοφονία 74 οπαδών των Ultras, στον ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ της Αλ-Αχλι και της Αλ-Μάρσι, την 1η Φλεβάρη του 2012. Οι Ultras της Αλ-Αχλι ήταν και παραμένουν από την αρχή της επανάστασης ενάντια στον Μουμπάρακ και απέτελεσαν μια από τις βασικές «δυνάμεις πυρός» των εξεγερμένων. Ενα χρόνο πριν, την περίοδο που η Αίγυπτος βρισκόταν υπό

την εξουσία του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, το καθεστώς αποφάσισε «να δώσει ένα μάθημα» στους Ultras που συνέχιζαν να κινητοποιούνται ενάντια στην εξουσία του στρατού. Η αστυνομία άφησε ορισμένους φανατικούς της αντίπαλης ομάδας να μπουν στο γήπεδο οπλισμένοι σαν αστακοί. Με τη συνδρομή ασφαλιτών, σε ανυποψίαστη στιγμή, οι δυνάμεις των ΜΑΤ αποχώρησαν αιφνιδιαστικά από τις ζώνες που αντάμωναν οι οπαδοί των αντίπαλων ομάδων, με αποτέλεσμα να γίνει μακελειό. Οι Ultras στοχοποίησαν εξ αρχής το στρατό και το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο. Το δικαστήριο αποφάσισε τελικά να καταδικάσει στην εσχάτη των ποινών 21 οπαδούς της Αλ-Μάρσι και κανέναν αστυνομικό, πυροδοτώντας το χάος μέσα και έξω από τα δικαστήρια, που οδήγησε άλλους είκοσι νεκρούς, δεκάδες τραυματίες και γενικευμένες συγκρούσεις σε όλο το Πορτ-Σάιντ.

Την Κυριακή, η κυβέρνηση Μόρσι αποφάσισε να απαγορεύσει την κυκλοφορία καθ' όλη τη νύχτα για ένα μήνα σε τρεις βασικές πόλεις: την Ισμαίλγια, το Σουέζ και το Πορτ Σάιντ, περιοχές όπου εντείνονται οι συγκρούσεις. Ομως, από το πρώτο κίβλας βράδυ της απαγόρευσης, οι διαδηλωτές την έσπασαν στην πράξη, διαδηλώνοντας στους δρόμους. Την

Τετάρτη, οι κυβερνήτες της Ισμαίλγια, του Σουέζ και του Πορτ Σάιντ αποφάσισαν να μειώσουν στις τρεις από εννιά τις ώρες της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, προκειμένου να κατευνάσουν την οργή των διαδηλωτών. Τη Δευτέρα πέρασε από την Ανω Βουλή (Σούρα), που ελέγχεται από τους ισλαμιστές, νόμος που παραχωρεί στο στρατό δικαιοδοσίες και αρμοδιότητες της αστυνομίας. Το καθεστώς της Αδελφότητας σκληραίνει τη στάση του, απειλώντας το λαό με καταστολή από το στρατό. Την ίδια στιγμή, στελέχη του στρατού απαιτούν από τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης να συμμετάσχουν σε εθνικό διάλογο με τον Μόρσι και τις δυνάμεις της Αδελφότητας, προκειμένου να αποσπάσουν τη συναίνεση των αμφιταλαντευόμενων δυνάμεων και να σταματήσουν οι συγκρούσεις.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν η εξέγερση θα συνεχιστεί, αν οι συγκρούσεις θα γενικευτούν ή σταδιακά θα ατονήσουν. Το σημαντικό που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι, μετά από δυο χρόνια, ο στρατός και οι δυνάμεις της Αδελφότητας, που από την πρώτη μέρα συνεργάζονταν παρασημαστικά, υπονομεύονται την εξέγερση, σήμερα στοχοποιούνται μαζικά από μεγάλο τμήμα του λαού της Αιγύπτου. Αυτό είναι ένα από τα πιο ελπιδοφόρα μηνύματα προς τους καταπιεζόμενους λαούς σε όλο τον αραβικό κόσμο, που υφίστανται τη διπλή καταπίεση των ντόπιων κεφαλαιοκρατών και του ιμπεριαλισμού. Η εξέγερση συνεχίζει να εμπνέει και ν' αποτελεί λύση στους ορίζοντες όχι μόνο κάποιων πρωτοποριών, αλλά μαζικά πια τμημάτων του λαού.

Δολοφονίες στο βωμό της «ανάπτυξης»

Η έκρηξη που σκότωσε στις 7 Γενάρη έντεκα ανθρακωρύχους στο ανθρακωρυχείο του Ζόγκουλνταγκ της Τουρκίας, κοντά στη Μαύρη Θάλασσα, δεν ήταν η χειρότερη στην ιστορία του. Το Μάη του 2010, τριάντα εργάτες είχαν σκοτωθεί στην ίδια πόλη, σε ένα ακόμα «ατύχημα» απ' αυτά που θυσιάζουν τα κορμιά των εργατών στο βωμό της «ανάπτυξης». Μπορεί ο αριθμός των θυμάτων να εμφανίζεται μειωμένος σε σχέση με τα μεγάλα «ατυχήματα» των προηγούμενων δεκαετιών (όπως του 1992 με 263 νεκρούς και του 1983 με 102 νεκρούς ανθρακωρύχους), αυτό όμως δεν γλιτώνει την Τουρκία από την πρωτιά στον αριθμό των θανατηφόρων «ατυχημάτων», ακόμα και σε σχέση με την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα, σύμφωνα με στοιχεία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Εργασίας (ILO), που επικαλέστηκε ο πρόεδρος του συνδικάτου των ανθρακωρύχων τον Ιούλη του 2011.

«Ο θάνατος είναι στη μοίρα των εργαζομένων ανθρακωρύχων», είναι τα λόγια που επαναλαμβάνουν προκλητικά ο Ερντογάν και άλλοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι, σε διάφορες παραλλαγές. Ομως, η πλήρης έλλειψη μέτρων ασφαλείας δεν οφείλεται στη «μοίρα», αλλά στην καπι-

ταλιστική εγκληματική αουδοσία και στην κρατική αδιαφορία, που όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι εργάτες ευθύνεται για τα «ατυχήματα» αυτά. Στο συγκεκριμένο ανθρακωρυχείο, το οποίο μάλιστα ανήκει στο δημόσιο, ο υπεργολάβος που είχε αναλάβει τις εξορύξεις ήταν μία κατασκευαστική εταιρία χωρίς εμπειρία σε τέτοιου είδους δουλειές. Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι κυρίως η έλλειψη εμπειρίας, αλλά η πλήρης αδιαφορία για τους εργάτες, τους οποίους αντιμετωπίζουν σαν... κρέας για την παραγωγή. Οι ανθρακωρύχοι καταγγέλλουν ότι δεν τους δίνουν ούτε φακούς ούτε μάσκες, ενώ αναγκάζονται να φέρνουν οι ίδιοι τα εργαλεία της δουλειάς τους! Όπως καταλαβαίνετε, πού να βρεθούν λεφτά για την... πολυτέλεια

των μέτρων ασφαλείας! Βλέπετε, οι συσκευές ανίχνευσης εκρηκτικών αερίων και τα αντιεκρηκτικά εργαλεία (τέτοια που να μη δημιουργούν σπινθήρες, οι οποίοι μπορούν να προκαλέσουν έκρηξη σε ατμόσφαιρες υψηλής συγκέντρωσης εκρηκτικών αερίων, όπως το μεθάνιο στα ανθρακωρυχεία) κοστίζουν πολύ περισσότερο από έντεκα νεκρούς εργάτες.

Την περασμένη Κυριακή και Δευτέρα (27 και 28 Γενάρη), οι ανθρακωρύχοι κατέβηκαν στους δρόμους φτάνοντας μέχρι την Αγκυρα. Μεγάλα λόγια ακούστηκαν ξανά από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ποιος όμως μπορεί να της έχει εμπιστοσύνη, όταν τα ίδια λόγια έχει πει και στο παρελθόν; Το «αναπτυξιακό πρότυπο» της Τουρκίας, με τους «θελλώδεις» ρυθμούς ανάπτυξης (9% το 2009 και 8.5% το 2011), τρέφεται με τα κορμιά των τούρκων και κούρδων εργατών. Ενα έγκλημα για το οποίο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι συνυπεύθυνη. Ενα έγκλημα το οποίο θα τιμωρηθεί μόνο όταν οι εργάτες χτίσουν τη δική τους ταξική οργάνωση, που θα δώσει νικηφόρους αγώνες όχι για να καλυτερέψουν το υπάρχον σάπιο σύστημα, αλλά για να το ανατρέψουν.

Αδίστακτοι δολοφόνοι με «αριστερές» πλάτες

Πέντε μήνες μετά την σφαγή των 34 νοτιοαφρικάνων μεταλλωρύχων στη Μαρικάνα από τους μπάτσους, ένα βίντεο που δημοσιεύτηκε από το βρετανικό κανάλι 4 τη Δευτέρα (<http://www.channel4.com/news/marikana-massacre-police-shooting-video-footage>) ήρθε να ταράξει ξανά τα νερά. Πρόκειται για βίντεο που τραβήχτηκε από δύο μπάτσους την ώρα του μακελειού και αποδεικνύει ότι η αστυνομία εκτέλεσε εν ψυχρώ τους απεργούς μεταλλωρύχους και όχι δρώντας σε «νόμιμη άμυνα». Το βίντεο δείχνει τους μπάτσους να πυροβολούν εργάτες μακριά από τις τηλεοπτικές κάμερες. Οι περισσότεροι εργάτες εκτελέστηκαν εκεί που είχαν βρει καταφύγιο, μετά τους πρώτους πυροβολισμούς, όπως επισημαίνει ο ομιλητής.

Την Τρίτη το πρωί συνεδρίασε έκτακτα η επιτροπή έρευνας που έχει στήσει η κυβέρνηση για να καθορίσει τη στάση της από τον σάλο που έχει ξεσπάσει μετά τη δημοσιοποίηση του βίντεο. Ο δικαστής Ιάν Φάρλαμ, δήλωσε: «Υπ' αυτές τις περιστάσεις, η επιτροπή είναι της άποψης ότι είναι πρόωρο να βγάλει συμπεράσματα

από το απόσπασμα του βίντεο που περιλαμβάνεται στο δελτίο (σ.σ. του βρετανικού καναλιού)». Ο δε νομικός σύμβουλος των μπάτσων Γιόχαν Μπέργκερ υποστήριξε ότι το βίντεο στηρίζει την άποψη της αστυνομίας ότι δεν υπήρξε μαζική σφαγή!

Ο μπάτσος-δολοφόνος πάντως το διασκέδασε δεόντως, κραυγάζοντας: «Τον πυροβόλησα τουλάχιστον δέκα φορές τον καρδιόλη». Αν φερθούν έξυπνα, οι Αρχές θα ρίξουν μία ποιητή του δολοφόνου, υποστηρίζοντας ότι «έκανε τον κεφαλιού του», ορμώμενος από τα λόγια ενός άλλου μπάτσου που ζητά αυτοσυγκράτηση και καλεί τους συναδέλφους του να μην πυροβολήσουν τον νεαρό που τρέχει. Τι κι αν τα κορμιά των δεκάδων νεκρών εργατών στην περιοχή τους διαφεύδουν; Τι κι αν οι μαρτυρίες των εργατών στη συνέχεια του βίντεο που παρουσίασε το ίδιο κανάλι την επόμενη μέρα (<http://www.channel4.com/news/marikana-massacre-miners-harassed-ahead-of-trial>) αποκάλυπτον όλη την αστυνομική βαρβαρότητα που συνεχίστηκε ακόμα και μετά την συγ-

Επιλογή μονόδρομος

Το μήνυμα που στέλνεται από τη συγκυβέρνηση είναι σαφές: όποιο κεφάλι ξεχωρίζει θα κόβεται, ότι κινείται θα εξοντώνεται. Ο Σαμαράς είναι αυτός που βγαίνει μπροστά, παίρνοντας το μεγαλύτερο μερίδιο της πολιτικής ευθύνης, όμως σ' αυτή την τακτική της «μηδενικής ανοχής», του «σοκ και δέος», συνασπίζονται και τα τρία κόμματα της συγκυβέρνησης. Είναι ανάξιο της κρισιμότητας των στιγμών ν' ασχοληθούμε με τις υποκριτικές, ποντιοπιλατικές «επιφυλάξεις» της ΔΗΜΑΡ.

Στο αμαξοστάσιο του Μετρό επιβεβαιώθηκε αυτό που είχε επιβεβαιωθεί και στη «Χαλυβουργία» το περασμένο καλοκαίρι. Οτι όπου δεν βασιλεύει η υποταγή, αυτή θα επιβάλλεται με τη βία των δικαστικών αποφάσεων, των ΕΚΑΜ και των ΜΑΤ. Το ίδιο συνέβη και στην κινητοποίηση των κατοίκων της Πιερίας ενάντια στα διόδια, όπου οι μπάτσοι δεν δίστασαν να συλλάβουν ακόμη και 15χρονα. Οδυνηρή έκπληξη, όμως, δοκίμασε και το ΠΑΜΕ, που πήγε να κάνει ένα από τα συνηθισμένα χάπενινγκ του στο υπουργείο Εργασίας. Εφαγαν το ξύλο της αρκούδας και οι μισοί οδηγήθηκαν στις κλούβες.

Αποδείχτηκε έτσι, ότι οι νυχτερινές αστυνομικές επιχειρήσεις ενάντια σε κατειλημμένα κτίρια στην Αθήνα (και τη Θεσσαλονίκη παλιότερα) δεν ήταν η εξαίρεση, που αφορούσε κάποιους «περιθωριακούς», αλλά ο κανόνας της κρατικής κατασταλτικής πολιτικής που σκοπεύει να ασκήσει η συγκυβέρνηση. Ήταν η τελευταία πρόβα τζενεράλε για την εφαρμογή αυτού του κανόνα. Στον κοινό παρονομαστή της «ανομίας» συγκεντρώνονται όσοι αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική, με όποιον τρόπο κι αν την αμφισβητούν. Ακόμη και εκείνοι που κάνουν απλώς συμβολικές πράξεις προπαγάνδας.

Η αστική εξουσία, ενεργώντας για λογαριασμό της κεφαλαιοκρατίας και των επικυρίαρχων του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου, βάζει μπροστά στην εργατική τάξη και τα άλλα εργαζόμενα στρώματα (όπως π.χ. η φτωχή αγροτιά) ένα δίλημμα: ή βασιλεύει η σιωπή των αμνών ή βασιλεύει το κράτος του νόμου. Περιττεύει να πούμε πως και οι δύο αυτές επιλογές οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα: την ήττα και την υποταγή στη βαρβαρότητα.

Το ίδιο το δίλημμα δείχνει και το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει η εργατική τάξη. Η «ανυπακοή» οδηγεί στα μισά του δρόμου. Οδηγεί σε μια μορφή παθητικότητας. Μόνο η αντίσταση μπορεί να δώσει απαντήσεις. Η αστική νομιμότητα είναι φτιαγμένη για να εξασφαλίζει τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Μ' αυτή την νομιμότητα πρέπει να υπάρξει σύγκρουση. Σύγκρουση, όχι παιχνίδια εντυπωσιασμού με τη λογική του καρπαζοεισπράκτορα. Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα των τελευταίων εξελίξεων. Οι αυταπάτες διαλύονται, το θέμα είναι να μετασχηματιστούν σε μαχητική τακτική.

■ Ιστορίες της Βιβλίου

Πρώτα μίλησε ο Άννας-Σαμαράς. Αποφάσισε να επιστρατεύσει τους απεργούς και βγήκε να το διατυμπανίσει ο ίδιος. Ακολούθησε ο Καϊάφας-Βενιζέλος. Οχι μόνο μίλησε για «απαράδεκτη κοινωνικά απεργία, αλλά έβαλε στελέχη του να δηλώνουν στους δημοσιογράφους ότι «η επίταξη ήταν η πιο ήπια απόφαση που μπορούσε να ληφθεί εδώ που έφτασαν τα πράγματα» (αλήθεια, υπήρχαν κι άλλα μέτρα που μπορούσαν να πάρουν; Πολυβόλα θα έστηναν μήπως;). Η ιστορία έκλεισε με τον Πόντιο Πιλάτο-Κουβέλη, ο οποίος ανακοίνωσε ότι «η επίταξη συνιστά ακραία επιλογή διαχείρισης της κρίσης και δεν βρίσκει σύμφωνη τη ΔΗΜΑΡ», μίλησε για «αδιαλλαξίες από κάθε πλευρά» και διεμήνυσε, off the record, ότι η ΔΗΜΑΡ δεν πρόκειται ν' αποχωρήσει από την κυβέρνηση.

■ Παπαγάλος γίγας!

Εκανε λάθος, όταν «προέβλεπε» ότι η Ελλάδα θα φύγει μέσα στους επόμενους 12 μήνες από την Ευρωζώνη, δήλωσε σε συνέντευξή του στο Spiegel ο περιβόητος Νουριέλ Ρουμπίνι. Επεσε έξω, λέει, διότι οι Γερμανοί άλλαξαν ξαφνικά στάση, στήριξαν την Ελλάδα και προχώρησαν στο πρόγραμμα επαναγοράς ομολόγων, το οποίο τον... αιφνιδίασε. Φαίνεται πως δεν είχε ακούσει τίποτα τόσους μήνες, όταν το θέμα της επαναγοράς συζητιόταν ανοιχτά (ο Βενιζέλος, ας πούμε, το έδette συνέχεια). Ούτε πληροφορήθηκε—αυτός ο «γάτος των αγορών»—ότι διάφορα hedge funds αγόραζαν αθέρα-κουβέρτα ελληνικά ομόλογα σε τιμές μεταξύ 14% και 20% της ονομαστικής τους, για να τα πουλήσουν τελικά στο 35%-38%.

Εν πάση περιπτώσει, έχουμε γράψει και άλλη φορά πως ο Ρουμπίνι δεν είναι κάποιος οικονομολόγος που ασχολείται με προβλέψεις, αλλά ένας παπαγάλος γίγας,

που εκμεταλλεύεται τη φήμη που έχει αποκτήσει για να στηρίζει χρηματιστηριακά παιχνίδια. Αυτή είναι η δουλειά του κι όταν λέει κάτι δεν έχει καμιά επιστημονική συνέπεια, αλλά μόνο σκοπιμότητες των μερίδων του χρηματιστικού κεφάλαιου που υπηρετεί.

■ Περί σκανδαλών

Συμβαίνουν και εις την Ιβηρικήν (και όχι μόνον). Για τα σκάνδαλα διαφθοράς του αστικού πολιτικού κόσμου μιλάμε. Τουλάχιστον 22 εκατ. ευρώ διατηρούσε σε δύο ελβετικές τράπεζες ο ταμίας του κυβερνήσαντος Λαϊκού Κόμματος Λουίς Μπάρδενας. Από τα χρήματα αυτά έπαιρναν το... μόνον τους τα κορυφαία στελέχη του κόμματος, μεταξύ των οποίων ο πρώην πρωθυπουργός Χοσέ Μαρία Αδνάρ και ο σημερινός Μαριάνο Ραχόι. Ο Ραχόι, που βρίσκεται στη δίνη του κυκλώνα, αντέδρασε με τον τρόπο που αντιδρούν και στην Ελλάδα οι πολιτικές ηγεσίες σε τέτοιες περιπτώσεις. Ανακοίνωσε ότι δε θα διστάσει να πάρει μέτρα για την αντιμετώπιση της διαφθοράς στο κόμμα του. Το μόνο που δεν γνωρίζουμε είναι αν οι Ισπανοί χρησιμοποιούν στη γλώσσα τους την παροιμιώδη έκφραση «το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκαλο»...

■ Παραλήρημα (1)

Το ζήτημα δεν είναι ότι το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ προσέθεσε δυο λέξεις στη δήλωση που έκανε ο Τσίπρας στις ΗΠΑ, βγαίνοντας από το μέγαρο του ΔΝΤ. Αυτό είναι δεμπίτο, αν κάποιος έχει ξεχάσει κάτι σε μια προφορική δήλωση και μπορεί να δημιουργηθεί σύγχυση. Αρκεί, βέβαια, η δήλωση να είναι σαφής. Όμως, το συγκεκριμένο απόσπασμα των δηλώσεων Τσίπρα είναι σκέτο παραλήρημα και τέτοιο παρέμεινε και μετά τη διορθωτική παρέμβαση του Γραφείου Τύπου.

Ιδού η δήλωση, όπως παρατίθεται στην ιστοσελίδα του ΣΥΡΙΖΑ (οι λέξεις που προστέθηκαν έχουν επισημανθεί από εμάς):

■ Αξονας

Μπορεί η συνθήκη των Ηλυσίων να υπογράφηκε από τους Ντεγκόλ και Αντενάουερ στο Παρίσι, όμως η φιέστα της 50ής επετείου της δεν υπήρχε περίπτωση να μη γίνει στο Βερολίνο. Η Μέρκελ έχει εκλογές και η παρουσία του Ολάντ στη φιέστα ήταν μια καλή ευκαιρία για να ενισχύσει την προπαγάνδα της χτυπώντας τους σοσιαλδημοκράτες στο μαλακό τους υπογάστριο. Όπως αποδείχτηκε, η φιέστα ήταν και μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να σκεπαστεί ο αρνητικός αντίκτυπος από την ήττα των Χριστιανοδημοκρατών στην Κάτω Σαξωνία (βγήκαν μεν πρώτο κόμμα, αλλά έχασαν την πλειοψηφία, διότι επέλεξαν να ενισχύσουν υπέρ το δέον τους καταρρέοντες Φιλελεύθερους συμμάχους τους).

Και ο Ολάντ; Γιατί δέχτηκε να γίνει η φιέστα στο Βερολίνο, ενώ γνώριζε ότι θα τη χρησιμοποιούσαν οι Χριστιανοδημοκράτες ενάντια στους Σοσιαλδημοκράτες; Γιατί δέχτηκε να στηρίξει με την παρουσία του τη Μέρκελ, όταν αυτή (ανταποκρινόμενη σε παρασημασμένο αίτημα του Σαρκοζί) αρνήθηκε να συναντηθεί με τον Ολάντ πριν τις γαλλικές προεδρικές εκλογές;

Ο Ολάντ πλέον δεν είναι ηγέτης των γάλλων σοσιαλιστών, αλλά πρόεδρος της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας. Είναι λοιπόν υποχρεωμένος ν' ανταποκρίνεται πρωτίτως σ' αυτό το ρόλο. Πήγε στη Γερμανία, γιατί δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Πήγε γιατί ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει το πάνω χέρι στον γαλλογερμανικό άξονα που διοικεί την Ευρωζώνη. Κι όχι μόνο πήγε, αλλά δεν παρέλειψε να συμπεριφερθεί ως προταγανδιστής της Μέρκελ. «Δεν ανήκω στην ίδια πολιτική οικογένεια», είπε, για να χαιρετίσει στη συνέχεια «τη συνεισφορά της καγκελαρίου για όσα έγιναν τους τελευταίους οχτώ μήνες για την έξοδο από την κρίση, το δημοσιονομικό σύμφωνο, το φόρο χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, τη διατήρηση της Ελλάδας στην Ευρωζώνη».

Μέσα σε λίγες λέξεις επισημοποίησε τη συμφωνία της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας με τις βασιλικές κατευθύνσεις της γερμανικής πολιτικής. Θεωρούμε αυτή τη στάση απολύτως λογική. Φυσική συνέπεια της πολιτικής του Αξονα. Μπορεί κάποιος να μιλούσαν για «νέο άνεμο στην Ευρώπη» μετά την εκλογή Ολάντ, όμως αυτό δεν ήταν παρά μια ακόμη επιχείρηση αποπροσανατολισμού του ελληνικού λαού, στην οποία μάλιστα πρωταγωνίστησε ο ΣΥΡΙΖΑ. Τα ίδια μήπως δεν είχαν ειπωθεί και μετά την πρώτη και τη δεύτερη εκλογική νίκη του Ομπάμα;

«Δεν υπήρξε ποτέ επιλογή του ΔΝΤ, η περικοπή του 13ου και του 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα. Γεγονός που επιβεβαιώνει τους φόβους και τις εκτιμήσεις μας ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις έκρυβαν στα συρτάρια, τις λίστες των πλούσιων φορογάρδων προκειμένου να μην πληρώσουν φόρους. Επίσης τους κάνανε το χατίρι να κόβουν τον 13ο και τον 14ο μισθό στο δημόσιο, προκειμένου να μειώσουν και τα έξοδά τους».

Τι λέει ο Τσίπρας, μετά τη διόρθωση; Οτι οι κυβερνήσεις έκαναν τη χάρη στους καπιταλιστές να κόψουν τον 13ο και 14ο μισθό στο δημόσιο, προκειμένου αυτοί (οι καπιταλιστές) να μειώσουν τα έξοδά τους; Βγαίνει νόημα; Κανένα απολύτως. Τι δουλειά

έχουν τα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδείας των δημοσίων υπαλλήλων με τις δαπάνες των καπιταλιστικών επιχειρήσεων; Καμία απολύτως.

Αν αφαιρεθούν οι δυο λέξεις που προσέδεσε το Γραφείο Τύπου, η φράση του Τσίπρα αποκτά νόημα. Η κυβέρνηση έκανε τη χάρη στους καπιταλιστές να κόψει το 13ο και 14ο μισθό για να μειώσουν τις δαπάνες τους. Μόνο που είναι ψέμα. Δώρα και επίδομα αδείας δεν έχουν κοπεί στον ιδιωτικό τομέα. Κόπηκαν στο δημόσιο και από τους συνταξιούχους. Ο Τσίπρας δεν το ήξερε, κάτι του είπαν οι Δουνοτουόδες με τους οποίους συνομιλούσε, δεν κατάλαβε ότι αυτοί δεν μιλούσαν για κάτι που έγινε, αλλά για την προπαγάνδα που είχε αναπτυχθεί, αλλά δεν είχε κανένα δισταγμό να βγει και να το «μπουμπουνήσει» στις δηλώσεις του, χωρίς καν να συμβουλευτεί τους συνεργάτες του που τον συνόδευαν. Ενήργησε με τον τυχοδιωκτικό τρόπο που ενεργεί πάντοτε.

Επί της ουσίας, γιατί μίηκε σ' αυτή τη συζήτηση; Γιατί επέλεξε να υπερασπιστεί το ΔΝΤ στο συγκεκριμένο θέμα; Τόσο σίγουρος είναι ότι το ΔΝΤ, η τρόικα, δεν είχε τέτοια πρόταση; Έχει δει μήπως πρακτικά συζητήσεις; Κι αν ακόμα δεν είχε θέσει τέτοια πρόταση το ΔΝΤ, ποιος ο λόγος να το κάνει σημαία ο Τσίπρας; Μήπως για να πει ότι η χειρότερη φάρα είναι οι ελληνικές κυβερνήσεις και όχι το ΔΝΤ;

■ Παρατήρημα (2)

Είπε, επίσης, ο Τσίπρας, στις ίδιες δηλώσεις: «Δυστυχώς, επιβεβαιωθήκαμε με δραματικό τρόπο. Ιδιαίτερα μετά τις δηλώσεις Μπλανσάρ για το λάθος της εκτίμησης του πολλαπλασιαστή της ύφεσης, διαπιστώνουμε ότι ένα τεχνοκρατικό λαδάκι έχει στοιχίσει πάνο και δυστυχία σε εκατομμύρια ανθρώπους».

Το «τεχνοκρατικό λαδάκι» είναι ο περιβόητος πολλαπλασιαστής με τον οποίο προϋπολόγιζαν την ύφεση. Ο Ολιβιέ Μπλανσάρ, επικεφαλής οικονομολόγος του ΔΝΤ, παραδέχτηκε ότι χρησιμοποίησαν χαμηλό πολλαπλασιαστή, με αποτέλεσμα στις προβλέψεις τους να υποτιμούν την επίπτωση των αντιλαϊκών μέτρων στην ύφεση. Και λοιπόν; Αυτό το «λάθος» οδήγησε στη λήψη των διαδοχικών αντιλαϊκών πακέτων; Αν είχαν χρησιμοποιήσει τον σωστό πολλαπλασιαστή, θα έβλεπαν ότι η ύφεση θα είναι μεγαλύτερη και δε θα έπαιρναν τα ίδια μέτρα;

Ή ο Τσίπρας είναι παντελώς άσχετος ή μας δουλεύει κανονικά, ωραιοποιώντας το ΔΝΤ. Στην πραγματικότητα, δεν ανέβη κανένα «τεχνοκρατικό λαδάκι». Απολύτως σκόπιμα έβαλαν τον πολλαπλασιαστή χαμηλά, για να δημαγωγούν με το δήθεν επικείμενο τέλος της ύφεσης και τη δήθεν έξοδο από το τούνελ. Αυτό δεν το έκαναν μία, αλλά πολλές φορές. Και το 2010 και το 2011 και το 2012. Τα στελέχη του ΔΝΤ έρχονται τώρα εκ των υστέρων και λένε «κάναμε λάθος», για να κρύψουν κάτω απ' αυτή την υποκριτική αυτοκριτική την πολιτική εξαπάτησης του ελληνικού λαού που χρησιμοποίησαν. Και ο Τσίπρας έρχεται να τους δώσει πιστοποιητικό απορίας.

■ Ποιος αβαντάρει ποιον και γιατί;

«Έχει μεγάλο ενδιαφέρον ότι από τη σημερινή μας συζήτηση με την ηγεσία του ΔΝΤ, διαπιστώνουμε πρώτον ότι ακόμα και το ΔΝΤ κατανοεί το αυτονόητο, δηλαδή ότι το πρόγραμμα δε βγαίνει δίχως γενναίο κούρεμα χρέους», δήλωσε ο Τσίπρας εξερχόμενος από την έδρα του ΔΝΤ. Δεν μας είπε, βέβαια, τίποτα καινούργιο. Είναι γνωστή αυτή η θέση του ΔΝΤ. Είναι γνωστός ο καυγάς που ξέσπασε ανάμεσα στη Λαγκάρντ και τον Σόιμπλε στο Eurogroup, ο οποίος διευθετήθηκε μ' έναν ακόμη συμβιβασμό. Οι μεν Γερμανοί δέχτηκαν την επαναγορά ομολόγων, την οποία ζητούσε το ΔΝΤ (δουλεύοντας για λογαριασμό μιας σειράς hedge funds, που είχαν αγοράσει φτηνά ελληνικά ομόλογα και ήθελαν να τα πουλήσουν βγάζοντας τεράστια κέρδη μέσα σε λίγους μήνες), το δε ΔΝΤ δέχτηκε να μπει στο 124% το ποσοστό-ορόσημο για το ελληνικό χρέος (αρχικά ζητούσε 120%).

Πρόκειται για σύγκρουση ανάμεσα στον γερμανογαλλικό άξονα, που κάνει κουμάντο στην ΕΕ, και το αγγλοσαξονικό χρηματιστικό κεφάλαιο, που κάνει κουμάντο στο ΔΝΤ. Ο Τσίπρας γιατί επιλέγει να «προμοτάρει» την ήδη γνωστή θέση του ΔΝΤ; Μήπως δεν ξέρει ότι αυτή η θέση εξυπηρετεί συγκεκριμένες σκοπιμότητες μιας μερίδας του χρηματιστικού κεφαλαίου στον ανταγωνισμό της με τις άλλες; Φυσικά και το ξέρει, όμως απολύτως συνειδητά επιλέγει να παίξει το παιχνίδι του ΔΝΤ, συσκοπίζοντας τα πραγματικά επίδικα.

Συσχετίζει μήπως το ΔΝΤ ένα καινούργιο κούρεμα του χρέους με χαλάρωση του περιβόητου «προγράμματος»; Κάθε άλλο. Το ΔΝΤ επιμένει πως το σκληρό αντιλαϊκό «πρόγραμμα» θα πρέπει να εφαρμοστεί χωρίς την παραμικρή χαλάρωση. Κι αυτό ακριβώς είναι που έχει σημασία για τον ελληνικό λαό. Το «κούρεμα» αφορά τη διαχείριση του χρέους, η οποία σε όλες τις εκδοχές της δεν οδήγησε σε χαλάρωση της βαρβαρότητας. Δυο «κούρεματα» έγιναν μέχρι τώρα και το καθένα συνοδεύονταν με νέα αντιλαϊκά «πακέτα». Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ μετατρέπεται σε αβανταδόρο και... ίματζ μείκερ του ΔΝΤ.

Δεν νομίζουμε ότι υπάρχει ανάγκη να δώσουμε κι άλλα στοιχεία για τη σημασία του ταξιδιού του Τσίπρα στις ΗΠΑ (και προηγουμένως στη Γερμανία), πέραν όσων σχολιάσαμε την προηγούμενη εβδομάδα. Το πράγμα είναι ηλίου φανερότερον κι όποιος έχει μάτια βλέπει. Το λέμε αυτό, γιατί από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ καταβάλλεται προσπάθεια να δημιουργηθεί καπνός παραλλαγής, προκειμένου να σταματήσει η «γκρίνια» που άρχισε και στο εσωτερικό του. «Ο Αλέξης Τσίπρας τους είπε ακριβώς ό,τι λέει και στην Ελλάδα», έγραψε στην «Αυγή» της περασμένης Κυριακής ο Γ. Μηλιός, που συνόδευσε τον Τσίπρα στις ΗΠΑ. Για να γίνει, μάλιστα, περισσότερο πιστευτός, σκάρωσε ένα παραμύθι... με δράκο: «Κυβέρνηση και διαπλεκόμενα ΜΜΕ ενημερώνουν τον ελληνικό λαό ότι "ο Τσίπρας" δεν συμφώνησε με το ΔΝΤ, όπως δεν είχε συμφωνήσει και με τον κ. Σόιμπλε. Τι περίμεναν δηλαδή; Οτι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σαν κι αυτούς, δεσμευμένος και αδύναμος να διατυπώσει θέσεις υπέρ της χώρας και του κόσμου της

Γιατί αν δεν υπάρχει το πολιτικό κόστος «από τ' αριστερά», σημαίνει πως υπάρχει κοινωνικό-πολιτικό πρόβλημα και επομένως πρέπει να ενταθεί η πολεμική, να πυκνώσουν οι πολιτικές αποκαλύψεις και οι αναλύσεις επ' αυτών.

Αρκετοί (άλλοι καλοπροαίρετα, άλλοι κουτοπόνηρα) διαμαρτύρονται για τη συνεχή πολεμική μας ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ. Θεωρούν πως δεν πρέπει να κάνουμε τόσο σκληρή πολεμική, γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ για πολύ κόσμο αποτελεί ελπίδα, το τελευταίο καταφύγιο. Ακριβώς γι' αυτό πρέπει να σκληρύνουμε την πολεμική. Γιατί αυτό το «τελευταίο καταφύγιο» δεν είναι παρά μια παγίδα του συστήματος. Η διάψευση αυτής της ελπίδας θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη απογοήτευση, σε σκληρότερη αποστράτευση, σε ενίσχυση του φασισμού. Σε συνθήκες κρίσης εκεί οδηγούν την εργαζόμενη κοινωνία και τη νεολαία οι δυνάμεις της κοινωνικής δημαγωγίας και γι' αυτό πρέπει τα βέλη των επαναστατικών δυνάμεων να στρέφονται εναντίον τους.

Μα είναι κακό να πάρει ο κόσμος μια

διαχειριστική στρατηγική που δεν έχει καν το περιεχόμενο που είχε η διαχειριστική στρατηγική του ΠΑΣΟΚ το 1974-85; Όμως, εκείνη η περίοδος είναι που πρέπει να μας διδάξει.

Το ΠΑΣΟΚ της μεταπολίτευσης υπήρξε το πολιτικό φορηγό πάνω στο οποίο φορτώθηκε ο εργατικός και λαϊκός ριζοσπαστισμός εκείνης της περιόδου, για να εξατμιστεί μέσα σ' ένα τέλμα συναινεσης, που αποσπαστήκε με μερικά ψίχουλα προς την εργατική τάξη, το λαό, τη νεολαία. Το σημαντικό για την αστική τάξη είναι ότι δεν έχασε ποτέ όχι μόνο την εξουσία, αλλά και την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία. Και σ' αυτό συνέτειναν τα μέγιστα οι ηγεσίες του Περισσού και του «εσωτερικού», που λειτούργησαν σαν αβανταδόροι του ΠΑΣΟΚ. Το ίδιο επιχειρείται να γίνει τώρα

Ενάντια στην κοινωνική δημαγωγία

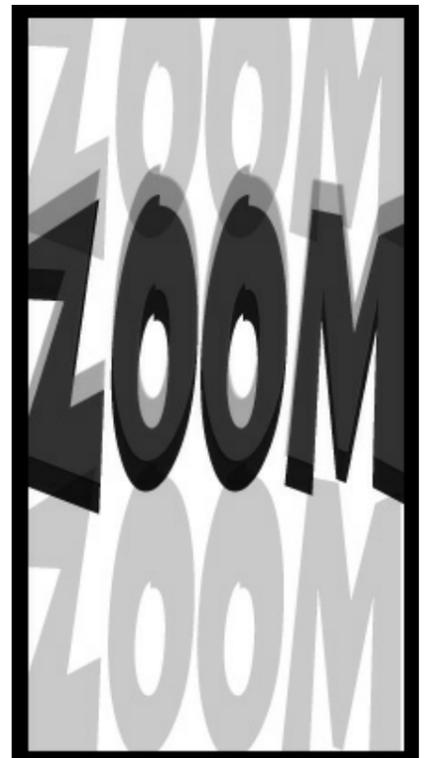
εργασίας; Περίμεναν ότι θα αγωνίζεται τρία χρόνια ενάντια στο μνημόνιο και μόλις καθίσει στο τραπέζι θα αρχίσει να λέει και στους δανειστές και όχι στο λαό, όπως έκανε ο κ. Σαμαράς;».

Αλλά, βέβαια, ακούσαμε και διαβάσαμε στην Ελλάδα. «Μπράβο στον Τσίπρα» αναφώνησε στεκουλαδορικά ο γνωστός Μπουμπουέκος. «Στροφή στο ρεαλισμό» ήταν οι τίτλοι που συνόδευαν τα ρεπορτάζ των περισσότερων «μνημονιακών» εφημερίδων. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μίλησε για «ΣΥΡΙΖΑ εξωτερικού και ΣΥΡΙΖΑ εσωτερικού», σπρώχνοντας σε μεγαλύτερη ευθυγράμμιση και κάθε άλλο παρά σε διφωνία ΣΥΡΙΖΑ-ΔΝΤ αναφέρθηκε. Μ' άλλα λόγια, δεν κατηγορήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ ότι πήγε στην Αμερική και τα τσούγκρισε με το ΔΝΤ, όπως γράφει ο Μηλιός, αλλά επισημάνθηκε η πιο θεαματική μέχρι τώρα κωλοτούμπα του Τσίπρα. Πάνω σ' αυτό το γεγονός, που απετέλεσε κοινό τόπο, έγιναν τα διάφορα σχόλια. Με πιο κακεντρεχές αυτό του βουλμικού Βενιζέλου, που βλέπει τον ΣΥΡΙΖΑ να του παίρνει τη μπουκιά από το στόμα.

Δεν γνωρίζουμε αν και πόσο θα κοστίζει στον ΣΥΡΙΖΑ αυτή η θεαματική «προσαρμογή», με το εμετικό γλείψιμο στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και τις συνεχείς δηλώσεις νομιμοφροσύνης προς το ιμπεριαλιστικό στάτους. Ούτε παίρνουμε τοις μετρητοίς τα «τσιμπημένα» γκάλοπ που υπηρετούν πολιτικές σκοπιμότητες. Σημειώνουμε μόνο, πως όσο λιγότερο κοστίζει πολιτικά στον ΣΥΡΙΖΑ η «στροφή προς το ρεαλισμό» τόσο πιο επιτακτικό γίνεται το καθήκον της πολεμικής προς τον ΣΥΡΙΖΑ, ως κόμμα της κοινωνικής δημαγωγίας.

ανάσα, στο βαθμό που δεν έχουν ωριμάσει οι υποκειμενικές συνθήκες για την επανάσταση; Είναι κι αυτό ένα ερώτημα που ακούμε συχνά, προερχόμενο μάλιστα από τ' αριστερά. Είναι θλιβερό το γεγονός ότι, για παράδειγμα, στο εσωτερικό του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου ανθίζουν τέτοιες απόψεις και αναπτύσσονται τάσεις πολιτικής, ακόμη και εκλογικής στήριξης του ΣΥΡΙΖΑ! Μιλάμε για πλήρη εγκατάλειψη της επαναστατικής προοπτικής, στο όνομα κάποιων μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων, η οποία δεν μας αφορά φυσικά και δεν μπορούμε και να τη σχολιάσουμε περαιτέρω, γιατί οι φορείς αυτών των απόψεων δρουν σε επίπεδο «ψιθύρων» και όχι σε επίπεδο δημόσιας κατάθεσης πολιτικών απόψεων.

Καταρχάς, ανάσα δεν πρόκειται να υπάρξει, γιατί η πολιτική δεν καθορίζεται από την όποια κυβέρνηση, αλλά από τον διεθνή οικονομικό έλεγχο που έχουν επιβάλει οι δανειστές. Και ο ΣΥΡΙΖΑ γι' αυτό κάνει τη γρήγορη «προσαρμογή» του τελευταίου διαστήματος. Προετοιμάζει το λαό γι' αυτά που θα 'ρθουν, αν ποτέ γίνει κυβέρνηση. Ακόμα, όμως, κι αν υποθέταμε ότι μπορεί να υπάρξει μια μικρή ανάσα, τι χαρακτηριστικά θα έχει αυτή; Αν δηλαδή χαλαρώσει λίγο η «κινηζοποίηση», αν αμβλυνοθούν κάποιες πλευρές της, για να αποσπαστεί η κοινωνική συναίνεση, θα πρέπει η εργατική τάξη να στήσει τρελό πανηγύρι; Ζητούμενο, δηλαδή, είναι μια μικρή χαλάρωση της βαρβαρότητας και όχι η απαλλαγή από τη βαρβαρότητα; Αντί να εκμεταλλευτούμε την κρίση, «σπρώχνοντας» τα πράγματα προς την ανάπτυξη συνθηκών επαναστατικής κρίσης, θα πρέπει να στοιχηθούμε πίσω από μια

με τον ΣΥΡΙΖΑ, τηρουμένων βέβαια των αναλογιών. Έτσι, ο επαναστατικός δρόμος θα μένει για πάντα κλειστός. Κάθε φορά θα ξεπηδά από το αστικό στρατόπεδο μια δύναμη κοινωνικής δημαγωγίας και θα εγκλωβίζει την εργατική τάξη και το λαό στη διαχειριστική της στρατηγική.

Γι' αυτό, όσοι θέλουν να ζωντανέψουν την επαναστατική προοπτική έχουν καθήκον, πέραν των άλλων, να πολεμήσουν ανελέητα τον βασικότερο εχθρό της σήμερα, τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πέτρος Γιώτης

ΥΓ: Ο μακαρίτης Θανασιάκης Κανελλόπουλος, αυτοσαρκαζόμενος με το γνωστό του χιούμορ, είχε πει μια απάκα που έμεινε: «Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος είναι το αποσμητικό στην τουαλέτα της κυβέρνησης». Παραφράζοντάς το θα λέγαμε: Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το αποσμητικό στην τουαλέτα του συστήματος. Τις πιο δυνατές δόσεις αυτού του αποσμητικού δίνουν οι διάφοροι αριστεροί μαϊντανοί που τάχαμου ανησυχούν από τη δεξιά στροφή του Τσίπρα και της παρέας του, αλλά δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να καταγράφουν σε ιστοσελίδες τις διαφωνίες τους, με όσο γίνεται πιο προσεκτικό τρόπο (μην προκαλέσουμε και πρόβλημα στο κόμμα). Τα πράγματα είναι απλούστατα. Όταν ως στόχος τίθεται η κυβερνητική εξουσία, όλα τα υπόλοιπα είναι αυτονόητα. Να διοικήσει τον ελληνικό καπιταλισμό θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι να κάνει σοσιαλιστική επανάσταση.

■ Η εργατιά, τουλάχιστον ηθικά, να στηρίξει τον αγώνα της

Δίκαιος ο αγώνας της αγροτιάς

Εδώ και μερικές μέρες, αγρότες από τη Θεσσαλία δοκίμασαν να βγουν με εκατοντάδες τρακτέρ στο εθνικό δίκτυο, στον κόμβο της Νίκαιας έξω από τη Λάρισα. Με κυβερνητική εντολή εξαναγκάστηκαν από τις δυνάμεις καταστολής να φτάσουν και να παραμείνουν στο επαρχιακό δίκτυο της Νίκαιας. Εκτός από τους θεσσαλούς αγρότες στο δρόμο βγήκαν και συναδέλφοί τους άλλων περιοχών. Συγκρίνοντας αυτή την αγροτική κινητοποίηση μ' εκείνες προηγούμενων χρόνων και ιδιαίτερα εκείνες που έγιναν στα μέσα της δεκαετίας του '90 δεν μπορεί να μην παραδεχτεί κανείς, ότι ο αριθμός των τρακτέρ, ο αριθμός των αγροτών, η ποιότητα του αποκλεισμού και ο αριθμός των σημείων που στρατοπέδευαν οι αγρότες είναι υποδεέστερος.

Πού οφείλεται αυτή η μεγάλη μείωση; Οφείλεται μίλις στο ότι η αγροτιά συνολικά (και όχι μόνον η φτωχή) υιοθέτησε τα μέτρα για την Ατζέντα 2007-2013, με αποτέλεσμα να μη συμμετέχει στις συντελούμενες αυτή την περίοδο αγροτικές κινητοποιήσεις; Δεν οφείλεται σ' αυτό, βέβαια, γιατί η αγροτιά συνολικά δεν ήταν δυνατόν να δεχτεί την πολιτική συρρί-

κνωσης της αγροτικής παραγωγής, την πολιτική του βίαιου ξεκληρίσματος της συντριπτικής πλειοψηφίας της φτωχής αγροτιάς και της παροχής ενός προνοιακού φιλοδοξήματος προκειμένου η φτωχή αγροτιά να εγκαταλείψει μαζικά την αγροτική οικονομία, αν όχι και το χωριό.

Τότε πού οφείλεται η μείωση; Οφείλεται στη νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της περιόδου 2007-2013, μια πολιτική που χαρακτήρισε από τον γαλλογερμανικό άξονα. Μια πολιτική παροχής φιλο-

δωρήματος, με την προϋπόθεση να μην καλλιεργεί ο φτωχός αγρότης, μια πολιτική μαζικής εισόδου στην ΕΕ αγροτικών προϊόντων σε εξευτελιστικές τιμές χωρίς να μπαίνουν δασμοί και ποσοτώσεις εισαγωγής. Παρενθετικά μιλώντας, το γαλλογερμανικό κεφάλαιο επέβαλε αυτή την πολιτική, προκειμένου να ξεπεράσει τους ανταγωνιστές του (π.χ. το αμερι-

κάνικο κεφάλαιο) στο κνηγιτό των αγορών του λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Από την πρώτη στιγμή της εξαγγελίας αυτής της πολιτικής από την Κομισιόν, είχαμε προβλέψει και συστηματικά αποκαλύψουμε στην αγροτιά και όχι μόνο, ότι **όσο θα περνούν τα χρόνια σημαντικά τμήματα της φτωχής αγροτιάς θα εγκαταλείπουν την αγροτική παραγωγή και το χωριό και**

έτσι θα αραιώνουν οι γραμμές της αγωνιζόμενης αγροτιάς που θα πασχίζει να επιβιώσει, εξασφαλίζοντας ένα άθλιο επίπεδο ζωής. Ήταν επόμενο από τις χιλιάδες τρακτέρ που κατέβαζαν παλαιότερα οι αγρότες μόνο από την Καρδίτσα, στον κόμβο της Βιοκαρπέντ, να φτάσουμε φέτος σε μερικές εκατοντάδες τρακτέρ στον κόμβο της Νίκαιας.

Αυτό, φυσικά, δεν το επισημαίνουμε από χαιρεκακία, ούτε γιατί θέλουμε να δείξουμε ότι εδώ και χρόνια είχαμε προβλέψει ότι τα πράγματα θα οδηγηθούν εδώ που οδηγήθηκαν, λόγω της πολιτικής που άσκησαν οι αγροτο-συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ και των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που ανέλαβαν κατά περιόδους τη διαχείριση της αστικής εξουσίας.

Η τρικομματική κυβέρνηση δεν ικανοποιήθηκε από το γεγονός ότι ήδη με την ασκούμενη αντιαγροτική ΚΑΠ της περιόδου 2007-2013 έχει καταστεί ασύμφορη η αγροτική πολιτική στην Ελλάδα και σ' όλη την ΕΕ για τη φτωχή

αγροτιά. Αύξησε τον Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης, τις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος και μείωσε την επιστροφή ΦΠΑ κ.ά., γιατί η κυβέρνηση Σαμαρά θέλει να ξωπετάξει από την αγροτική παραγωγή ό,τι απέμεινε από τη φτωχή αγροτιά. Μόλις δε εκδηλώθηκε η παρούσα αγροτική αντίδραση, η συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη έβαλε μπροστά τα ΜΑΤ, στέλνοντας το μήνυμα ότι **θέλει να περάσει με κάθε μέσο την πολιτική του πλήρους και γρήγορου ξεπατώματος της φτωχής αγροτιάς στην Ελλάδα.**

Στεκόμαστε στο πλευρό της αγωνιζόμενης αγροτιάς, παρά τις αδυναμίες και τα λάθη της στην προβολή των αιτημάτων και στη διεξαγωγή του αγώνα της, γιατί αυτός είναι ένας αγώνας επιβίωσης, όχι μόνο γι' αυτή, αλλά και για τους εργαζόμενους στις πόλεις. Οι εργάτες στις πόλεις, έστω και ηθικά, πρέπει να σταθούν στο πλευρό της αγροτιάς, αφού σ' αυτή τη φάση δεν μπορούν, για μια σειρά λόγους, να τη στηρίξουν αγωνιστικά.

Αδίστακτοι δολοφόνοι με «αριστερές» πλάτες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5
κρότηση της επιτροπής έρευνας για το μακελειό που έφτιαξε η κυβέρνηση; Όπως καταγγέλλουν οι εργάτες, η αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις αυτοπτών μαρτύρων, προσπαθώντας να τους τρομοκρατήσει και να τους κλείσει το στόμα την ώρα που η επιτροπή «ερευνούσε». Σε έναν απ' αυτούς χρησιμοποίησε βία παρόμοια με αυτή που χρησιμοποιούν τα αμερικάνικα στρατεύματα στις ανά τον κόσμο εκστρατείες τους: Δέσιμο χειριών πισθάγκωνα, σακούλα στο κεφάλι και ξυλοδαρμούς. Το πρόσχημα; Παράνομη κατοχή όπλου.

Ο δημοσιογράφος του καναλιού παρουσιάζει έναν αυτόπτη μάρτυρα που είδε τις εν ψυχρώ δολοφονίες, αλλά φοβάται αν θα προλάβει να καταθέσει στην επιτροπή ή θα τον πιάσει η αστυνομία. Η τελευταία δεν έκανε κανένα σχόλιο ακολουθώντας την πάγια τακτική σε τέτοιες περιπτώ-

σεις. Αναμονή μέχρι να αποφανθεί η επιτροπή! Αυτή είναι η «δημοκρατία» στη Νότια Αφρική. Μια «δημοκρατία» που το 44% των εργατών (σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ το 2010) ζει με λιγότερο από 10 ραντ την ημέρα (όσο κι ένα καρβέλι ψωμί). Ένα ταξικό apartheid, στο οποίο 12 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε συνθήκες πείνας, όπως αποκαλύπτει μία άλλη έκθεση, αυτή του πανεπιστημίου του Κέιπ Τάουν, για την οποία μας πληροφορεί ο διαδικτυακός τόπος των νοτιοαφρικάνικων συνδικάτων (βλ. <http://www.cosatu.org.za/show.php?ID=6887>), τα οποία συμμετέχουν στην κυβέρνηση!

Ξέρετε ποιο είναι το πιο εξοργιστικό απ' όλα; Το «αριστερό» προσωπείο της κυβέρνησης, στον προεδρικό θώκο της οποίας βρίσκεται βετεράνος του «Κ»Κ, ο οποίος «δάκρυσε» μετά τη σφαγή στη Μαρίκάντα! Όταν η αδικία γίνεται νόμος, η υποκρισία γίνεται επιστήμη!

Εκεί που κάναμε μαύρα μάτια να δούμε γκάλοπ, ξαφνικά άρχισαν να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια με τη βροχή. Εξί (αν μετρήσαμε καλά) δημοσιεύτηκαν την προηγούμενη εβδομάδα και όλα, βέβαια, έδειχναν τη ΝΔ να προηγείται κα-

θαρά του ΣΥΡΙΖΑ και τον Σαμαρά μακράν του Τσίπρα στην καταλληλότητα για πρωθυπουργός.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι τα γκάλοπ είναι «τσιμπημένα». Πάντοτε τα γκάλοπ υπηρετούσαν πολιτικές σκοπιμότητες.

Δεν υπάρχει, όμως, αμφιβολία ότι η πολιτική κατάσταση αντανάκλασε σε σημαντικό βαθμό μια κοινωνική κατάσταση που θα μπορούσε ν' αποδοθεί με τον όρο «το σύνδρομο της ήττας». Αρκεί να θέσουμε ένα ερώτημα: πέραν της προφανούς σκοπιμότητας που υπηρετεί η κρατική καταστολή (ό,τι ξεχωρίζει «κουρεύεται», ό,τι κινείται «ξαπλώνεται» κάτω), είναι επίσης προφανές ότι ο Σαμαράς απευθύνεται και σ' ένα τμήμα του αντιμνημονιακού «πολτού», με σκοπό ν' αποκομίσει πολιτικά οφέλη, σε διαγωνισμό με τους νεοαξί.

Η κρίση δεν έχει καταστρέψει μόνο εργατικά στρώματα. Έχει καταστρέψει και μικροαστικά, ακόμα και μεσοαστικά στρώματα. Μετά την πολιτική ήττα του «κινήματος των αγανακτισμένων», στο οποίο σημαντικό μέρος αυτών των στρωμάτων είχε εναποθέσει τις ελπίδες του, η κοινωνική τους συμπεριφορά έγινε πιο συντηρητική, αποκτώντας φασισίζοντα χαρακτηριστικά. Πάνω σ' αυτά τα χαρακτηριστικά ποντάρει ο Σαμαράς. Αυτά τα στρώματα θέλει να τραβήξει.

Δεν μπορεί, βέβαια, να τα τραβήξει με την οικονομική πολιτική, η οποία εξακολουθεί να

είναι καταστροφική και γι' αυτά τα στρώματα, προσπαθεί όμως να τους καλλιεργήσει φρούδες ελπίδες για καπιταλιστική ανάκαμψη, μέσω της οποίας θα μπορέσουν να επανακάμψουν και τα ίδια στην οικονομική δραστηριότητα και στα βιοτικά στάνταρ που είχαν συνηθίσει. Παράλληλα, ο Σαμαράς συνδέει την υλοποίηση αυτών των ψεύτικων ελπίδων με την επιβολή του νόμου και της τάξης, που θα δημιουργήσουν όρους για την προσέλκυση ξένων επενδύσεων.

Σ' αυτό το δίπολο ποντάρει ο Σαμαράς. Ψεύτικες ελπίδες για ανάκαμψη και επιβολή σιωπής νεκροταφείου στο κοινωνικό επίπεδο. Αν για τα μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα μια τέτοια κοινωνική συμπεριφορά είναι εξηγήσιμη και εν πολλοίς αναμενόμενη σε συνθήκες βαθιάς κρίσης, δεν ισχύει το ίδιο για τα εργατικά στρώματα, τα οποία απλώς δεν έχουν καταφέρει να βρουν οποιονδήποτε ταξικό βηματισμό σ' αυτές τις συνθήκες και βιώνουν την ήττα με βαθιά απογοήτευση και κοινωνική αδράνεια, που με τη σειρά τους αφήνουν ανενόχλητη τη συγκυβέρνηση στο καταστροφικό της έργο.

Το σύνδρομο της ήττας

Θα ζουν για πάντα στις καρδιές και στους αγώνες μας

Κωστής Νικηφοράκης
6 χρόνια από το θάνατό του

Μήτσος Πέτσας
8 χρόνια από το θάνατό του

■ Όταν η αδικία γίνεται νόμος, η αντίσταση είναι καθήκον

Ποια αντίσταση, όμως;

Δεν υπάρχει σήμερα εργαζόμενος που να μην έχει συνειδητοποιήσει ότι τα διαδοχικά Μνημόνια και οι εφαρμοστικοί τους νόμοι υλοποιούν μια διαδικασία «κινεζοποίησης» της εργατικής τάξης. Οι μισθοί και τα μεροκάματα συρρικνώνονται και οι εργασιακές σχέσεις «ξεπατώνονται», επιστρέφοντας εκεί που βρίσκονταν πριν από πολλές δεκαετίες. Αυτός ήταν και παραμένει ο πραγματικός στόχος των Μνημονίων και όχι η διαχείριση του χρέους, η οποία είναι απλώς ένα εργαλείο για την προώθηση της «κινεζοποίησης».

Εκείνο που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι αυτή η διαδικασία προωθείται βίαια, με τη χρήση των θεσμικών μηχανισμών της άρχουσας τάξης. Κι αυτό δεν αφορά μόνο τους μισθούς και τις εργασιακές σχέσεις στο δημόσιο τομέα, όπου το κράτος είναι και εργοδότης, αλλά αφορά και τον ιδιωτικό τομέα, στον οποίο υποτίθεται ότι ισχύει το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Οι μεγάλες ανατροπές δεν ήρθαν ως αποτέλεσμα σύγκρουσης και διαπραγματεύσεων ανάμεσα σε καπιταλιστές και εργάτες, αλλά **επιβλήθηκαν με νόμους και με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου**. Το κράτος, δηλαδή, λειτούργησε ως **συλλογικός καπιταλιστής**, εφαρμόζοντας με απροκάλυπτο και προπαντός βίαιο τρόπο το δικαίωμα της αστικής τάξης.

Και φυσική βία

Αυτή η βία κάθε άλλο παρά συμβολική είναι. Μπορεί να μην φαίνεται το αίμα, όμως το αίμα εξακολουθεί να χύνεται. Εκτός αν θεωρήσουμε ότι δεν είναι βιαιότητα η απολυση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών, η εφιαλτική ανεργία των νέων, η φτώχεια και η εξαθλίωση των εργατικών οικογενειών, ο υποχρησμός των παιδιών. Εκτός αν θεωρήσουμε ότι αυτή η πολιτική δεν είναι βία, επειδή αποφασίστηκε «δημοκρατικά» από τρεις διαδοχικές κυβερνήσεις (Παπανδρέου-Παπαδήμου-Σαμαρά), που απολάμβαναν την εμπιστοσύνη δυο διαδοχικών κοινοβουλίων, με διαφορετικές συνθέσεις και κυβερνητικές κολεγίες.

Το τελευταίο διάστημα, όμως, η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη φροντίζει να καταστήσει σαφές πως δεν πρόκειται να ανεχθεί την αμφισβήτηση αυτής της πολιτικής, ακόμη και από συνταγματικά κατοχυρωμένες εργατικές δράσεις, όπως είναι η απεργία, αλλά θα τις αντιμετωπίσει με την **ωμή βία των κα-**

τασταλτικών μηχανισμών. Η κυβέρνηση διατάζει, τα δικαστήρια αποφασίζουν, η αστυνομία εφαρμόζει με τη βία των ΕΚΑΜ και των ΜΑΤ.

Η πρόβα τζενεράλε έγινε το καλοκαίρι στη «Χαλυβουργία». Τα ΜΑΤ ανέλαβαν χαράματα να επιβάλουν το δίκιο του αφεντικού. Και το έκαναν εύκολα, χωρίς να συναντήσουν καμιά αντίσταση.

Η πρεμιέρα δόθηκε στο αμαξοστάσιο του Μετρό στα Σεπόλια. Ολα έγιναν σύμφωνα με τους κανόνες της τυπικής (αστικής) νομιμότητας: τα δικαστήρια κήρυξαν την απεργία παράνομη και καταχρηστική, η κυβέρνηση αποφάσισε την επιστράτευση των απεργών, όταν αυτοί συνέχισαν παρά τη δικαστική απόφαση, τα ΕΚΑΜ και τα ΜΑΤ εισέβαλαν μέσα στη βαθιά νύχτα στο αμαξοστάσιο και το κατέλαβαν, χωρίς και πάλι να συναντήσουν αντίσταση.

Νόμος είναι το δικαίωμα του εργάτη

Το σύνθημα είναι παλιό. Υπάρχει από τότε που υπάρχει εργατικό κίνημα. Το φωνάζουμε κάθε φορά που βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την κρατική καταστολή (κυβερνητικές αποφάσεις, δικαστικές αποφάσεις). **Το εννοούμε, όμως;**

Όταν η κυβέρνηση αποφασίζει και η Βουλή ψηφίζει κόντρα στα εργατικά συμφέροντα (είτε στα γενικά εργατικά συμφέροντα είτε στα συμφέροντα ενός κλάδου ή ενός χώρου), φωνάζουμε «νόμος είναι το δικαίωμα του εργάτη» και λέμε ότι «θα καταργήσουμε το νόμο στην πράξη».

Όταν η επίθεση συνεχίζεται με δικαστικές αποφάσεις και με απόφαση επιστράτευσης, φωνάζουμε το ίδιο σύνθημα και διακηρύσσουμε ότι θα συνεχίσουμε τον απεργιακό αγώνα παρά την επιστράτευση.

Όταν η κυβέρνηση κορυφώνει την επίθεση, στέλνοντας την αστυνομία, δεν υπάρχει απάντηση. Ετσι, το «νόμος είναι το δικαίωμα του εργάτη» καταντά στο τέλος ένα σύνθημα στα λόγια. **Στην πράξη επιβάλλεται ο νόμος του κεφαλαίου, με τη βία των κρατικών οργάνων καταστολής.**

Βεβαίως, ακολουθούν καταγγελίες, διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, πολιτικές αντεγκλήσεις και διαξιφισμοί. Οι κυβερνήσεις καταβάλλουν πολιτικό κόστος (καμιά φορά όχι), γίνεται πολιτικός τζόγος, αναπτύσσεται προπαγάνδα από τη μια και από την άλλη πλευρά. **Όμως, ο αγώνας έχει χαθεί.** Κι αυτό είναι που μετράει πρα-

κτικά.

Τι έγινε στη «Χαλυβουργία»; Είχαμε μια πρωτοφανή σε διάρκεια απεργία, είχαμε εκδηλώσεις συμπράτασης απ' όλη τη χώρα και το εξωτερικό, αλλά στο τέλος επικράτησε ο νόμος των ΜΑΤ, που άνοιξαν το εργοστάσιο, για να το ξανακλείσει μετά από λίγο ο Μάνεσης, πετώντας τους εργάτες σε διαθεσιμότητα.

Τι έγινε στο Μετρό; Οι εργάτες αφήφισαν τη δικαστική απόφαση και διακήρυξαν ότι θ' αφήφισουν και την επιστράτευση. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια κήρυξαν αμέσως απεργίες συμπράτασης όλα τα συνδικάτα των αστικών συγκοινωνιών, δείγμα του ότι το πρόβλημα για την κυβέρνηση θα μεγάλωνε. Λίγες ώρες μετά, επιβλήθηκε ο νόμος των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ και αυτό που πήγαινε να γίνει δεν έγινε ποτέ. Εμειναν μόνο τα μεγάλα λόγια κάποιων συνδικαλιστών.

Αντίσταση με ουσία

Πολλά μπορεί να επιτωθούν για τη γενικότερη τακτική που ακολουθήθηκε και στη «Χαλυβουργία» και στο Μετρό, όμως δεν είναι αυτό το θέμα μας αυτή τη στιγμή. Ούτε είμαστε εμείς που θα στησουμε τους εργάτες «στον τοίχο», μοιράζοντας κατηγορίες για ηττοπάθεια και άλλα τέτοια.

Αυτό που έχει σημασία είναι **να εντοπίσουμε το πρόβλημα**. Να εντοπίσουμε τα πραγματικά ζητήματα που θέτει η πραγματικότητα και **να αναζητήσουμε τους τρόπους που η αντίσταση θ' αποκτήσει ουσία, θα γίνει αποτελεσματική.**

Τα δεδομένα είναι κατά βάση δύο. **Πρώτο:** η πολιτική της «κινεζοποίησης» και η βαρβαρότητα που αυτή επιφέρει θα συνεχιστεί. Ακόμη και την εποχή της αναμικτικής ανάκαμψης του ελληνικού καπιταλισμού, που κάποια στιγμή θα έρθει, η «κινεζοποίηση» θα χαρακτηρίζει τους μισθούς, τα μεροκάματα και τις εργασιακές σχέσεις. **Δεύτερο:** το κράτος θα παρεμβαίνει βίαια υπέρ του κεφαλαίου, χτυπώντας κάθε αντίσταση. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη διακηρύσσει το **δόγμα της «μηδενικής ανοχής»** και το εφαρμόζει στην πράξη, χωρίς διασταγμούς, χωρίς αναστολές. Ο,τι κινείται θα καταστέλλεται, ό,τι ξεχωρίζει θα «κουρεύεται». **Εκ των πραγμάτων, η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά σ' ένα δίλημμα: ή θα υποταχτεί στο δόγμα της «μηδενικής ανοχής», οπότε οι αγώνες της δεν**

μπορούν να έχουν καμιά ελπίδα νίκης, ή θ' αναζητήσει τρόπους ουσιαστικής αντίστασης, ώστε ν' αντιμετωπίσει την καταστολή σε ΚΑΘΕ εκδήλωσή της.

Τότε που ξήλωναν τα πεζοδρόμια

Στην παράδοση του εργατικού μας κινήματος υπάρχουν οι μνήμες της δεκαετίας του '60. Τότε που οι οικοδόμοι ξήλωναν τα πεζοδρόμια της Αθήνας και η αστυνομία δεν μπορούσε να τους κάνει καλά. Υπάρχουν, επίσης, οι μνήμες των πρώτων χρόνων μετά την πτώση της χούντας. Οι συγκρουσιακές απεργίες στη ΛΑΡΚΟ, στο Μαντούδι, στο Μαντέμ Λάκο της Χαλκιδικής, οι οδομαχίες εργατών-ΜΑΤ στην Αθήνα το 1975-76 κτλ. κτλ.

Γιατί όλ' αυτά έχουν μείνει απλώς ιστορική ανάμνηση και διηγήσεις στα χείλη εργατών που τα έζησαν από πρώτο χέρι; Γιατί από τη δεκαετία του '80 και μετά κυριαρχεί η λογική του «καρπαζοεισπρακτορα»; Τι εννοούμε μ' αυτό; Οτι δεν αναπτύσσετε καμιά αντίσταση στην κρατική καταστολή των εργατικών αγώνων, αλλά περισσεύουν οι καταγγελίες για τη βία της αστυνομίας. Οι εργάτες υφίστανται τη βία χωρίς αντίσταση και μετά καταγγέλλουν φωνάζοντας «είμαστε εργάτες και όχι τρομοκράτες», λες και υπάρχει περίπτωση να επιφυλάξει το κράτος διαφορετική μεταχείριση για τους εργάτες απ' αυτή που επιφυλάσσει για όσους χαρακτηρίζεται «τρομοκράτες». **Ετσι, οι εργάτες από ανπιστεκόμενοι μετατρέπονται σε διαμαρτυρόμενους.**

Η αστική νομιμότητα είναι φτιαγμένη για να υπερασπίζεται τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Οι διακηρύξεις του συντάγματος και των νόμων περί ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων, δικαιώματος στην απεργία κτλ. είναι καθαρά υποκριτικές. Για το κράτος ένα δόγμα ισχύει: **«Όπου δεν πύπτει λόγος πύπτει ράβδος».** Όταν ένας αγώνας δημιουργεί προϋποθέσεις επιτυχίας, αναλαμβάνει έργο η κρατική καταστολή και δίνει την τελική λύση.

Αν θέλουμε οι αγώνες να έχουν προοπτική νίκης, αν θέλουμε να μείνει ζωντανή η ελπίδα μιας εργατικής αντεπίθεσης, θα πρέπει να μη μένουμε στα λόγια, αλλά να οργανώσουμε την αντίσταση στην κρατική καταστολή.

Η Κοινωνική Ασφάλιση και πάλι στο κρεβάτι του Προκρούστη

«**Ξ**ανανοίγουν το Ασφαλιστικό» γράφαμε την προηγούμενη εβδομάδα, απ' αφορμή κάποιες δηλώσεις του Βρούτση και κάποια δημοσιεύματα στον αστικό Τύπο. Αυτή τη φορά, ο εκλεκτός των καπιταλιστών και της τρούικας υπήρξε πιο σαφής, δίνοντας και χρονοδιάγραμμα για τη νέα αντιασφαλιστική ανατροπή: μέχρι τα τέλη του χρόνου. Μιλώντας μετά την πρώτη συνάντησή της «επιτροπής συντονισμού έργου για την οικονομική και λογιστική ενοποίηση των τομέων ασφαλίσης των υφιστάμενων ταμείων κύριας ασφαλίσης», την οποία ο ίδιος δημιούργησε και αποτελείται από γενικούς γραμματείς υπουργείων, ανώτατα στελέχη της Διοίκησης, διορισμένα από τις κυβερνήσεις και τους –επίσης διορισμένους από τις κυβερνήσεις– διοικητές των ασφαλιστικών ταμείων, ο Βρούτσης έκανε την εξής δήλωση:

«*Το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας οικοδομήθηκε διαχρονικά στη βάση **πελατειακών αντιλήψεων** με αποτέλεσμα σήμερα να είναι ένα **μωσαϊκό εξαιρέσεων και ειδικών καθεστώτων**. Παρά τις παρεμβάσεις που κατά καιρούς έχουν γίνει, το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας παραμένει **δαίδαλωδες και κατακερματισμένο**. Αν και έγιναν προσπάθειες διοικητικής και οργανωτικής ενοποίησης, υπάρχουν - ακόμη και σήμερα - 90 διαφορετικά μητρώα συνταξιούχων και 60 διαφορετικοί κλάδοι ασφαλίσης. Ακόμη και τα συγχωνευθέντα με προηγούμενους νόμους ταμεία διατηρούν την «οικονομική και λογιστική αυτοτέλεια» των εντασσόμενων σε αυτά τομέων, καθώς επίσης και χωριστές διοικητικές δομές και ασύμβατα πληροφοριακά συστήματα. Ολα αυτά έχουν ως συνέπεια γραφειοκρατία, πολυπλοκότητα, απώλεια εσόδων και προβληματική εξυπηρέτηση των ασφαλισμένων, αυξημένο διοικητικό κόστος, ανεπαρκή στατιστική παρακολούθηση και υπονόμηση της δυνατότητας να σχεδιάζονται αποτελεσματικές πολιτικές. Σήμερα, ξεκινάμε μια συντονισμένη και συστηματική προσπάθεια να **εξορθολογίσουμε**, να απλουστεύσουμε και να εξυγιάνουμε αυτές τις διοικητικές και οργανωτικές στρεβλώσεις. Με σκοπό τη **λογιστική και οικονομική ενοποίηση των διαφόρων τομέων**, τη δημιουργία **ενιαίων κανόνων** μέσα σε κάθε φορέα κύριας ασφαλίσης. Ευχόμαστε στο τέλος του χρόνου αυτή η προσπάθεια να αποδώσει καρπούς οι οποίοι θα μετατραπούν με ένα **νέο νόμο σε ένα ασφαλιστικό σύστημα** το οποίο θα εγγυάται πολλά για τις επόμενες γενιές. Γιατί δεν έχουμε το δικαίωμα να υποπέσουμε στα ίδια γνωστά λάθη, αφήνοντας τις δύσκολες αποφάσεις για το αύριο. Δεν έχουμε το δικαίωμα να αφήσουμε να πάνε και άλλες ευκαιρίες χαμένες. Αυτό είναι κάτι που δεν θα μας το συγχωρήσουν οι επόμενες γενιές των Ελλήνων, οι οποίες θα μας κρίνουν πιο αυστηρά από ό,τι εμείς οι ίδιοι κρίνουμε το παρελθόν. Είναι, εξάλλου, γνωστό σε όλους ότι σήμερα πληρώνουμε το τίμημα της αδράνειας και της αναβλητικότητας που επιδείξαμε στο παρελθόν. Το τέλος αυτής της προσπάθειας θα σημάνει εμπέδωση του αισθήματος δικαιοσύνης, αποτελεσματικότητας και **βιωσιμότητας** του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσης».*

Στην ανακοίνωση, που φιλοξενείται στην προσωπική ιστοσελίδα του Βρούτση και δεν αποτελεί επίσημο Δελτίο Τύπου του υπουργείου, αναφέρεται επίσης ότι συγκροτείται «κεντρική Επιτροπή Συντονισμού, υπό την προεδρία του υπουργού Εργασίας και τη συμμετοχή των διοικητών & προέδρων των ταμείων κύριας ασφαλίσης, υπηρεσιακών παραγόντων, καθώς και έγκριτων εμπειρογνομόνων», η οποία «θα ετοπτεύει και θα συντονίζει την εργασία έξι (6) τεχνικών κλιμακίων, ένα ανά ταμείο κύριας ασφαλίσης» και «θα συνεδριάζει τουλάχιστον μια φορά το μήνα», ώστε **«με ορίζοντα το τέλος του τρέχοντος έτους** τα τελικά παραδοτέα να αποτελέσουν τη βάση για ένα νέο νομοθέτημα».

Είναι, λοιπόν, δεδομένο ότι πάμε σε μια νέα γενική ανατροπή, η οποία θα ολοκληρώσει το έργο των αντιασφαλιστικών νόμων Λοβέρδου και Παπακωνσταντίνου. Πού ποντάει η συγκυβέρνηση; Στο σύνδρομο της ήττας, που φέρνει απογοήτευση και παραίτηση. Η εργατική τάξη, όμως, για να θυμηθούμε τον Μαρξ, θα είναι ανίκανη για οποιοδήποτε μεγάλο απελευθερωτικό κίνημα, αν δεν υψώσει το ανάστημά της για να υπερασπιστεί τα ασφαλιστικά της δικαιώματα, μ' ένα γενικό σαρωτικό ξεσηκωμό.

■ Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση

Αυτά που ξέρατε να τα ξεχάσετε

Το πράσινο φως άναψε ο Σαμαράς στον υπουργό Παιδείας Αρβανιτόπουλο να προχωρήσει το σχέδιο «Αθηνά» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, το τσουνάμι δηλαδή των συγχωνεύσεων-καταργήσεων Τμημάτων και Σχολών ή και ολόκληρων ΑΕΙ. Η καρατόμηση Πανεπιστημίων και ΤΕΙ επείγει, καθώς πλησιάζει ο καιρός που θα δοθεί η λίστα του νέου μηχανογραφικού δελτίου στους υποψήφιους για τις εισαγωγικές εξετάσεις στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Εν συνεχεία, ο Αρβανιτόπουλος συναντήθηκε με Βενιζέλο και Κουβέλη και τούτες τις ημέρες αναμένεται να ενημερώσει και τους αρχηγούς όλων των κομμάτων του κοινοβουλευτικού τόξου, ώστε να αποσπάσει τη μέγιστη δυνατή συναίνεση στο ολοκαύτωμα που ετοιμάζει και να καλύψει τουλάχιστον τα νώτα του. Γιατί ψυχανεμίζεται ότι οι πράξεις του μπορεί να ξεσηκώσουν αντιδράσεις, καθώς το λουκέτο σε πανεπιστημιακά τμήματα και τεχνολογικά ιδρύματα θα προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση στους ήδη φοιτούντες φοιτητές και στους οικογενειακούς προϋπολογισμούς, που σηκώνουν ήδη βαρύτατα φορτία και βρίσκονται σε απόγνωση. Αλλά και στην πανεπιστημιακή κοινότητα, αφού θα ανατραπεί το εργασιακό status πολλών εργαζομένων της, και στις λεγόμενες «τοπικές κοινωνίες», τα μικροαστικά στρώματα των οποίων βιώνοντας την εγκατάλειψη, θεωρούν τα Ιδρύματα που λειτουργούν στον τόπο τους, έναν από τους λιγοστούς «πνεύμονες» επιβιώσεώς τους.

Από καιρό τώρα, τα παπαγαλάκια του αστικού Τύπου έχουν αναλάβει να προετοιμάσουν την «κοινή γνώμη», με κατευθυνόμενα δημοσιεύματα, που μιλούν για λουκέτο σε 150 περίπου Τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Τα ίδια δημοσιεύματα αναφέρονται και στα «κριτήρια», με τα οποία θα γίνουν οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις, θέλοντας να μας πείσουν ότι αυτοί (όλες οι πολιτικές ηγεσίες του υπουργείου Παιδείας, που παρήλασαν διαχρονικά) που νοιάζονται πάνω απ' όλα για τα συμφέροντα των καπιταλιστών, στα οποία υποτάσσουν και το σχεδιασμό της εκπαίδευσης και το περιεχόμενό της, θα κινηθούν με βάση «ακαδημαϊκά κριτήρια». «Ακαδημαϊκό κριτήριο», π.χ. ονοματίζουν και την «ερευνητική δραστηριότητα και τη διεθνή αναγνώριση των Ιδρυμάτων», όταν ξέρουμε καλά ότι ως «αποτελεσματική» και «ανταγωνιστική» έρευνα θεωρείται μόνον αυτή που είναι σε ευθεία σύνδεση με τις επιχειρήσεις (τι έρευνα αυτού του τύπου π.χ. μπορεί να παράξουν οι σχολές των ανθρωπιστικών σπουδών;) και ότι οι λίστες κατάταξης των διεθνών αξιολογήσεων εμπεριέχουν σφάλματα, καθώς τα δεδομένα αφορούν έναν πολύ μεγάλο αριθμό Ιδρυμάτων όλου του κόσμου, με εντελώς διαφορετικά καθεστώτα λειτουργίας και τα κριτήριά τους υπηρετούν

την «ανταγωνιστικότητα».

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, κριτήρια επίσης θα είναι η συσχέτιση των γνωστικών αντικειμένων των Ιδρυμάτων «με τις αναπτυξιακές ανάγκες της τοπικής κοινωνίας», η «απορρόφηση των αποφοίτων στην αγορά εργασίας», η «ελκυστικότητα των γνωστικών αντικειμένων». Εδώ είναι φανερό ότι μας δουλεύουν, αφού έχουν ξεπατώσει κάθε είδους παραγωγή και η ανεργία μαστίζει την εργαζόμενη κοινωνία και προπαντός τη νεολαία της.

Ο Αρβανιτόπουλος δήλωσε ότι οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις των ΑΕΙ-ΤΕΙ θα γίνουν χωρίς μείωση του αριθμού εισακτέων. Πλην, όμως, όπως πληροφορηθήκαμε από τις κατευθυνόμενες «διαρροές», θα επανέλθει η «βάση του 10», που από μόνη της αποτελεί κοφτερότατη γκιλοτίνα για δεκάδες χιλιάδες παιδιά, προερχόμενα κυρίως από τους κόλπους της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Επειτα, ακόμη κι αν δεν εφαρμοστεί η «βάση του 10» στις επόμενες εισαγωγικές, υπάρχουν τρόποι να μειωθεί δραστηκτότατα ο αριθμός εισακτέων με τις τορπίλες των «θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας».

Νέος κύκλος, όμως, συγχωνεύσεων-καταργήσεων αναμένεται και στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση με την έναρξη

της νέας σχολικής χρονιάς. Ο ίδιος ο Αρβανιτόπουλος έχει πει ότι αυτές θα αφορούν στο 10% των σχολείων (περίπου δηλαδή 1.500 σχολεία, που θα προστεθούν στα 1.100 καταργηθέντα της προηγούμενης περιόδου). Για να πιαστεί τούτος ο στόχος, δεδομένων και των χιλιάδων κενών σε εκπαιδευτικούς, τα τμήματα στα αστικά κέντρα θα στοιβάξουν τους μαθητές, με αποτέλεσμα να υποβαθμιστεί παραπέρα η μαθησιακή διαδικασία.

Εξωτερική και εσωτερική τρικόκα έχουν βαλθεί να πετσοκόψουν δαπάνες με κάθε τρόπο. Σβήνοντας από το χάρτη πανεπιστήμια και σχολεία, κρατώντας στην αδιοριστία

χιλιάδες εκπαιδευτικούς, καταργώντας κάθε εναπομείναν ίχνος δωρεάν Παιδείας. Από τη νέα χρονιά δρομολογείται και η κατάργηση των δωρεάν βιβλίων στους μαθητές. Από τον Οκτώβριο ακόμα του 2012, ο υπουργός Παιδείας, μας προείδασε γι' αυτό. Τα σχολικά βιβλία θα δανείζονται στους μαθητές, οι οποίοι θα τα επιστρέφουν με το τέλος της σχολικής χρονιάς για να διανεμηθούν στην επόμενη φουρνιά μαθητών (ο Αρβανιτόπουλος ανέφερε ως παράδειγμα τη Γερμανία, όπου η επαναλαμβανόμενη χρήση διαρκεί μια τριετία). Ο υπουργός είναι απόλυτα πεπεισμένος ότι και αυτό το μέτρο «θα περάσει διότι θα χρεώνεται η κάθε οικογένεια». Κοντολογίς, το υπουργείο Παιδείας θα επιβάλλει χρηματική ποινή στις οικογένειες, που τα παιδιά τους δεν θα επιστρέφουν τα βιβλία. Και επειδή επάνω στα σχολικά βιβλία οι μαθητές σημειώνουν ή λύνουν και ασκήσεις «θα υπάρχει μια μεμβράνη σε κάθε σελίδα των βιβλίων, ώστε να μη μουντζουρώνεται, και στο τέλος της χρονιάς, με ευταξία, να παραδίδονται στους επόμενους». Είναι σαφές ότι με τούτο το μέτρο προωθείται η κατάργηση της δωρεάν διανομής των σχολικών βιβλίων, αφού πολλοί μαθητές θα εξαναγκαστούν είτε να υποστούν χρηματική ποινή ή να αγοράσουν εξαρχής

τα βιβλία.

«Εξορθολογισμός», όμως, προαναγγέλθηκε και για τα πανεπιστημιακά συγγράμματα, τα οποία «θα υπάρχουν», αλλά θα «είναι στο κόστος που πρέπει». Δηλαδή, ο αριθμός των «αναγκαίων» για τη φοίτηση συγγραμμάτων θα μειωθεί περαιτέρω και οι φοιτητές θα εξαναγκαστούν να καλύψουν τη «διαφορά» εξ ιδίων πόρων, αφού οι πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες είναι αδύνατον να καλύψουν τη ζήτηση.

Μεγάλο πλήγμα θα δεχτούν και οι εκπαιδευτικοί. Διορισμοί αναμένονται μηδενικοί, οι αναπληρωτές θα βουλιάξουν στην ανεργία και οι μόνιμοι θα μπουν στο σταυρό του μεσαιωνικού μαρτύριου, με μισθούς πείνας, καταργημένες στην ουσία οργανικές θέσεις, αφού θα υπάρχει η δυνατότητα υποχρεωτικής μετακίνησης τους σε όλη την επικράτεια και αύξηση του διδακτικού ωραρίου.

Όλα τούτα που βλέπουμε ήδη να δρομολογούνται και αυτά που θα δούμε από τη νέα σχολική χρονιά είναι δέσμευση της δωσιλογικής κυβέρνησης έναντι των αφεντικών της. Περιέχονται στον κρατικό προϋπολογισμό για το 2013, στην εισηγητική έκθεση του οποίου (σελ. 48) αναφέρεται:

«Παιδεία, Πολιτισμός και Αθλητισμός

◆ Οι συγχωνεύσεις τμημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ χωρίς μείωση του αριθμού των εισελθόντων φοιτητών.

◆ Η περικοπή του κόστους των βιβλίων των μαθητών της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, καθώς τα βιβλία θα χρεώνονται στους γονείς των μαθητών για το σχολικό έτος με υποχρέωση επιστροφής ή αλλιώς πληρωμής για όσα δεν επιστραφούν.

◆ Η δομική αναθεώρηση στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση με στόχο την περικοπή του μισθολογικού κόστους των αναπληρωτών καθηγητών με τη βελτιστή αξιοποίηση των μόνιμων εκπαιδευτικών και την ορθολογικότερη κατανομή τους στις οργανικές θέσεις.

◆ Ο εξορθολογισμός του μισθολογικού κόστους του μη μόνιμου εκπαιδευτικού προσωπικού της Ανώτατης Εκπαίδευσης από την μείωση του αριθμού των τμημάτων της Ανώτατης Εκπαίδευσης.

◆ Η μείωση της κρατικής επιχορήγησης στους κρατικούς και μη κρατικούς φορείς, όπως Ομοσπονδίες, Αθλητικά Κέντρα, Θεάτρα, Μουσεία, Φεστιβάλ, καθώς η δαπάνη μισθοδοσίας προσωπικού θα καλύπτεται από κρατική επιχορήγηση, ενώ οι μη λειτουργικές δαπάνες θα καλύπτονται από άλλες προσόδους των ιδίων των φορέων.

◆ Οι συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση».

Γιούλα Γκεσούλη

Χιλιάδες τα κενά

Ενα τετράμηνο από την έναρξη της σχολικής χρονιάς χιλιάδες παραμένουν τα κενά σε εκπαιδευτικούς σε ολόκληρη την εκπαίδευση. Οι διευθυντές εκπαίδευσης εφαρμόζουν την «αποτελεσματική» λειτουργία, που επιτάσσει και το σχέδιο ΠΔ για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, αναθέτοντας υποχρεωτικές υπερωρίες, καταργώντας τον αριθμό των υποχρεωτικών ωρών που προβλέπει το αναλυτικό πρόγραμμα σε κάποια μαθήματα (με παράλληλη μετακίνηση του εκπαιδευτικού που τα διδάσκει για τις ώρες που «περισσεύουν» και σε άλλο σχολείο), εξαφανίζοντας από το αναλυτικό πρόγραμμα άλλα, συγχωνεύοντας τμήματα στη μέση της σχολικής χρονιάς, εξαναγκάζοντας τα προνήπια να γυρίσουν στο σπίτι τους, μετά από κάποιους μήνες φοίτησής τους στο νηπιαγωγείο, κ.λπ.

Όλη η εκπαίδευση πλήττεται. Τη νύφη πληρώνουν, όμως, πιο πολύ τα σχολεία που ανήκουν στις «ειδικές κατηγορίες». Τα σχολεία, που φιλοξενούν παιδιά με ειδικές ανάγκες, τα μουσικά και καλλιτεχνικά σχολεία, τα σχολεία της λεγόμενης τεχνολογικής εκπαίδευσης (ΤΕΕ).

Απηυδασιμένοι οι μαθητές και οι γονείς των μουσικών σχολείων, με απόφαση της Πανελληνίας Ένωσης Γονέων Μουσικών-Καλλιτεχνικών Σχολείων, προχώρησαν την Τετάρτη 30 Ιανουαρίου σε πανελλαδική κινητοποίηση (σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βόλο και Ηράκλειο Κρήτης), απαιτώντας κάλυψη των κενών και πιστοποίηση των σπουδών που προσφέρουν τα σχολεία αυτά. Γονείς και μαθητές καταγγέλλουν ότι τα σχολεία τους είναι σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ κάποια περιφερειακά απειλούνται ακόμη και με λουκέτο. Χιλιάδες διδακτικές ώρες έχουν χαθεί (στα 42 μουσικά σχολεία όλης της χώρας έχουν χαθεί 9.708 διδακτικές ώρες) εξαιτίας της έλλειψης καθηγητών, κυρίως των μουσικών ειδικοτήτων.

Μετά από ένα τετράμηνο λειτουργίας, στις 8 του Γε-

νάρη, το υπουργείο Παιδείας προχώρησε στην πρόσληψη ωρομίσθιων εκπαιδευτικών, που και πάλι δεν επαρκούν για να καλυφθούν τα κενά.

Στην ίδια απόγνωση είναι και τα σχολεία της ΤΕΕ.

Η ΟΛΤΕΕ καταγγέλλει ότι: «...τέσσερις και πλέον μήνες από την έναρξη των μαθημάτων και με την εκπνοή του Α' τετραμήνου της σχολικής χρονιάς, εξακολουθούν να παραμένουν πολλές εκατοντάδες κενές θέσεις εκπαιδευτικών στα σχολεία της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης (Τ.Ε.Ε.) με αποτέλεσμα να μην πραγματοποιούνται μαθήματα Γενικής Παιδείας και Ειδικότητων στους μαθητές των ΕΠΑ.Λ., των ΕΠΑ.Σ., των Σ.Ε.Κ. και των Τ.Ε.Ε. Β' βαθμίδας, ενώ υπάρχουν τεράστιες ελλείψεις και σε ειδικό και βοηθητικό προσωπικό στα Ε.Ε.Ε.Ε.Κ.

Σε πάρα πολλά σχολεία της Τ.Ε.Ε. σε όλη την επικράτεια δεν διδάσκονται βασικά μαθήματα ειδικοτήτων λόγω της έλλειψης εκπαιδευτικών, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΙΔΑΧΘΕΙ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑΣ !! Το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα οξύ στις τελευταίες τάξεις και οι μαθητές της Τ.Ε.Ε.:

α) είτε ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΟΥΝ ΠΤΥΧΙΟ,

β) είτε θα πάρουν πτυχίο, χωρίς να έχουν διδαχθεί βασικές τεχνικές έννοιες και χωρίς να έχουν ασκηθεί σε βασικές δεξιότητες της ειδικότητάς τους.

Η Ομοσπονδία των καθηγητών της ΤΕΕ καταγγέλλει επίσης ότι το υπουργείο κωφεύει στις απανωτές εκκλήσεις για κάλυψη των κενών, δηλώνοντας ότι «πραγματοποίησε όσες προσλήψεις μπορούσε στο πλαίσιο των δεσμεύσεων του Μνημονίου (και μάλιστα περισσότερες από αυτές...)» και ότι «κατανάλωσε σχεδόν όλες τις εγκεκριμένες πιστώσεις για πρόσληψη αναπληρωτών». Κοντολογίς, το υπουργείο τους λείπει να κόψουν το κεφάλι τους και να τα βγάλουν πέρα όπως νομίζουν.

Επίσημη πολιτική ο ρατσισμός

Αφού έφτιαξε την υπηρεσία «αντιμετώπισης» του ρατσισμού, στην οποία θα μπορούσαν να καταφεύγουν μόνο μετανάστες με χαρτιά, διότι αυτοί που δεν έχουν χαρτιά θα συλλαμβάνονται και θα φυλακίζονται, ο Δένδιας αποφάσισε να επιμορφώσει και τους μπάτσους στα νόματα του αντιρατσισμού! Παρήγγειλε, λοιπόν, να ετοιμαστεί εγχειρίδιο «Διαπολιτισμικής Επιμόρφωσης Υπαλλήλων του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη που συναλλάσσονται με υπηκόους τρίτων χωρών»!

Το εγχειρίδιο συνέγραψε κάποιος υποψήφιος «Διδάκτορας Ζητημάτων Ασφαλείας του Πανεπιστημίου Αιγαίου» και μεταξύ των άλλων αναφέρει τα εξής σπαρταριστά: «Σημαντική έμφαση στη διαπολιτισμική εκπαίδευση των αστυνομικών υπαλλήλων δίνεται και στην εξάλειψη των διακρίσεων που πηγάζουν από την ίδια την λειτουργία της αστυνομίας... Πολλές μέλτες υποστηρίζουν πως ακόμη και τα μεμονωμένα περιστασιακά διακρίσεων και ρατσισμού επηρεάζουν αρνητικά τη γενικότερη εικόνα της αστυνομίας, με αποτέλεσμα να φορτίζονται αρνητικά οι σχέσεις με τις μειονότητες και τις μεταναστευτικές κοινότητες, τροφοδοτώντας με αυτό τον τρόπο έναν φαύλο κύκλο καχυποψίας». «Φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβί-

ας υπάρχουν και μέσα στην αστυνομία, καθώς σε μια υπηρεσία αντιπροσωπεύεται ο μικρόκοσμος μιας κοινωνίας συνολικά και οι αστυνομικοί υπάλληλοι προέρχονται από αυτή την κοινωνία. Οπως όλοι οι πολίτες έτσι και οι αστυνομικοί επηρεάζονται στην κρίση τους από το πολιτισμικό τους υπόβαθρο!»

Ολ' αυτά, βέβαια, γίνονται για το θεαθήναι. Για να υπάρξει «συμμόρφωση» με κάποιες υποκριτικές διακηρύξεις της ΕΕ. Οποιοσδήποτε θέλει να δει την πραγματικότητα, δεν έχει παρά να περάσει μερικές ώρες στην περιοχή που βρίσκονται τα γραφεία της «Κόντρας». Αρκούν μερικές βόλτες (κατά προτίμηση βραδινές ώρες), για να δει σε δεκάδες περιστασιακά ελέγχων και σύλληψης μεταναστών πώς συμπεριφέρονται στους μετανάστες οι άνδρες της ΔΙΑΣ, που γυρίζουν σαν τα σκυλιά στην περιοχή. Η λέξη εξευτελισμός είναι πολύ φτωχή για να περιγράψει τη συμπεριφορά τους.

Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια τεράστια ανοιχτή φυλακή για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που έχουν σαν προορισμό τους τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Οπως αποκαλύψαμε προ εβδομάδων, η αναθεώρηση

του Κανονισμού «Δουβλίνου II» δεν έφερε καμιά αλλαγή σ' αυτό. Μια φυλακή έχει ανάγκη και από τους δεσμοφύλακες της κι αυτοί είναι οι μπάτσοι. Τα προβλήματα που δημιουργούνται από την υπερσυσώρευση εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών και προσφύγων σε μια χώρα σε τόσο βαθιά κρίση πρέπει να τα ξεφορτωθεί η πολιτική ηγεσία και να τα φορτωθούν οι μετανάστες. Η εντολή προς τους μπάτσους, λοιπόν, είναι μία: τσακίστε τους και κάντε το με τον πιο προκλητικό τρόπο, για να καθησυχάσετε τους ντόπιους.

Ακόμα και να μην υπήρχε αυτή η διαταγή, όμως, οι μπάτσοι το ίδιο θα έκαναν. Όταν ένα κομμάτι του πληθυσμού υποδεικνύεται σ' αυτούς ως εχθρός-εισβολέας, είναι απολύτως λογικό ότι θα έχουν και την ανάλογη συμπεριφορά. Όταν, δε, σε δυνάμεις όπως οι ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ έχουν μαζέψει όλα τα φασισταριά, η συμπεριφορά τους θα είναι πιο σκληρή, πιο ρατσιστική. Πέρα από την επίσημη κρατική γραμμή, αυτά τα φασισταριά βγάζουν και τα προσωπικά τους απωθημένα. Οι αντιρατσιστικές καντρίλιες του Δένδια αυτή την πραγματικότητα αποσκοπούν να κρύψουν.

Ολ' αυτά, βέβαια, γίνονται για το θεαθήναι. Για να υπάρξει «συμμόρφωση» με κάποιες υποκριτικές διακηρύξεις της ΕΕ. Οποιοσδήποτε θέλει να δει την πραγματικότητα, δεν έχει παρά να περάσει μερικές ώρες στην περιοχή που βρίσκονται τα γραφεία της «Κόντρας». Αρκούν μερικές βόλτες (κατά προτίμηση βραδινές ώρες), για να δει σε δεκάδες περιστασιακά ελέγχων και σύλληψης μεταναστών πώς συμπεριφέρονται στους μετανάστες οι άνδρες της ΔΙΑΣ, που γυρίζουν σαν τα σκυλιά στην περιοχή. Η λέξη εξευτελισμός είναι πολύ φτωχή για να περιγράψει τη συμπεριφορά τους.

Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια τεράστια ανοιχτή φυλακή για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που έχουν σαν προορισμό τους τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Οπως αποκαλύψαμε προ εβδομάδων, η αναθεώρηση

Υπηρέτες του κεφάλαιου οι νεοαζί

Λίγες ώρες μετά την επέμβαση EKAM-MAT, οι νεοαζί εξέδωσαν το εξής δελτίο τύπου.

«Για την απεργία των εργαζομένων στα μέσα μεταφοράς: Μόνη άμεση λύση για την άρση των κοινωνικών ανισοτήτων και την εκτόνωση της έντασης είναι η ένταξη βουλευτών, υπουργών, εργατοπατέρων και golden boys στο ενιαίο μισθολόγιο. Για το σημερινό αδιέξοδο ευθύνονται οι πολιτικάντηδες του άθλιου κομματικού κράτους, που διόριζαν για δεκαετίες στο δημόσιο, αναξιοκρατικά και παράνομα».

Αν και δεν χρειάζεται... μετάφραση, πρέπει να το σχολιάσουμε.

1. Οι εργαζόμενοι στις αστικές συγκοινωνίες βαφτίζονται «εργατοπατέρες» και μπαίνουν στην ίδια κατηγορία με βουλευτές, υπουργούς και golden boys. Ζητείται, δε, η ένταξή τους στο ενιαίο μισθολόγιο. Δηλαδή, οι νεοαζί στηρίζουν αυτό που κάνει η κυβέρνηση και που ξεσήκωσε τους εργαζόμενους. Και μη μας πει κανείς ότι αναφέρονται σε εργατοπατέρες και όχι σε εργαζόμενους, γιατί και οι μεν και οι δε μισθολογικά το ίδιο είναι. Πρέπει να σημειωθεί, ακόμη, ότι δεν πρόκειται για κανένα ενιαίο μισθολόγιο, αλλά για την εφαρμογή της απαίτησης του Μνημόνιου, το οποίο κατά τα άλλα οι νεοαζί... αντιπαλεύουν.

2. Γίνεται λόγος για αναξιοκρατικούς και παράνομους διορισμούς. Οι νεοαζί έρχονται να στηρίξουν την άθλια προπαγάνδα περί υπερπληθυσμού εργαζομένων, όταν είναι γνωστό πως ειδικά στα ΜΜΜ τα κενά είναι τεράστια.

Για μια ακόμη φορά, σε μια κρίσιμη στιγμή, πάνω στην έξαψη του εργατικού αγώνα, οι... αντισυστημικοί νεοαζί έρχονται ν' αποδείξουν πως είναι πιστά μαντρόσκυλα του συστήματος. Το μίσος τους για τους εργαζόμενους είναι ξεχειλό και αποτυπώνεται και στο ύφος της ανακοίνωσής τους, από την οποία απουσιάζει κάθε καταγγελία της κυβερνητικής πολιτικής, της επιστράτευσης, της εισβολής των EKAM-MAT.

Οι νεοαζί, όμως, θεώρησαν σκόπιμο να εκφράσουν την... αλληλεγγύη τους και προς την αγροτιά. Ιδού πως:

«Η Χρυσή Αυγή στηρίζει τους Έλληνες αγρότες. Άμεση στήριξη των Ελλήνων αγροτών, επιστροφή στην εθνική παραγωγή με στόχο να ξαναγίνει η χώρα μας αυτάρκης σε είδη πρώτης ανάγκης. Η πατρίδα μας χρειάζεται τους αγρότες, γιατί είναι οι μόνοι που συνεχίζουν να παράγουν πλούτο σε μία χώρα οικονομικά κατεστραμμένη».

Η κυβέρνηση είχε ήδη εμποδίσει με τα MAT τους αγρότες ν' ανέβουν στην εθνική οδό. Μούγκα οι νεοαζί. Η ΚΑΠ είναι καταστροφική για τη φτωχή αγροτιά και απαγορεύει κάθε εθνική επιδότηση. Μούγκα οι νεοαζί. Σε άλλη ανακοίνωσή τους, μάλιστα, για το ίδιο θέμα, δεν παρέλειψαν να τα βάλουν ξανά με τους εργαζόμενους στο δημόσιο, υποδεικνύοντάς τους ως αίτιους και των δεινών του αγροτικού κόσμου! Πάντα εφεδρεία του συστήματος, κόβουν ακόμα και τα μεγάλα λόγια όταν αυτό απαιτείται.

Ο Πινόκιο της οικονομολογίας

«Θεωρώ ότι το τελευταίο τρίμηνο του 2013 - και φυσικά όλο το 2014 - θα έχουμε ανάκαμψη. Είμαι απόλυτα σίγουρος γι' αυτό. Το 2013 είναι η τελευταία χρονιά ύφεσης για την Ελλάδα». Αυτά δήλωσε στο BBC ο Στουρνάρας και το αυθόρμητο σχόλιο που ήρθε στο στόμα μας ήταν: για δεσ ποιος μιλάει! Ο καθηγητής των Οικονομικών, όπως αρέσκειται να τον προσφωνούν, ο οποίος ως επικεφαλής του ΙΟΒΕ (ινστιτούτου-οργάνου του ΣΕΒ), όχι μόνο αβαντάριζε το Μνημόνιο, αλλά «προέβλεπε» κιόλας - με την ίδια σιγουριά που επιδεικνύει και σήμερα - ότι το 2011 θα είναι χρονιά ανάκαμψης.

Η νέα του «πρόβλεψη» δεν είναι άνευ σημασίας, καθώς περιέχει μια ακόμη «μετατόπιση». Η προηγούμενη «πρόβλεψη» μιλούσε για ανάκαμψη το δεύτερο εξάμηνο του 2013. Τώρα, ο Στουρνάρας μιλά για το τελευταίο τρίμηνο.

Εμείς την κολοκυθιά δεν πρόκειται να την παίζουμε. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα

πιάσει πάτο και μετά θα έχει μια δειλή ανάκαμψη. Είναι όμως σχεδόν αδύνατο αυτό να συμβεί το 2013, έστω και στο τελευταίο τρίμηνο, διότι δεν υπάρχει κάτι που να οδηγεί σε μια τέτοια πρόβλεψη. Τα λαϊκά εισοδήματα, τα μόνα που μπορούν να οδηγήσουν σε μια δειλή ανάκαμψη, θα συνθλιβούν ακόμη περισσότερο με τα μέτρα που πάρθηκαν τον περασμένο Νοέμβριο και άρχισαν να εφαρμόζονται από το Γενάρη του 2013. Τα φορολογικά χαράτσια δεν μειώθηκαν. Το έδαφος για ξένες επενδύσεις με εξαγωγικό προσανατολισμό δεν είναι ακόμη ώριμο, καθώς ολόκληρη η Ευρώπη στη ξαναμπαίνει σε ύφεση.

Εκείνο, όμως, που πρέπει να επισημαίνεται κάθε φορά που γίνεται μια συζήτηση περί ανάκαμψης, είναι πως όταν αυτή πραγματοποιηθεί, θα είναι μια ανάκαμψη με όρους «κινεζοποίησης» για τους εργαζόμενους. Με μεροκάματα πείνας, με εργασιακές σχέσεις γαλέρας, με τεράστια ανεργία.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή είναι ταξική
Εκτακτα στρατοδικεία 2002 - 2013
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 / 2 / 13
ώρα 20.00

www.eksegersi.gr

Μια συζήτηση απ' αφορμή τις δυο μεγάλες πολιτικές δίκες που βρίσκονται σε εξέλιξη στις φυλακές Κορυδαλλού (η δίκη για τον Επанаστατικό Αγώνα βαδίζει προς το τέλος, ενώ η τρομοδίκη-πακέτο για τη ΣΠΦ και άλλες υποθέσεις βρίσκεται στην αρχή).

Μια συζήτηση για τον ταξικό χαρακτήρα της αστικής δικαιοσύνης και την πολιτική σκοπιμότητα που σφραγίζει ειδικά τις μεγάλες πολιτικές δίκες.

Μια συζήτηση για τη συμπεριφορά όλων των θεσμών του συστήματος.

Μια συζήτηση για το χαμένο νήμα της αλληλεγγύης και όλα όσα σχετίζονται μ' αυτή (πολιτικές τακτικές, μικροκομματικές σκοπιμότητες, υποταγή στην αστική νομιμότητα).

Επειδή ένα κίνημα που δεν υπερασπίζεται τους πολιτικούς του κρατούμενους δεν μπορεί να έχει καμιά επαναστατική προοπτική.

Βιντεοπροβολές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Προβολές και συζητήσεις με την παρουσία των σκηνοθετών

Παρασκευή στις 8.30μμ - Βράδυ, αίθουσα Αγ. Βασίλειου, 61 & Λαμπρινού, Αθήνα / Θεσσαλονίκη 1 & Βρυέννη, Θεσσαλονίκη
www.eksegersi.gr

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Θα οργανωθούμε
ή τζάμπα θα χαθούμε;

Πέρασαν δεκαετηνία χρόνια από τότε που η σύγχρονη Ελλάδα άγγιξε την ευκαιρία να δει μια επανάσταση, έστω και του κύλου. Ήταν τέτοιες μέρες (4 Φλεβάρη) του 1994 όταν με απόφαση του τότε γίγαντα υπουργού Δημόσιας Τάξης Στέλιου Παπαθεμελή, ανακοινώθηκε ότι «από τις 16 Μαρτίου θα απαγορευόταν η παράταση του ωραρίου λειτουργίας των νυχτερινών καταστημάτων πέραν της 2ας πρωινής». Τη συνέχεια την ξέρουμε όλοι, όπως και το ότι μόνο για τέτοιους λόγους μπορούμε να εξεγερθούμε οι ιδιαιτερείτες της μακάριας αποικίας, αφού τα υπόλοιπα δεν φαίνεται να έχουν τόση σημασία για μας. Απόδειξη όσα συμβαίνουν σήμερα...

Από παλαιωτών χρόνων και από σχετικούς και άσχετους απαντημένο το ερώτημα: «Εκείνοι δεν θα ήταν λύκοι / εάν εμείς δεν ήμασταν αρνιά» (William Shakespeare).

Τελικά το «κίνημα» που ασχολείται με την προώθηση αγροτικών προϊόντων χωρίς μεσαζόντες δείχνει πως επιθυμεί να μετεξελιχθεί σε μέσο προώθησης μιας νέας τάξης «ημετέρων», με τάσεις επέκτασης και πέραν των αγροτικών προϊόντων. Βέβαια, τον «καταναλωτή» δεν τον πολυενδιαφέρει, αν παίρνει φτηνά και καλά προϊόντα κι εκεί είναι που «τσιμπάει» (όσο για πολιτικά προτάγματα, ας μη στεναχωρηθούμε τέτοιες ώρες...). Όμως, αν παρατηρήσουμε πιο προσεκτικά και αν έχουμε το νου μας θα αντιληφθούμε διάφορα...

«Είναι η βαρβαρότητα. Τη βλέπω να 'ρχεται μεταμφιεσμένη, κάτω από άνομες συμμαχίες και προσυμφωνημένες υποδουλώσεις. Δεν θα πρόκειται για τους φούντους του Χίτλερ ίσως, αλλά για μεσοδομημένη και οιονεί επιστημονική καθυπόταξη του ανθρώπου. Για τον πλήρη εξευτελισμό του. Για την ατίμωσή του. Οπότε αναρωτιέται κανείς: Για τι παλεύουμε νύχτα μέρα κλεισμένοι στα εργαστήριά μας; Παλεύουμε για ένα τίποτα που ωστόσο είναι το μας. Είναι οι δημοκρατικοί θεσμοί που όλα δείχνουν ότι δεν δ' αντέξουν για πολύ. Είναι η ποιότητα που γι' αυτή δεν δίνει κανείς πεντάρα. Είναι η οντότητα του ατόμου που βγαίνει προς την ολική της έκλειψη. Είναι η ανεξαρτησία των μικρών λαών που έχει καταντήσει ήδη ένα γράμμα νεκρό. Είναι η αμάθεια και το σκοτός (...) Ότι οι λεγόμενοι "πρακτικοί άνθρωποι" –κατά πλειονότητα οι σημερινοί αστοί– μας κοροϊδεύουν, είναι χαρακτηριστικό. Εκείνοι βλέπουν το τίποτα. Εμείς το παν. Πού βρίσκεται η αλήθεια θα φανεί μια μέρα, όταν δεν θα 'μαστε πια εδώ. Θα είναι όμως, εάν αξίζει, το έργο κάποιου απ' όλους εμάς. Και αυτό θα σώσει την τιμή όλων μας και της εποχής μας» (Οδυσσεύς Ελύτης).

Πάει κι ο Ντερτλός... Ερήμωσε η πτέρυγα, έχασε την αίγλη της η γειτονιά... Ωστόσο τα νέα φυτάνια έχουν εκκολληθεί, μεγαλώσει και επιστρατευτεί. Μπορείς να τα δεις παντού πια...

Μπορεί ο... κομμουνιστής (τι γελάτε re;) πρόεδρος της Κύπρου Δημήτρης Χριστόφιας να έλαβε το ανώτατο παράσημο της Δημοκρατίας της Σερβίας, δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε τα χιλιάδες καθημερινά παράσημα που λαμβάνει από τον λαό της μεγαλονήσου και όχι μόνο...

Την ώρα που «τα χειρότερα για την Ελλάδα έχουν περάσει» κατά Προβόπουλο, ο καθηγητής Ευρωπαϊκής Πολιτικής του London School of Economics, Κέβιν Φέδερστοουν, δηλώνει ότι «ο Αντώνης Σαμαράς είναι ίσως η τελευταία ελπίδα της Ελλάδας». Κάποιοι πρέπει να δια φωτίσει τον καθηγητή (παραβλέψουμε τη δήλωση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας για ευνόητους λόγους) για την έννοια των όρων «τελευταίος», «ελπίδα» και «Ελλάδα»... Όσο για τον Αντώνη Σαμαρά, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές βρισκόταν κι αυτός στο Κατάρ όπως διάφοροι προκάτοχοί του. Χωρίς να μας εξηγούν τι είδους μέλι έχει και τους προσελκύει όλους το συγκεκριμένο εμπράτο και μόνο αυτό. Ο δε Ευάγγελος Βενιζέλος ήταν στο Βερολίνο, αλλά αυτό δε νομίζουμε πως απασχολεί κανένα ή έστω αποτελεί αξιοσημείωτη είδηση.

Και κλείνουμε με ένα απόσπασμα που δεν προέρχεται από ελληνική ταινία, αλλά από τον... ναό της δημοκρατίας. Οι ατάκες που παρατίθενται δεν είναι μεταξύ Δέσποινας Στυλιανοπούλου και Μαρίκας Νέζερ αλλά της κοινοβουλευτικής εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας και της βουλευτή των «Ανεξάρτητων Ελλήνων»: Σοφία Βούλτεψη: «Βρε Τέρενς, είμαστε κι εμείς εδώ. Πως κάνετε έτσι;». Ραχήλ Μακρή: «Τι λες μωρή που είστε κι εσείς εδώ» Σ. Β.: «Εγώ εδώ είμαι. Εσύ πού μεγάλωσες;». Ε. Μ.: «Εγώ μεγάλωσα στη Σαλονίκη. Εσύ ξέρουμε πού και πώς μεγάλωσες και ποιος ήταν ο πατέρας σου...» Σ. Β.: «Ποιος ήταν ο πατέρας μου;» Ρ. Μ.: «Αμα δεν τον ξέρεις θα στον μάθω εγώ ποιος ήταν» Σ. Β.: «Αϊ σιχτήρ ρε παλιοσόκαρο».

Κοκκινোসκουφίτσα

42η συνεδρίαση Τρίτη, 29.1.13

Αν και απόντες ως φυσικά πρόσωπα, ο Νίκος Μαζιώτης και η Πόλα Ρούπα εμφανίστηκαν διά του λόγου τους στη φράση των «απολογιών» στη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα. Οπως ανακοίνωσε η συνήγορός τους Δάφνη Βαγιανού, έλαβε με το ταχυδρομείο κείμενα υπογεγραμμένα από τους δύο αγωνιστές που έχουν περάσει στην παρανομία, με έγγραφη εξουσιοδότηση να τα διαβάσει στο δικαστήριο ως πολιτικές καταθέσεις εκ μέρους τους. Το κείμενο του Ν. Μαζιώτη έχει ημερομηνία Οκτώβρης 2012 και της Π. Ρούπα Δεκέμβρης 2012.

Ο πρόεδρος, αφού έλαβε από τη συνήγορο τη διαβεβαίωση ότι θεωρεί τα κείμενα γνήσια, με τη σύμφωνη γνώμη και του εισαγγελέα, της έδωσε το λόγο να τα αναγνώσει. Ετσι, όλη η συνεδρίαση κύλησε με την ανάγνωση από την Δ. Βαγιανού των πολιτικών καταθέσεων του Ν. Μαζιώτη και της Π. Ρούπα. Πρόκειται για δύο μεγάλα σε έκταση κείμενα (ιδιαίτερα αυτό της Π. Ρούπα), το περιεχόμενο των οποίων δεν μπορεί φυσικά να μεταφερθεί με πληρότητα στο πλαίσιο αυτού του ρεπορτάζ. Είμαστε βέβαιοι ότι σύντομα θα τα δούμε δημοσιευμένα στην ολόκληρά τους (το περιεχόμενό τους προσφέρεται και για μια ευρύτερη συζήτηση πάνω σε σημαντικά ζητήματα στρατηγικής, τακτικής, προγράμματος) και περιοριζόμαστε σε συνοπτική παρουσίασή τους.

Και ο Ν. Μαζιώτης και η Π. Ρούπα ξεκαθάρισαν ότι δεν απολογούνται, γιατί δεν έχουν τίποτα να απολογηθούν σ' ένα δικαστήριο του αντιπάλου. Υπερασπίστηκαν την πολιτική τους δράση και στάθηκαν ιδιαίτερα στην ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή τους στον Επαναστατικό Αγώνα, θεωρώντας τιμή τη συμμετοχή τους στην οργάνωση. Υψιστο τίτλο τιμής θεωρεί ο Ν. Μαζιώτης την κατηγορία της συμμετοχής του στον ΕΑ. Περήφανη για τη συμμετοχή της στον ΕΑ δήλωσε η Π. Ρούπα. Ήταν τιμή μου και χαρά μου η συμμετοχή στον ΕΑ, σημείωσε. Αναφέρθηκαν και οι δύο στην αγωνιστική τους διαδρομή στο αναρχικό κίνημα, που ήταν ταυτόχρονα και μια διαδρομή πολιτικής ωρίμανσης, που οδήγησε στη συμμετοχή τους στον ΕΑ. Ποτέ δεν αρνήθηκα τη συμμετοχή μου στα γεγονότα που οδήγησαν στις συλλήψεις μου, πάντα αναλάμβανα την ευθύνη, τόνισε ο Ν. Μαζιώτης.

Απέσπασαν κατ' επανάληψη φόρο τιμής στο νεκρό σύντροφό τους Λάμπρο Φούντα, αλλά και σ' όλους τους επαναστάτες του κόσμου, επώνυμους και ανώνυμους, που έπεσαν στον αγώνα. Ο Ν. Μαζιώτης αναφέρθηκε ονομαστικά στους Χρ. Κασσιμή, Χρ. Τσουτσουβή, Χρ. Μαρίνο, στους αντάρτες του ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ, στους μαχητές της μεξικάνικης και της ισπανικής επανάστασης, στους αντάρτες πόλης των Ερυθρών Ταξιαρχιών, της RAF, της Action Directe και όλων των άλλων οργανώσεων, της Παλαιστινιακής Αντίστασης.

Στράφηκαν ενάντια στο δικαστικό σύστημα ως μηχανισμό καταστολής του συστήματος. Ρόλος του δικαστηρίου σας είναι να μας καταδικάσει σε πολλά χρόνια φυλακή για τη συμμετοχή μας σε μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση, τόνισε η Π. Ρούπα. Με την απόφασή του αυτό το δικαστήριο θα καταδικάσει την ίδια την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης, θα καταδικάσει τη μόνη διέξοδο από τη βαρβαρότητα, την ένοπλη κοινωνική επανάσταση. Μας δικάζετε για λογαριασμό των τοκογλύφων, των πλιατσικολόγων, των ληστών, τόνισε ο Ν. Μαζιώτης.

Στηλίτευσαν την πολιτική των μνημονίων και της οικονομικής κατοχής, μίλησαν για κυβερνήσεις δωσιλόγων, για κυβερνήσεις Τσολλάκογλου. Προσκυνημένα ανδρείκελα της εξουσίας χαρακτήρισε τους δικαστές ο Ν. Μαζιώτης. Τα στρατεύματα κατοχής θα είναι τα αυριανά αφεντικά των δικαστών είπε η Π. Ρούπα.

Συνοπτικά ο Ν. Μαζιώτης και ιδιαίτερα ανα-

λυτικά η Π. Ρούπα παρουσίασαν και πάλι την ανάλυση του ΕΑ για την οικονομική κρίση και τα αίτια της, καθώς και για το φούντωμά της στην Ελλάδα και για τις κινήσεις που έγιναν από τη μεριά της άρχουσας τάξης.

Αναφέρθηκαν και πάλι αναλυτικά σε όλες τις ενέργειες του ΕΑ, παρουσιάζοντας το πολιτικό σκεπτικό της καθεμιάς απ' αυτές. Οπως έχουν πει και άλλες φορές, χωρίζουν τη δράση του ΕΑ σε δυο περιόδους. Την περίοδο 2003-2008 η δράση είχε τη χαρακτηριστική της ένοπλης προπαγάνδας και είχε τη χαρακτηριστική της αντιπαράθεσης στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και στη «νεοφιλελεύθερη παρακμοσμοποίηση». Ο ΕΑ κούρελισε το προσωπείο του κράτους-νικήτη, τόνισε η Π. Ρούπα. Εδειξε ότι δεν είναι άτρωτο, όπως πανηγύριζε μετά τις συλλήψεις για τη 17Ν και τον ΕΛΑ.

Την περίοδο 2008-2010, όπως ανέλυσε επί μακρόν η Π. Ρούπα, ο ΕΑ άφησε πίσω τα συμβολικά χτυπήματα και προσάρμοσε την τακτική του στις νέες συνθήκες, οργανώνοντας χτυπήματα αποσταθεροποίησης, με το πολιτικό σκεπτικό ότι σε μια χώρα που αποτελεί τον αδύνατο κρίκο της ΕΕ, μια ένοπλη οργάνωση μπορεί να επιφέρει χτυπήματα που θα βαθύνουν την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος και θα επιταχύνουν την κοινωνική επανάσταση από τον ένοπλο λαό.

Τα πραγματικά αφεντικά δεν είναι οι ελληνικές κυβερνήσεις, τόνισε ο Ν. Μαζιώτης. Τα πραγματικά αφεντικά είναι οι εκάστοτε διευθυντές του ΔΝΤ, της ΕΕ, της ΕΚΤ και οι τοποτηρητές τους στην Ελλάδα, οι διάφοροι Τόμσεν, Μαζούχ, Ντερούζ, Μορς, Τράα, Ράιχενμπαχ. Αυτοί αποτελούν τη δομημένη εγκληματική οργάνωση, με τα σύγχρονα Τάγματα Ασφαλείας, τους πραιτωριανούς του καθεστώτος. Εμείς, μαζί με το λαό στον οποίο ανήκουμε και προς το συμφέρον του οποίου δράσαμε, είμαστε οι πραγματικοί κατηγοροί και τ' αφεντικά σας οι κατηγορούμενοι. Καταδικάστε μας και υπηρετήστε τα μεγάλα αφεντικά, για να συνεισφέρετε στη λεηλασία του λαού και της χώρας, τόνισε η Π. Ρούπα. Θα μας καταδικάσετε για επιθέσεις σε τράπεζες, που τις χαρακτηρίζετε «κοινωνική ιδρύματα»! Ανηκετε σε μια ισχυρή κοινωνική μειοψηφία και όχι μόνο θα μας καταδικάσετε, αλλά και το ύψος των ποινών θα είναι ανάλογο της πολιτικής σημασίας αυτής της δίκης.

Και οι δύο αγωνιστές στα κείμενά τους επέμειναν ιδιαίτερα στην προοπτική της ένοπλης κοινωνικής επανάστασης, την οποία χαρακτήρισαν ως τη μοναδική ρεαλιστική διέξοδο από την κρίση και τη βαρβαρότητα που βιώνει ο ελληνικός λαός. Επίσης, παρουσίασαν τις απόψεις του ΕΑ για τη μελλοντική αντιμετώπιση της κοινωνικής-κομμουνιστικής κοινωνίας που οραματίζονται, όπως είναι καταγεγραμμένες σε κείμενα της οργάνωσης.

Αν οι λαοί θέλουν να είναι ελεύθεροι, τότε πρέπει να πάρουν τα όπλα τόνισε ο Ν. Μαζιώτης. Αφού έκανε αναφορές στην ιστορία των προλεταριακών και λαϊκών επαναστάσεων (γαλλική το 1948, Κομμούνια του Παρισιού το 1871, ρωσικές επαναστάσεις το 1905 και το 1917-21, Μεξικό, Αλγερία, Κούβα, αναποικιακά κινήματα κ.λπ.), μίλησε για τις επαναστατικές παραδόσεις στην Ελλάδα, από το 1821, τις σκληρές απεργίες του 19ου και του 20ού αιώνα, το Μάη του '36, τον ένοπλο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ, μέχρι το αντάρτικο πόλης στη χούντα και μετά την πτώση της. Ο αγώνας δε θα σταματήσει μέχρι το καπιταλιστικό σύστημα να πάει στα σκουπίδια, κατέληξε. Γνωρίζω ότι θα μας καταδικάσετε, όμως πολιτικά και ηθικά δικαιωμένοι είμαστε εμείς. Ο αγώνας συνεχίζεται. Ζήτω ο ΕΑ. Τιμή στο σύντροφο Λάμπρο Φούντα.

Η Π. Ρούπα αναφέρθηκε στις συνθήκες κράτησής της, σχολιάζοντας ότι δεν περίμενε διαφορετική μεταχείριση ως έγκυος. Πόλεμο έχουμε, τόνισε, κι αυτόν τον πόλεμο δεν τον ξεκίνησαμε εμείς, αλλά το καθεστώς που υπηρετείτε. Είναι ο ταξικός και κοινωνικός πόλεμος. Σ' αυτόν τον πόλεμο εσείς συμμετέχετε από την πλευρά των πλουσίων κι εμείς από την

πλευρά των προλεταρίων. Πολλοί από το καθεστώς σας θα μας ήθελαν νεκρούς. Σ' αυτόν τον πόλεμο στοχοποιήσατε και στοχοποιείτε και το παιδί μου. Απ' όλες τις πράξεις αυτού του πολέμου η πολύμηνη αιχμαλωσία του παιδιού μου είναι η πιο επείγουσα. Η δράση μου για μια ελεύθερη κοινωνία είναι φόρος τιμής και για το παιδί μου. Το μεγαλύτερο χρέος απέναντι στα παιδιά μας είναι να αλλάξουμε τον κόσμο, να κάνουμε την επανάσταση. Αυτή είναι και η μόνη κληρονομιά που του αφήνω. Σήμερα, κατέληξε, η επικαιρότητα της επανάστασης είναι μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Ρεαλιστική διέξοδος από την κρίση με διαχείρισή της δεν υπάρχει. Το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι μια παράταση ζωής ενός άρρωστου συστήματος. Η μόνη ρεαλιστική διέξοδος είναι η κοινωνική επανάσταση. Ζήτω ο ΕΑ. Ζήτω η κοινωνική επανάσταση. Τιμή για πάντα στο σύντροφο Λάμπρο Φούντα. Αγώνας μέχρι τη νίκη.

ΥΓ: Κατά την έναρξη της διαδικασίας, ο Κώστας Γουρνάς έθεσε το ζήτημα των πρόσφατων δηλώσεων Δένδια. Γίνονται διάφορα που σχετίζονται με τη δίκη, αλλά παίζονται εκτός της δίκης, είπε. Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης παρεμβαίνει ευθέως, ειδικά αυτή τη στιγμή, που αρχίζουν οι «απολογίες». Για μένα, συνέχισε, ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης δεν υπάρχει. Όχι με την έννοια ότι σας παίρνουν τηλεφωνο, όπως γινόταν παλιότερα, αλλά ζείτε και σεις μέσα στην κοινωνία και παίρνετε θέση. Θέλω να ξέρω με ποιους όρους θα δικαστώ, τόνισε. Όταν από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης κυκλοφορεί non paper με τα ονόματά μας και λέει ότι κακώς μας αφήσατε να βγούμε με το 18μηνο, θέλω να ακούσω τη θέση σας. «Να μην ανησυχείτε για τίποτα, αυτή είναι η θέση μας», έσπευσε να απαντήσει ο πρόεδρος, προκαλώντας ένα αυθόρμητο ειρωνικό γέλιο από το ακροατήριο. «Εγώ ανησυχώ», έκλεισε με νόημα τη σύντομη συζήτηση ο Κ. Γουρνάς.

Τη δική μας θέση την έχουμε κατ' επανάληψη εκφράσει, αλλά την επαναλαμβάνουμε απ' αφορμή αυτή τη σύντομη σπυρομυθία. Τα διακυβεύματα αυτής της δίκης στο ποινικό επίπεδο είναι βασικά δύο.

Πρώτο: θα οδηγηθεί το τρομοδικείο σε απόφαση ενοχής των κατηγορούμενων, πέραν των τριών μελών του ΕΑ, χωρίς κανένα στοιχείο ενοχής, αλλά με μοναδικό «στοιχείο» μια δικονομικά παράνομη και ουσιαστικά αστήρικτη κατάθεση του τμηματάρχη της Αντιτρομοκρατικής Κ. Παπαθανασάκη, που δεν είχε να πει παρά μόνο για καφέ στην καφετέρια του Άλφους Καισαριανής;

Δεύτερο: θα φορτώσει ρόλο «διευθυντή» στους Μαζιώτη-Ρούπα-Γουρνά, για να τους φορτώσει μετά ηθική αυτοουργία σε όλες τις ενέργειες του ΕΑ, για τις οποίες δεν υπάρχει κανένα στοιχείο συμμετοχής τους; Θα επιλέξει το τερατούργημα να χρίσει «διευθυντές» σε μια αναρχική οργάνωση, μόνο και μόνο για να αχθεί σε καταδικές εκατοντάδων χρόνων φυλάκισης;

Για μας τα έως τώρα δείγματα γραφής δείχνουν πως θα επικρατήσει η πολιτική σκοπιμότητα, σε μια δίκη που διακηρύσσεται ότι δεν είναι πολιτική. Η ωμή παρέμβαση του Δένδια αποτελεί ένα επιπλέον στοιχείο γι' αυτή μας την εκτίμηση. Και βέβαια, η παραίτηση του προέδρου προς Γουρνά («να μην ανησυχώ» κάθε άλλο παρά μας καθησυχάζει (τα έχουμε ξανακούσει αυτά σε άλλες πολιτικές δίκες). Περιμένουμε, λοιπόν, την απόφαση για να δούμε αν θα διαψευστούμε.

Την Πέμπτη έγινε η «απολογία» του Κώστα Γουρνά. Λόγω στενότητας χώρου και επειδή δε θέλουμε να «ξεπετάξουμε» την πολιτική του τοποθέτηση, θα δημοσιεύσουμε το αναλυτικό ρεπορτάζ στο επόμενο φύλλο. Στο μεταξύ, αυτό έχει αναρτηθεί στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας μας (www.eksegersi.gr).

■ 22η συνεδρίαση Παρασκευή, 25.1.13

Και αυτή η συνεδρίαση ήταν σύντομη. Αντιμετωπίστηκε μόνο η ένσταση αοριστίας του κατηγορητηρίου, που είναι ένσταση απόλυτης ακυρότητας. Μετά την καθιερωμένη ανάγνωση από την πρόεδρο των ονομάτων των κατηγορούμενων και τη διαπίστωση της εκπροσώπησής τους από τους παριστάμενους συνηγόρους, τοποθετήθηκαν οι Χ. Μαρούδας και Σ. Φυτράκης.

Ο πρώτος διάβασε την παρ. 21 του άρθρου 321 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, το οποίο αναφέρει ρητά ότι στο κλητήριο θέσπιμα κάθε κατηγορία πρέπει να προσδιορίζεται με ακρίβεια και να αναφέρεται ρητά ο νόμος που την προβλέπει. Τίποτα απ' αυτά δεν συμβαίνει στο κλητήριο θέσπιμα αυτής της υπόθεσης, ενώ από το ίδιο πρόβλημα πάσχει και το άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα. Μετά από αναλυτική επιχειρηματολογία, ο συνήγορος κατέληξε ότι η κλήση είναι άκυρη, λόγω αοριστίας του κατηγορητηρίου.

Ο Σ. Φυτράκης ξεκίνησε με αναφορά στο καταστατικό μοντέλο που εφαρμόζουν όλα τα δικαστήρια όπως το τωρινό και συνέχισε αναφερόμενος στη στάση των δικαστικών μηχανισμών απέναντι στον εντολέα του Χ. Χατζημελεάκη. Στο προηγούμενο δικαστήριο τον είχαν δικάσει ως απλό μέλος, ενώ τώρα τον αναβάθμισαν σε διευθυντικό στέλεχος λες και είναι στέλεχος σε τράπεζα, προκειμένου να του επιβάλουν πιο βαριές ποινές.

Το τρομοδικείο, μετά από διακοπή της συνεδρίασης, απέρριψε την ένσταση αοριστίας, με το επιχείρημα ότι τόσο στο κλητήριο θέσπιμα όσο και στο άρθρο 187 Α όλα είναι πολύ συγκεκριμένα.

Ο συνήγορος Δ. Κατσαρής ανακρίθηκε ότι κατά την εισόδο στο δικαστήριο δεν εφάρμοσε την απόφαση κατακράτησης των ταυτοτήτων και ότι η επιφορτισμένη μ' αυτή τη δουλειά υπάλληλος τον ακολούθησε μέχρι την πόρτα της αίθουσας. Ξεκαθάρισε, δε, ότι θα συνεχίσει να μην εφαρμόζει την απόφαση του τρομοδικείου. Η πρόεδρος εμφανίστηκε να μην ενοχλείται από τη δήλωση του συνηγούρου και επανέλαβε την άποψη για ιδιαιτερότητα και επικινδυνότητα της δίκης.

Ο Δ. Κατσαρής υπέβαλε, ακόμη, ένσταση απόλυτης ακυρότητας, την οποία είχε υποβάλει στην προδικασία, αλλά το Συμβούλιο Εφετών δεν την εξέτασε ποτέ. Μολονότι διευκρίνισε ότι δεν καταθέτει την ένσταση για να συζητηθεί στη σημερινή συνεδρίαση, αλλά προς ενημέρωση του δικαστηρίου, ο εισαγγελέας ζήτησε από το δικαστήριο να διακόψει για να ετοιμάσει την εισήγησή του, πράγμα που έκανε με την επανέναρξη. Η πρότασή του ήταν, φυσικά, απορριπτική. Ο συνήγορος επανέλαβε το αρχικό του αίτημα, δηλαδή να διακοπεί η συνεδρίαση και να εξεταστεί τη Δευτέρα η ένστασή του, και σ' αυτό συμφώνησε και ο εισαγγελέας.

ΥΓ. Η συνεδρίαση σηματοδεύτηκε από την προκλητική ενέργεια της προέδρου Μ. Τζανακάκη που τοποθέτησε στην έδρα ένα μεγάλο πακέτο εγγράφων και ενημέρωσε τους συνηγόρους, αφού πρώτα διάβασε τους τίτλους των εγγράφων, ότι θα τα καταχωρίσει στους φακέλους των δικογραφιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα εισαγόμενα νέα έγγραφα βρέθηκε και ένα που αφορούσε την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα!

Όπως ήταν επόμενο, όλοι οι παριστάμενοι συνηγόροι αντέδρασαν και

3η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΦΩΤΙΑΣ»

υπογράμμισαν στην πρόεδρο, ότι για την ενέργεια αυτή δεν υπάρχει κανένα νομικό έρεισμα. Αυτή είναι μια πάγια πρακτική της Αντιτρομοκρατικής, την οποία νομιμοποίησαν όλα τα τρομοδικεία που εκδίκασαν τις υποθέσεις των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων. Ετσι, η κατηγορία μετατρέπεται σε κινούμενη άμμο, καθώς η Αντιτρομοκρατική παρακολουθεί την εξέλιξη της δίκης και παρεμβαίνει με καινούργιο «υλικό». Και το παρόν τρομοδικείο δεν εξέφυγε από το συρμό.

■ 23η συνεδρίαση Δευτέρα, 28.1.13

Η συνεδρίαση σηματοδεύτηκε από την παρουσία του συνηγόρου πολιτικής αγωγής Π. Μαντούβαλου, ο οποίος έδρασε προβοκατόρικα, με την κάλυψη της προέδρου, καθώς και από την απόφαση του τρομοδικείου να εισάγει στις τρεις δικογραφίες έγγραφα που έστειλε η Αντιτρομοκρατική, μέσω της εισαγγελίας, μετά την έναρξη της δίκης.

Στην προηγούμενη συνεδρίαση, η πρόεδρος Μ. Τζανακάκη ανακοίνωσε ότι, αφού πρώτα ενημερώσει τους συνηγόρους υπεράσπισης, θα καταχωρίσει νέα έγγραφα στη δικογραφία. Σήμερα, δήλωσε ότι, μετά από **ενδελεχή έρευνα** το Σαββατοκύριακο, θέλει να κάνει μια διόρθωση, γιατί η θέση της παρεξηγήθηκε. Δεν θα καταχωρίσει τα εν λόγω έγγραφα, αλλά θα τα συζητήσει! Η πρόεδρος συμπεριφέρεται σαν να απευθύνεται σε πρωτοετείς της Νομικής, που δεν έχουν προλάβει ν' αποκτήσουν ούτε τις στοιχειώδεις νομικές γνώσεις και επεχείρησε μ' αυτόν τον τρόπο να δικαιολογήσει την προσπάθειά της να δώσει νομική κάλυψη στην παράνομη ενέργειά της να εισάγει νέα έγγραφα της Αντιτρομοκρατικής στη δικογραφία, με τα οποία επιχειρείται η διεύρυνση του κατηγορητηρίου, μετατρέποντας έτσι την κατηγορία σε κινούμενη άμμο. Η κα Τζανακάκη δεν πρωτοτυπεί. Αυτή η τακτική χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον στις πολιτικές δίκες της 17Ν και του ΕΛΑ. Είχαν φτάσει στο σημείο να εισάγουν έγγραφα μέχρι την τελευταία στιγμή, λίγο πριν ολοκληρωθεί η αποδεικτική διαδικασία.

Η συνήγορος του Αλ. Μητρούσια, Α. Παπαρρούσου, κατέθεσε αίτημα-ένσταση ακυρότητας, γιατί δεν είναι δυνατόν να δεχτεί ο εντολέας της την εισαγωγή εγγράφων μετά το πέρας της κύριας ανάκρισης και την έκδοση τελεστικού βουλεύματος. Αυτό απαγορεύεται από το άρθρο 309 παρ. 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Επιπλέον, με την εισαγωγή τέτοιων εγγράφων, μετά την έκδοση τελεστικού βουλεύματος, αιφνιδιάζεται ο κατηγορούμενος και αποστερείται ουσιαστικά του δικαιώματος υπεράσπισής του. Ετσι, παραβιάζεται το άρθρο 171 παρ. 1 εδάφιο δ του ΚΠΔ καθώς και το άρθρο 6 παρ. 1, 3 της ΕΣΔΑ. Ο εντολέας μου ζητά από το δικαστήριο να μην καταχωρηθούν και να μην ληφθούν υπόψη τα έγγραφα αυτά, κατέληξε η συνήγορος.

Την ένσταση στήριξε και ο Φρ. Ραγκούσης, δηλώνοντας μεταξύ των άλλων ότι τα μέλη της ΣΠΦ συντάσσονται μ' αυτή.

Εντύπωση προκάλεσε, τόσο σ' εμάς όσο και στους συνηγόρους υπεράσπισης και στους παριστάμενους αλληλέγγυους και συγγενείς των κατηγορούμενων, η τοποθέτηση του συνηγόρου υπεράσπισης Χ. Λαϊδή, ότι δεν μπορεί μετά το πέρας της ανάκρισης και της έκδοσης βουλεύματος να εισάγονται στη δι-

κογραφία συλλήβδην έγγραφα! Προς το παρόν μένουμε σ' αυτή την επισήμανση και αναμένουμε από τον συνηγόρο τις αναγκαίες διευκρινίσεις, δεδομένου ότι η τοποθέτησή του αυτή δημιουργεί προβλήματα, ενώ δεν εισφέρει κάτι στην υπερασπιστική τακτική της εντολέως του.

Ο εισαγγελέας Σ. Μπάγιας στην πρότασή του εφάρμοσε το γνωστό λαϊκό άσμα «σ' αγαπιά μεν αλλά», όπως το συνηθίζει. Αρχικά συμφώνησε με την άποψη που διατύπωσε η συνήγορος υπεράσπισης όσον αφορά το ρόλο του εισαγγελέα στο ποινικό σύστημα της Ελλάδας και της Κεντρικής Ευρώπης, όμως κατέληξε σε συμφωνία με την εισαγωγή εγγράφων ακόμη και μετά την έκδοση του βουλεύματος, γιατί –όπως είπε– δεν αποκλείεται μερικά απ' αυτά να είναι υπέρ των κατηγορούμενων! Και η άποψη του εισαγγελέα δεν είναι πρωτότυπη. Διατυπωνόταν κατά κόρον στο τρομοδικείο για την υπόθεση της 17Ν, προκειμένου να δικαιολογηθεί η συνεχής αποστολή πακέτων εγγράφων από την Αντιτρομοκρατική, ενώ η δίκη είχε προχωρήσει.

Το τρομοδικείο, όπως είχε από την αρχή διαφανεί, αποφάσισε ότι μπορούν να εισάγονται έγγραφα και μετά την έκδοση του βουλεύματος!

Στη συνεδρίαση συζητήθηκε και η ένσταση απόλυτης ακυρότητας που είχε υποβληθεί από τον συνηγόρο Δ. Κατσαρή (υπεράσπιση Γ. Καραγιαννίδη). Η ένσταση είχε υποβληθεί και στο Συμβούλιο Εφετών, γιατί και στην περίπτωση του Γ. Καραγιαννίδη είχε καταχωρηθεί έγγραφο χωρίς να ενημερωθεί ο συνήγορος υπεράσπισης. Το Συμβούλιο ούτε καν εξέτασε την ένσταση και γι' αυτό, όπως είπε ο συνηγόρος, έχει το δικαίωμα να την επανεισαγάγει. Ο εισαγγελέας είχε ήδη προτείνει την απόρριψη της ένστασης και το τρομοδικείο αποφάσισε το ίδιο.

Στη συνέχεια, άρχισε η εξέταση μαρτύρων του κατηγορητηρίου για την υπόθεση των βομβοδεμάτων. Συνολικά εξετάστηκαν τρεις μάρτυρες, ένας της Αντιτρομοκρατικής, ένας πυροτεχνουργός της αστυνομίας και μια υπάλληλος της ACS, οι οποίοι δεν συνεισέφεραν κάτι το ουσιαστικό, που να ενισχύει το κατηγορητήριο.

Μετά την ολοκλήρωση της εξέτασης του πυροτεχνουργού Ι. Σινάνη από την έδρα, ζήτησε από την πρόεδρο να υποβάλει ερωτήσεις ο συνήγορος πολιτικής αγωγής Π. Μαντούβαλος. Η πρόεδρος, ενώ γνωρίζει ότι ο Π. Μαντούβαλος νομιμοποιήθηκε ως πολιτική αγωγή μόνο για την υπόθεση της απόπειρας κατά δύο αστυνομικών και δεν έχει το δικαίωμα να υποβάλει ερωτήσεις κατά την εξέταση άλλων υποθέσεων, τον έδωσε το λόγο και του επέτρεψε να υποβάλει ερωτήσεις. Ο Π. Μαντούβαλος εκμεταλλεύτηκε γρήγορα την έγκριση της προέδρου και υπέβαλε την πρώτη ερώτηση σχετικά με την ισχύ του βομβοδεμάτων. Μολονότι ο Φρ. Ραγκούσης του υπενθύμισε ότι δεν νομιμοποιήθηκε ως πολιτική αγωγή για την υπόθεση αυτή, ο Μαντούβαλος συνέχισε το χαβιά του, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση των παριστάμενων μελών της ΣΠΦ, που δεν ήταν διατεθειμένα να δεχτούν την παρουσία του στην αίθουσα.

Η έδρα αποχώρησε, χωρίς η πρόεδρος να δώσει την παραμικρή εξήγηση γι' αυτό. Η διακοπή κράτησε αρκετά και στο διάστημα αυτό ο Π. Μαντούβαλος συνέχισε να είναι προκλητικός έναντι των συγγενών και των αλληλέγγυων. Φαινόταν σαν να επεδίωκε να τους πα-

γιδεύσει για να χειροδικήσουν εναντίον του. Συγγενείς και αλληλέγγυοι δεν τσίμψαν και έτσι αναγκάστηκε να απομακρυνθεί με συνοδεία αξιωματικών της φρουράς.

Αν η πρόεδρος τηρούσε τη νομιμότητα, για την οποία τόσο πολύ κόπτεται, δε θα επέτρεπε στον Μαντούβαλο να υποβάλει ερωτήσεις σε μάρτυρα μιας υπόθεσης για την οποία δεν έχει νομιμοποιηθεί ως πολιτική αγωγή. Επέδωσε διά της πλαγίας να τον νομιμοποιήσει για να τη βοηθήσει στο έργο της. Μετά την επανέναρξη της διαδικασίας ο Φρ. Ραγκούσης υπέβαλε αίτημα απόβολής του Π. Μαντούβαλου. Ο εισαγγελέας είπε ότι, να μεν δεν μπορεί να αποβληθεί, γιατί ενοποιήθηκε η υπόθεση, δεν μπορεί όμως να υποβάλει ερωτήσεις. Αν η υπεράσπιση και το δικαστήριο συμφωνούν μ' αυτή την άποψη, δεν χρειάζεται να παρθεί απόφαση, κατέληξε. Σ' αυτό συμφώνησε και ο Μαντούβαλος και προσπάθησε να το εκμεταλλευθεί, δηλώνοντας προκλητικά ότι αυτός θα κάνει ερωτήσεις και προτάσεις στην πρόεδρο (προφανώς για όλα τα ζητήματα) και αν αυτή του το επιτρέπει θα παρεμβαίνει! Αυτό προκάλεσε νέα ένταση και δικαιολογημένη αντίδραση από τους κατηγορούμενους, που του είπαν και πάρα πολλά «γαλλικά», αναφερόμενοι και στην εμπλοκή του στο παραδικαστικό κύκλωμα. Ακολούθησε νέα αποχώρηση της έδρας και νέα διακοπή, χωρίς και πάλι να δοθεί η παραμικρή εξήγηση.

Για μας έγινε φανερό, ότι ο Π. Μαντούβαλος επεδίωξε την ένταση, με σκοπό να εκνευρίσει τους κατηγορούμενους και τους αλληλέγγυους ώστε να χειροδικήσουν σε βάρος του και μέσω των καταγγελιών του, που θ' ακολουθούσαν, να γίνει πρόσωπο της ημέρας. Απλά δεν του βγήκε, γιατί κατηγορούμενοι, συγγενείς και αλληλέγγυοι κράτησαν την ψυχραιμία τους και δεν τσίμψαν.

Τίθεται, λοιπόν, το ερώτημα. Το τρομοδικείο και η πρόεδρος του, μετά τα σημερινά γεγονότα, θα συνεχίσουν να επιτρέπουν στον Π. Μαντούβαλο να παρεμβαίνει στη διαδικασία και να τη «μπαχαλοποιεί» ή θα τον αναγκάσουν να παραμείνει σιωπηλός, ως οφείλει, μέχρι ν' αρχίσει η εξέταση της υπόθεσης για την οποία έχει νομιμοποιηθεί ως πολιτική αγωγή; Απάντηση θα πάρουμε στην επόμενη συνεδρίαση, που θα συνεχιστεί η δίκη με την εξέταση τριών μαρτύρων από την υπόθεση των βομβοδεμάτων και άλλων πέντε από την υπόθεση του Βόλου.

ΥΓ: Ο συνήγορος Χρ. Μαρούδας κατήγγειλε ότι στην εισόδο του δικαστηρίου τον κράτησαν για 20 λεπτά, επειδή αρνιόταν να δώσει τα στοιχεία του. Δεν του επέτρεπαν να μπει στο χώρο και του έλεγαν να περιμένει μέχρι να έρθει ο επικεφαλής της φρουράς, προφανώς για να καθυστερήσουν την προσέλευσή του στο δικαστήριο.

■ 24η συνεδρίαση Τετάρτη, 30.1.13

Η συνεδρίαση ξεκίνησε γύρω στις 11πμ, για να μη χάσουν οι κατηγορούμενοι το επισκεπτήριο της Τετάρτης, ενώ ο συνήγορος πολιτικής αγωγής Π. Μαντούβαλος και οι συνεργάτες του δεν τσίμψαν να εμφανιστούν, μετά το στραπάτσο που έπαθε στην απόπειρά του να προβοκαρεί τους κατηγορούμενους. Εξετάστηκαν εφτά μάρτυρες του κατηγορητηρίου, τρεις από την υπόθεση των βομβοδεμάτων (βούλευμα 208)

και τέσσερις από την υπόθεση του Βόλου (βούλευμα 207), ενώ στην επόμενη συνεδρίαση θα συνεχιστεί η εξέταση των μαρτύρων του βουλεύματος 207.

Από την εξέταση των μαρτύρων για την υπόθεση των βομβοδεμάτων, σε σύγκριση με τις προανακριτικές τους καταθέσεις στο άντρο της Αντιτρομοκρατικής, προέκυψε αυτό που φωνάζουν οι συνηγόροι υπεράσπισης σ' όλες τις τρομοδικές. Οτι οι μηχανισμοί καταστολής επιδιώκουν συστηματικά να κατασκευάσουν ψευδομάρτυρες, προκειμένου να ενισχύσουν τα σαθρά κατηγορητήριά τους. Για παράδειγμα, μάρτυρας παραδέχτηκε, μετά από ερώτηση συνηγόρου υπεράσπισης, ότι παρέμεινε στα γραφεία της Αντιτρομοκρατικής τέσσερις ολόκληρες ώρες, για να δώσει μια κατάθεση που κράτησε μερικά δεκάλεπτα! Οι λόγοι είναι προφανείς. Ηθελαν να προετοιμάσουν τη μάρτυρα, πριν την εισάγουν στο «χειρουργείο».

Στην υπόθεση του Βόλου, από τους τέσσερις μάρτυρες που εξετάστηκαν οι τρεις ήταν για το σπίτι της οδού Σατφούς στην Καλλιθέα και ένας ασφαλίτης της Αντιτρομοκρατικής, που έπαθε... καθολική αμνησία. Κατά την εξέτασή του από τους συνηγόρους υπεράσπισης και τον Χρ. Τσάκαλο δε θυμόταν τίποτα και παρέπεμπε συνεχώς στον προϊστάμενο του τμήματος Χαρδαλιά.

Από τον ιδιοκτήτη του διαμερίσματος της Καλλιθέας αποκαλύφτηκε, ότι κλήθηκε τρεις φορές στην Αντιτρομοκρατική, έδωσε τρεις καταθέσεις, ενώ και τις τρεις φορές του επεδείκνυαν τις ίδιες φωτογραφίες, προκειμένου να του αποπιάσουν αναγνώριση!

Ο στέλεχος της Αντιτρομοκρατικής ισχυρίστηκε ότι κλιμάκιο της υπηρεσίας του πήγε στο Βόλο δύο φορές (στις 9 και στις 11 Μάρτη του 2011), προκειμένου να παρακολουθήσει ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο και την είσοδο μιας πολυκατοικίας, αλλά το μόνο που έκανε και τις δύο φορές ήταν να μαζέψει τρεις σακούλες σκουπιδιών και να επιστρέψει στην Αθήνα, όπου τις παρέδωσε στην υπηρεσία! Προφανώς, μάζευαν τα σκουπίδια, μήπως βρουν αποτυπώματα και γενετικό υλικό για έρευνα DNA. Μετά από τρεις μέρες, στις 14 Μάρτη του 2011, μπήκαν στα διαμερίσματα και έκαναν συλλήψεις. Θυμίζουμε ότι οι μηχανισμοί καταστολής εφάρμοσαν την ίδια πρακτική που είχαν εφαρμόσει και στο σπίτι του Χαλανδρίου, που το χαρακτήρισαν γιάφκα της ΣΠΦ.

Ο συνήγορος υπεράσπισης Φρ. Ραγκούσης υπέβαλε συγκεκριμένα αιτήματα, που αφορούν την κλήση αξιωματικών της Αντιτρομοκρατικής ως μαρτύρων, την προσκόμιση πειστηρίων και την κατ' αντιπαράσταση εξέταση μαρτύρων. Συμπληρωματικά, δήλωσε ότι θα υποβάλει τα τελευταία αιτήματα μετά την κατάθεση του τμηματάρχη της Αντιτρομοκρατικής Χαρδαλιά.

ΥΓ: Κατά τη διάρκεια της εξέτασης μαρτύρων πήρε το λόγο το μέλος της ΣΠΦ Μιχάλης Νικολόπουλος και κατήγγειλε, ότι εκείνη την στιγμή η γραμματέας του τρομοδικείου δεν κρατάει πρακτικά, γεγονός που επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά την ανάγκη για επίσημη μαγνητοφώνηση και απομαγνητοφώνηση των πρακτικών της δίκης. Η πρόεδρος αιφνιδιάστηκε από την αποκάλυψη, αλλά αρνήθηκε να δώσει εντολή στη γραμματέα να διαβάσει τι κατέγραψε από την εξέταση των μαρτύρων, γεγονός που θα επιβεβαίωνε τη βασιμότητα της καταγγελίας.

Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 4 Φλεβάρη.

Στενέψανε τα όρια, δεν έχουν περιθώρια...

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Την προηγούμενη βδομάδα είχαμε αναφερθεί στις αβάντες που κάνει η κυβέρνηση στους καπιταλιστές που θα εξαγοράσουν το 33% του μετοχικού πακέτου της ΟΠΑΠ ΑΕ. Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, στο προδικαστικό ερώτημα του ΣΤΕ για το κρατικό μονοπώλιο, επιβεβαίωσε όσους ισχυρίζονταν ότι το μπαλάκι θα πάει στην ελληνική δικαιοσύνη, η οποία θα πρέπει να αποφανθεί και να τεκμηριώσει ότι είναι σύνομο το μονοπώλιο. Διαφορετικά, θα πρέπει να κρίνει ότι η απόφαση για παράταση του μονοπωλιακού στάτους της ΟΠΑΠ ΑΕ είναι κόντρα στην ευρωπαϊκή νομοθεσία και θα ανοίξει το δρόμο στις εταιρίες Stanleybet International Ltd, William Hill, Organization Ltd, William Hill Plc και Sportingbet Plc, οι οποίες έκαναν προσφυγή ζητώντας άδεια λειτουργίας. Επί της ουσίας, το «δύλλημα» που τίθεται στο τραπέζι είναι: σαφή και αυστηρά όρια για την προστασία των καταναλωτών και την αποφυγή εγκλημάτων που έχουν σχέση με το τζόγο ή καθιέρωση συστήματος αδειοδότησης και άνογμα της αγοράς. Επανερχόμαστε στο θέμα, αφενός γιατί έχει μεγάλη οικονομική σημασία και αποτελεί ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας και αφετέρου γιατί μετά την ανακοίνωση της απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου υπάρχουν δυο-τρία σημεία τα οποία αξίζει να σχολιαστούν.

Το πρώτο σχόλιο που θα κάνουμε είναι ότι η απόφαση σχολιάστηκε σχεδόν με τον ίδιο τρόπο απ' όλα τα κανάλια. Απ' όλα τα κανάλια τονίζονταν ότι η απόφαση «κλονίζει» το μονοπώλιο της ΟΠΑΠ ΑΕ και ανοίγει το δρόμο για να μπουν και άλλες εταιρίες στοίχημα στην ελληνική αγορά, κάτι που απέχει από την πραγματικότητα. Η εντύπωση που σχηματίζει κάποιος που άκουγε τον τρόπο παρουσίασης της είδησης ήταν ότι υπάρχει μια συγκεκριμένη πηγή από την οποία πήραν τις πληροφορίες τα κανάλια και τις αναμετέδωσαν. Όπως θα δούμε, τα δεδομένα που έχουμε στη διάθεσή μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η «πηγή της πληροφόρησης» μάλλον δεν είναι

από τη κυβέρνηση, αφού αποδυναμώνει την προσπάθειά της να στηρίξει την απόφασή της για παράταση του μονοπωλίου και κατά συνέπεια να δώσει αβάντα στον καπιταλιστή που θα κάνει την εξαγορά του 33% του μετοχικού κεφαλαίου. Όμως, δε θα στοιχηματίζαμε σ' αυτό όλα τα λεφτά μας. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, οι πιέσεις από τις υπηρεσίες της ΕΕ προς την κυβέρνηση για ν' αλλάξει την απόφασή της θα αυξηθούν το επόμενο διάστημα και μπορεί να έχει αρχίσει ήδη η προσπάθεια αναδίπλωσης.

Το δεύτερο σχόλιο που μπορούμε να κάνουμε είναι ότι τονίστηκε ιδιαίτερα το κομμάτι της απόφασης που αφορά το πρώτο συστατικό του «δύλληματος», δηλαδή την προστασία του καταναλωτή και την αποφυγή παράνομων πράξεων που σχετίζονται με το τζόγο, με τέτοιο τρόπο ώστε κάποιος που δεν γνωρίζει το θέμα να νομίζει ότι με την «απελευθέρωση» του τζόγου θα θεσπιστούν σαφείς και αυστηρές διαδικασίες υπέρ των καταναλωτών. Αυτό που προσπαθούν να μας πείσουν είναι ότι, αν ανοίξει η αγορά και έρθουν και ξένες εταιρίες, θα μπορούν οι παίχτες να επιλέξουν την εταιρία της επιλογής τους και να ποντάρουν τα λεφτά τους με τον τρόπο και τις αποδόσεις που θα επιλέξουν και όχι με αυτά που τους επιβάλλει σήμερα η ΟΠΑΠ ΑΕ.

Το τρίτο σχόλιο, που αφορά και την ουσία, έχει να κάνει με τη δυσκολία που θα έχει πλέον η ελληνική κυβέρνηση να στηρίξει την επιλογή για το μονοπωλιακό καθεστώς του τζόγου. Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι εφόσον το ΣΤΕ επικυρώσει την απόφαση της κυβέρνη-

σης (με τα σημαντικά δεδομένα η απόφαση δε θα πρέπει να θεωρείται σίγουρη), ο καπιταλιστής που θα πάρει το πλειοψηφικό πακέτο της ΟΠΑΠ ΑΕ θα έχει στην κατοχή του ένα ιδιωτικό μονοπώλιο τζόγου, το μοναδικό στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το γεγονός αυτό είναι αλματώδες και θα δημιουργήσει παρενέργειες στην αγορά του στοιχηματικού τζόγου, παρά το ότι η ελληνική αγορά είναι σχετικά μικρή. Είναι λογικό, λοιπόν, να ασκούνται πιέσεις προς την κυβέρνηση για αλλαγή πλεύσης, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το θέμα προληπτικά και όχι «κατασταλτικά». Είχαμε αναφερθεί στη δυσκολία που έχει η ΟΠΑΠ ΑΕ να πείσει ότι η πολιτική που ακολουθεί είναι σύμφωνη με τους όρους και τις προϋποθέσεις της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Η πολιτική που ακολουθεί στην προβολή και τη διαφήμιση των προϊόντων της απέχει πολύ από την προσπάθεια μείωσης του τζόγου. Οι διαφημίσεις της ΟΠΑΠ ΑΕ έχουν κατακλύσει τα ΜΜΕ και τις αθλητικές εγκαταστάσεις και ταυτόχρονα διαφημίζονται σχεδόν αποκλειστικά στις φανέλες των περισσότερων ομάδων της Σούπερ Λίγκας. Αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό για μια καπιταλιστική επιχείρηση που προσπαθεί ν' αυξήσει τον κύκλο εργασιών της και τα κέρδη της, όμως είναι αντίθετο στις προϋποθέσεις για να κρατήσει το μονοπωλιακό καθεστώς που υπάρχει σήμερα.

Ενα ακόμη στοιχείο που θα δυσκολέψει το ΣΤΕ για να βγάλει σύνομη την κυβερνητική απόφαση είναι η ελλει-

ψη πολιτικής βούλησης για την εξυγίανση του ποδοσφαίρου, που αποτελεί το βασικό άθλημα που ενδιαφέρει το σύστημα, από τα λαμόγια που το παίζουν παράγοντες και ιδιοκτήτες. Το επόμενο χρονικό διάστημα αναμένονται εξελίξεις στο θέμα και θα δούμε αν η ελληνική κυβέρνηση θα παραμείνει σταθερή στην προσπάθειά της να αβαντάρει τον καπιταλιστή που έχει στην ιδιοκτησία του την ΟΠΑΠ ΑΕ ή θ' αναγκαστεί, κάτω από τις πιέσεις που δέχεται, ν' ανοίξει την αγορά. Αλλωστε, δεν έχει στη διάθεσή της απεριόριστο χρόνο, αφού μέχρι το τέλος Μάρτη θα πρέπει να προχωρήσει στην επόμενη φάση της πώλησης της ΟΠΑΠ ΑΕ και θα υπάρξει εκτός απροόπτου και απόφαση για το θέμα από τα αρμόδια όργανα της ΕΕ.

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και τις καταλήψεις συνεχίζονται, κόντρα στη φασιστική κατασταλτική πολιτική της συγκυβέρνησης. Στον αγώνα των ερασιτεχνικών ομάδων Αυτόνομη Π.Ο. - Άρης Κάτω Αχαΐας για το ερασιτεχνικό πρωτάθλημα της Αχαΐας, οι ποδοσφαιριστές των δυο ομάδων μπήκαν στο γήπεδο κρατώντας από ένα πανό με συνθήματα αλληλεγγύης. Στη λινάτσα της ΑΠΟ έγραψαν: «Κράτος και παρακράτος, κάτω τα ξερά σας από τις καταλήψεις και τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Ούτε βήμα πίσω». Στη λινάτσα του Άρη: «Συνειδητά εσπείς ανομίας, ενάντια σε έναν κόσμο μόνιμης αδικίας». Μια ακόμη απάντηση σε όσους συνεχίζουν να νομπούρουν την προσπάθεια των νεολαίων που ασχολούνται με τον αθλητισμό να μετατρέψουν τους αγωνιστικούς χώρους και τις εξέδρες των γηπέδων σε χώρους πολιτικής παρέμβασης.

■ ΠΑΜΠΛΟ ΛΑΡΕΝ

No

Η τελευταία ταινία της τριλογίας του χιλιανού σκηνοθέτη για την κατάσταση στη χώρα επί Πινοσέτ (οι δύο προηγούμενες ήταν οι «Τόνι Μανέρο» και «Post Mortem»). Το 1988 γίνεται δημοψήφισμα στη Χιλή με διακύβευμα την προεδρία του Πινοσέτ. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν 44% υπέρ του Πινοσέτ και 56% κατά.

Ο σκηνοθέτης έχει υιοθετήσει στην κινηματογράφηση του ένα τρόπο, ο οποίος μας παραπέμπει στην αισθητική της εποχής, πράγμα εξαιρετικά ενδιαφέρον. Αρκετά επίσης πετυχημένη είναι η μεταφορά του θεατή στο κλίμα του πραγματικού φόβου και της καταπίεσης που υφίστατο ο λαός της Χιλή. Πρωταγωνιστής είναι ένας νεαρός είδημον σε θέματα διαφήμισης και μάρκετινγκ, ο οποίος ανέλαβε από την αντιπολίτευση τη «διαφημιστική της καμπάνια», στηρίζοντας τη στους νόμους της διαφήμισης. Το αποτέλεσμα θύμιζε πιο πολύ διαφήμιση προϊόντος αμερικάνικης πο-

λυεθνικής εταιρίας, παρά πολιτική καμπάνια, προπαγάνδα μιας αντιπολίτευσης και μάλιστα αριστερής.

Η ματιά του σκηνοθέτη δικαιώνει αυτήν την τολμηρή (;) επιλογή, μιας και τελικά η καμπάνια «No» (όχι στον Πινοσέτ) κέρδισε, παρά τις αρχικές εκτιμήσεις. Δυστυχώς, όμως, δε μας δίνονται αρκετές πληροφορίες για τις πολιτικές συνθήκες την περίοδο εκείνη στη Χιλή, κυρίως σχετικά με το κίνημα, τη σύνθεσή του και τη σχέση του με την υπόλοιπη κοινωνία. Υπάρχει, βέβαια, άφθονο υλικό που μας δίνει εικόνα για το μέγεθος της καταστολής από πλευράς Πινοσέτ, όμως αυτό δεν είναι αρκετό για ν' αποκτήσουμε εικόνα για τις διεργασίες που γίνονταν στο λαό της Χιλή. Πιο απλά, δύσκολα γίνεται αποδεκτό ότι ο λαός της Χιλή έδιωξε τον Πινοσέτ, εξαιτίας μιας γενικόλογης, συναισθηματικής, σχεδόν «απολιτικής» διαφημιστικής καμπάνιας, με επίκεντρό της λέξεις όπως ευτυχία, ελπίδα και κεντρικό στοιχείο το ουράνιο τόξο, η αρμονία των χρωμάτων του οποίου συμβολίζει και την αρμονική συνύπαρξη των διαφορετικών τάσεων και στη μετά-Πινοσέτ εποχή, ειδικά αν σκεφτούμε πόσο είχε κυριολεκτικά ματώσει ο συγκεκριμένος λαός.

■ ΝΤΕΙΒΙΝΤ Ο' ΡΑΣΕΛ

Οδηγός αισιοδοξίας

Ο Ντέιβιντ Ο' Ράσελ μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη το ομώνυμο μυθιστόρημα του Μάθιου Κούικ και το αποτέλεσμα είναι αρκετά ενδιαφέρον. Πρόκειται για μία κλασική αμερικανική «κωμική» ταινία με έρωτες και χάρτι εντ. Παράλληλα, όμως, και χωρίς εκχυδαϊσμούς και φτηνούς μελοδραματισμούς, θίγει καιρίαιρα σύγχρονα ζητήματα.

Ο κεντρικός ήρωας μόλις παίρνει εξιτήριο από μία ψυχιατρική κλινική (στην οποία είχε παραμείνει για σχετικά μικρό χρονικό διάστημα), όπου είχε παραπεμφθεί κατόπι-

DIXI ET SALVANI ANIMAM MEAM

Οι κατέχοντες τον πλούτο/ πάντα βγάνουνε το κνούτο/ όταν λέν' πως κινδυνεύει/ η δημοκρατία τους./ Κι ο λαός πεινά και ρεύει/ gamotinpanaiatus!

Εμέ/ τον αγκιτάτορα/ και αρχηγό των φωνακλάδων/ ακούστε με/ απόγονοι συντρόφοι./ Τα ρέματα/ των στίχων μου/ βουβά κρατώντας/ όλες/ θα δρασκελήσω/ τις λυρικές πλακέτες/ σαν ζωντανός μιλώντας/ με τους ζωντανούς./ Στο κομμουνιστικό μας/ αύριο/ θαρθώ/ το μακρινό/ μα όχι/ σαν κανέναν/ μενεστρέλο α λα Εσένιν./ Θα φτάσει ο στίχος μου/ σκίζοντας στα δυο/ τα καταράχια των αιώνων/ πάνω από τα κεφάλια/ ποιητών και κυβερνήσεων. (Βλ. Βλαντιμίροβιτς Μαγιακόφσκι, «Μ' όλη μου τη φωνή»)

«Εγώ δωρίζω τις καπνοσακούλες μου» (τριετής άνεργος)

Ψόφησε ο Ντερτιλής. Τι κρίμα που ψόφησε ήσυχα...

Για τον ΣΥΡΙΖΑ το κήτος δεν υπάρχει πια, το πάτησε ο... Τοίπρας.

Στο Βέλγιο και στην Αίγυπτο αγωνίζονται κόντρα στη νομιμότητα...

Σηγά μην κατέγραφαν οι «δημοσκοπήσεις» το καζάνι που βράζει

Η σχετική (κρατική) έκθεση για τη MARFIN ξεχάστηκε;

♦ «Θα σπάσω εφτά ποτήρια» - σπάστα επιτελους, γιατί μας έχει σπάσει τα ούμπαλα.

♦ Ηράκλειο Κρήτης: Μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι!

♦ Στην ανακοίνωση για τη «συνάντηση των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων» (Ριζοσπάστης, 29-1-13) αναφέρεται: «Στις 26 Γενάρη πραγματοποιήθηκε Συνάντηση 10 Κομμουνιστικών κι Εργατικών Κομμάτων από 7 χώρες των Βαλκανίων... την ΠΓΔΜ...». Στο ρεπορτάζ της εφημερίδας αναφέρεται το «Κομμουνιστικό Κόμμα Μακεδονίας». Τι απ' τα δύο ισχύει;

♦ «Ισες» αποστάσεις του Ριζο-

σπάστη (26-1-13) στο ζήτημα της δολοφονικής επίθεσης δύο μπάτσων σε δύο εποχούμενους νέους (οι οποίοι βρίσκονται σε κρίσιμη κατάσταση στη ΜΕΘ του ΠΑΓΝΗ). Οι «αγάπες» δεν κρύβονται...

♦ «Παντελοπνησιακή» (Χρυσή Αυγή, 9-1-13) η Συνδιάσκεψη της Χ.Α. (Αμα ήξεραν ελληνικά...).

♦ Η εφημερίδα των ναζιστών είναι καθαρά... εθνικόφρων: «Βουλγαροκομιτατζήδες, συμμοριτικός ΔΣΕ». Απλά, τσακίς them.

♦ Το πόθεν (λέσχες των μπάτσων).

♦ Προσεκτικά επιλεγμένες οι

λέξεις στο δελτίο της τηλεόρασης του ALPHA (29-1-13). «Ανιση μάχη των διαδηλωτών στο Βέλγιο, με τις αστυνομικές δυνάμεις». Μάλλον στο ελληνικό «κοινό» απευθύνονταν...

♦ The Clash: «Guns of Brixton».

♦ «Τέλος, η παροχή δημόσιας τάξης σχετίζεται άμεσα και με το ρόλο των συναισθηματικών εμπλοκών στην πολιτική. Εξηγούμαι: για να μπορέσει ο ΣΥΡΙΖΑ να μεταμορφωθεί σε μεγάλο πολιτικό κόμμα πρέπει να κινηθεί προς το κέντρο, πράγμα που προϋποθέτει μια μεγάλη στροφή και μια δύσκολη προσαρμογή. Η ηγεσία του φαίνεται πως το έχει κατανοήσει, ξεκινώντας και τη σχετική μανούβρα, εξέλιξη αναμφίβολα θετική και για το κόμμα αυτό αλλά και για τη δημοκρατία μας γενικότερα». (Σ. Καλύβας, Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 20-1-13, «Η δημόσια τάξη ως πολιτικό πλεονέκτημα»). Για τη δημοκρατία, ρε γαμάτο...

♦ «Μέσα σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης θα κριθεί, με την κατάλληλη επιλογή των συνθημάτων και όλων των μορφών πάλης, η θέληση, η απόφαση του λαού να σπάσει και να καταργήσει τις αλυσίδες της ταξικής εκμετάλλευσης...» (Πρόλογος, θέσεις του Περιεσού για το συνέδριό του). Να σπάσει τις αλυσίδες χωρίς να σπάσει ένα τζάμι. Ενα δύσκολο καθήκον... Και φυσικά μέχρι τη «λαϊκή εξουσία» θα φυλάει (ο λαός) το αστικό κοινοβούλιο, θα παίρνει μέρος στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό και θα παραμένει στα αδιέξοδά του. Θέση 23: Μόνο οι δυνάμεις του Περιεσού στέκονται ταξικά και, άρα, είναι ικανές να κάνουν... τι; Θέση 28β: Επιτελους αναγνωρίζεται επίσημα ότι έγιναν απολύσεις στην «Τυποεκδοτική» και τον «902»... Θέση 44: Με τα μπούνια ο Περιεσός στηρίζει το κουβανικό καθεστώς ενώ ταυτόχρονα «εκφράζει τον προβληματισμό του για την εφαρμογή μέτρων που ενισχύουν την παρουσία του κεφαλαίου...». Μα και για το

Βιετνάμ «εκφράζει την ανησυχία του για την ενίσχυση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής», ενώ «στη σημερινή Κίνα, το ΚΚΚ καθοδηγεί τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης...». Προσέχτε, τα κόμματα αυτά (κατά Περιεσού) εξακολουθούν να είναι κομμουνιστικά και ο Περιεσός συνδιαλέγεται μαζί τους σε διεθνείς συναντήσεις. (Μήπως, λέμε, η «διεθνής» αλληλεγγύη εκφράζεται και με οικονομικές δοσοληψίες;). Θέση 76 (Σχέδιο Προγράμματος): η αντιμετώπιση της «ξένης» αστικής τάξης ως εισβολέα δεν σημαίνει υπεράσπιση των συνόρων της χώρας;

♦ Φυσικά και δεν αναφέρθηκε στους αλβανούς παρτιζάνους στο παραλήρημά του στο αλβανικό κανάλι ηρωσ 24 ο εκπρόσωπος της Χ.Α. Χ.Παππάς.

♦ Αγχος κι αυτό του ΠΑΜΕ για την ημερομηνία 24ωρης (...) απεργίας το Φλεβάρη.

♦ «Δεν ξέρει» τίποτε ο Ριζοσπάστης για το ξεπούλημα της απεργίας των νοτιοαφρικανών εργατών γης από το COSATU...

♦ Οποιοσ θέλει ασφάλεια να γίνει ασφαλής, όποιος θέλει ασφάλιση να παλέψει.

♦ Στην Κηφισιά ο δήμος βάλθηκε να... προστατέψει το περιβάλλον μέσω προστίμων. Δείτε τα σχετικά ποσά στο kifissiakatharotita.kifissia.gov.gr.

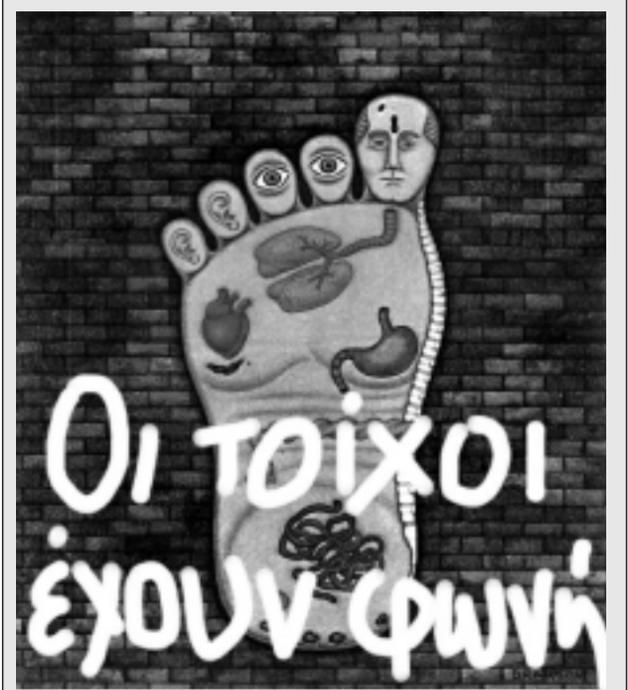
♦ Με πόσους... πατριώτες δήλωσε ο Τοίπρας ότι θα συνεργαστεί ο (κυβερνητικός) Συριζα;

♦ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΠΛΟΣ.

♦ Ο Περιεσός επιθυμούσε να γίνει εταίρα της αλλαγής. Η ΚΟΕ τίνος είναι εταίρα;

♦ Καλά, σήμερα (31-1-13) «θυμήθηκε» ο Περιεσός την κρατική καταστολή; Αραγε, οι μπάτσοι εξακολουθούν να είναι «εργαζόμενοι των σωμάτων ασφαλείας»;

Βασίλης

♦ Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Αρωγής – Οι πρόεδροι των επιχειρηματικών φορέων που συμμετέχουν στο Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Αρωγής έχουν την τιμή να σας προσκαλέσουν στην επίσημη παρουσίαση του Δικτύου το Σάββατο 2 Φεβρουαρίου 2013 και ώρα 14:00 στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης – Η.Α.Ε. ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας θα τιμήσει την εκδήλωση με την παρουσία του (διαδικτυακή πρόσκληση)

Ο χώρος φυσικά ταιριάζει με τους συμμετέχοντες. Οι «φορείς» δεν είναι παρά ένα τσούρμο ΜΚΟ, που έχουν κάνει την κοινωνική αλληλεγγύη μπίζνα. «Μανούλες» σε κάτι τέτοια, βρήκαν και μια σειρά καπιταλιστικές επιχειρήσεις, τους πήραν κάποια φράγκα (ξέρουμε πώς γίνονται αυτές οι δουλειές) και ανέλαβαν να τις διαφημίσουν. Μπορεί οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις να απολύουν κόσμο, να κόβουν μισθούς και μεροκάματα, να μετατρέπουν τους εργασιακούς χώρους σε σύγχρονα Νταχάου, αλλά από κοινωνική αλληλεγγύη σκίζουν. Και βέβαια, ο απαραίτητος μαιντανός που ακούει στο όνομα Παπούλιας δε θα μπορούσε να λείπει από μια τέτοια μάζωση. Και οι δηλώσεις του θα προβληθούν δεόντως απ' όλα τα αστικά ΜΜΕ. Κάπως έτσι στήνονται αυτές οι μπίζνες, που συνδυάζουν το τερπινό με τα όφελιά του ωφελίμου.

♦ Μας κόβουν τα συγγράμματα! - Μας κόβουν τη σίτιση! - Μας κόβουν τη στέγαση! - Μας κόβουν το...! - 'Η μήπως όχι; - Φεστιβάλ Σεξουαλικότητας - Έρχεται στο ΑΠΘ (αφισάκι στην πόρτα του καφενεύου «Ανδρομέδα» στη Θεσσαλονίκη)

Εδώ ο κόσμος καίγεται... (άντε να μην το συνεχίσουμε και μας πούνε και σεξιστές). Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι, το «...» δεν πρόκειται να σας το κόψουν. Μπορεί και να το επιδοτήσουν κιόλας. Διότι, όταν το βάζετε στην ίδια μοίρα με τα συγγράμματα, τη σίτιση, τη στέγαση, που τα έχουν ήδη κόψει, όταν ενδιαφέρεστε κυρίως γι' αυτό, το σύστημα και η κρατική εξουσία που το διαχειρίζεται δεν έχει κανένα λόγο να σταθεί απέναντί σας.

♦ Ίδια είναι τ' αφεντικά/ δεξιά κ' αριστερά/ σας το λέγαμε παλιά/ μας φωνάζατε φρικά/ τώρα κλάψτε σα μαυρά/ τώρα κλάψτε σα μαυρά (στηχούρηγμα με μαύρο μαρκαδόρο σε τοίχο)

Τα παιδιά παίζει. Παιδιά κυριολεκτικά. Που κάνουν «ζήλια» σε όσους δεν είχαν καταλάβει αυτό που τους φώναζαν. Τα έξυπνα παιδιά έχουν πιάσει θέση στον άμβωνα και κουνάνε περιπαικτικά το δάχτυλο στον... αδαή όχλο που δεν αντιλαμβάνεται τα μεγαλοφυή προτάγματά τους. Ξέρετε ποιο είναι το χειρότερο; Οτι τα παιδιά δεν έχουν καμιά συνείδηση της... πολιτικής τους ηλικίας. Γι' αυτό, ίσως, κάποια απ' αυτά να πάνε να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ...

♦ Το «εθνικό συμφέρον» συμφέρει μόνο τα αφεντικά (σύνθημα με μαύρο σπρέι και υπογραφή αστέρι)

Πράγματι, έτσι είναι. Το «εθνικό συμφέρον» είναι το συμφέρον της αστικής τάξης, που το βαφτίζει εθνικό για να κρύψει κάτω απ' αυτό την άγρια ταξική καταπίεση. Για να κρύψει ότι το έθνος στις χώρες του καπιταλισμού έχει διασπαστεί σε ανταγωνιστικά «έθνη», σε ανταγωνιστικές τάξεις, των οποίων τα συμφέροντα δεν μπορούν όχι να ταυτιστούν, αλλά ούτε καν να συνυπάρξουν. Μόνο που θα χρειαστεί πολλή και προπαντός ολόπλευρη ζύμωση για να σπάσει αυτή η παραμορφωτική ιδεολογία.

δικαστικής απόφασης, και προσπαθεί να ξαναχτίσει τη ζωή του. Στην προσπάθειά του αυτή θα έχει σύμμαχο μια νεαρή κοπέλα, η οποία γνωρίζει από πρώτο χέρι το «Γολγοθά» του, καθώς και η ίδια δίνει το δικό της αγώνα με την ψυχική της υγεία, εφόσον έχει διαγνωστεί με κατάθλιψη. Στο τέλος ερωτεύονται κτλ. κτλ.

Δύο είναι τα κομβικά στοιχεία της ταινίας. Το πρώτο, η μάχη που δίνουν οι πρωταγωνιστές με τον ίδιο τους τον εαυτό, προκειμένου να διαχειριστούν τα όποια προβλήματά τους, αλλά και οι δυσκολίες των ανθρώπων αυτών να επανενταχτούν στο κοινωνικό σύνολο, καθώς έρχονται αντιμέτωποι με το ρατσισμό, το φόβο και την καχυποψία των ανθρώπων του περιβάλλοντός τους. Το δεύτερο στοιχείο είναι ο προβληματισμός που εμμέσως τίθεται περί «υγιών» και «πασχόντων». Στο τέλος, δεν ξέρεις τελικά ποιος πάσχει περισσότερο, ο ήρωας ή κάποιοι του περιβάλλοντός του. Ο σκηνοθέτης δίνει ένα ξεκάθαρο πλαίσιο καταπίεσης και παθογένειας του σύγχρονου τρόπου ζωής, που οδηγεί τις περισσότερες φορές σε παθολογικές καταστάσεις.

Σίγουρα δεν είναι από τις ταινίες που θα θυμάται κανείς για μια ζωή, αλλά σπάνια συναντάμε αμερικάνικες κωμωδίες με έξυπνο χιούμορ και με κοινωνικές αναφορές. Ο δε Ρόμπερτ Ντε Νίρο για άλλη μια φορά κλέβει την παράσταση.

Ελένη Π.

4μηννη Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2012
Γενάρης 2013

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

ΒΑΘΥ ΚΟΚΚΙΝΟ

Απελπισία και προπαγάνδα

Πρέπει να βρίσκεται σε μεγάλη απελπισία ο Σαμαράς, για να σπκωθεί και να πάει στο Κατάρ, κουβαλώντας ολόκληρη κουστωδία υπουργών και καπιταλιστών, και να εισπράξει τελικά μια μεγαλοπρεπέστατη χλαπάτσα από τον εμίρη του κρατιδίου. Γιατί, βέβαια, το μνημόνιο οικονομικής συνεργασίας που υπέγραψε, έχει τόση αξία όση είχε και το μνημόνιο των 5 δισ. ευρώ που είχε υπογράψει ο Παπανδρέου με τον Αλ-Θάνι (στη Νέα Υόρκη, αν δεν μας απατά η μνήμη μας).

Η ίδρυση fund για τη χρηματοδότηση ελληνικών μικρομεσαίων επιχειρήσεων ήταν το τελευταίο καταφύγιο του Σαμαρά, για να 'χει κάτι ν' απασχολεί τα δάχτυλά του στο ταξίδι της επιστροφής. Ομως ο Αλ-Θάνι φρόντισε να ξεκαθαρίσει ότι πρόκειται για εκδήλωση προθέσεων, για την οποία μάλιστα δεν έχει προσδιοριστεί κάποιο συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα. Αστεία πράγματα! Σιγά μην ασχοληθούν τ' αρπακτικά του Κατάρ, που αποτελεί ένα τεράστιο πλυντήριο «μαύρου χρήματος» (και πολιτικού), με τις κακομοιρασμένες μικρομεσαίες επιχειρήσεις της Ελλάδας. Αυτοί θέλουν απευθείας διακρατικές συμφωνίες για κάποια «φιλέτα», τις οποίες ο Σαμαράς δεν μπορεί να τους δώσει, γιατί υπάρχει ο Κέρβερος της Κομισιόν.

Ούτε οι καπιταλιστές που συνόδευσαν τον Σαμαρά γύρισαν με συμφωνίες στους χαρτοφύλακές τους. Έκαναν ένα ωραίο ταξίδι με έξοδα του ελληνικού κράτους, χρησιμοποίησαν τον Σαμαρά σαν ατζέντη τους, κατέθεσαν κάποια σχέδια, αλλά δεν γύρισαν με τίποτα χειροπιαστό. Ο ίδιος ο Σαμαράς αναγκάστηκε να το παραδεχτεί, προσθέτοντας ένα «αλλά» μετά την αναφορά του στις «επενδυτικές προτάσεις από τους εκπροσώπους της ελληνικής επιχειρηματικής κοινότητας»: «Αλλά από την άλλη πλευρά, έχω να σας πω ότι αυτά τα πράγματα δεν μπορούν να συμβούν στιγμιαία. Χρειάζονται σχολαστική προετοιμασία, όπως ανέφερε η Εξοχή του, και απαιτούν επίπονες διαπραγματεύσεις. Πρόκειται για μια διαδικασία, δεν είναι μια έμπνευση της στιγμής. Σήμερα ξεκινήσαμε αυτή τη διαδικασία σε πολλούς τομείς, με πολλά και σοβαρά επενδυτικά σχέδια και πιστεύω ότι θα είναι γόνιμα, μπορούν να είναι γόνιμα και, όπως έχει ήδη αναφερθεί, πρόκειται να γίνουν ειδικές συναντήσεις μεταξύ των δύο χωρών σε υπουργικό επίπεδο, ώστε να διασφαλίσουμε ότι αυτές οι γόνιμες ιδέες μπορούν να υλοποιηθούν στην πράξη».

Αφού δεν είχε προηγηθεί προετοιμασία, αφού κανένα σχέδιο δεν ήταν «ώριμο», τότε γιατί πήγε στο Κατάρ κοτζάμ πρωθυπουργάρα; Η απάντηση είναι απλή: για λόγους προπαγάνδας.

Ο Σαμαράς έχει ανάγκη να δείξει πως έχει μπει ο ίδιος μπροστά για να φέρει επενδύσεις, για να ξεκινήσει την ανάκαμψη. Εδώ έφτασε στο σημείο να δεχτεί στο Μαξίμου τον αρχιμάντζερ της Unilever, που ανακοίνωσε ότι στο εδώ εργοστάσιο της εταιρίας θα παρασκευάζονται περισσότερα προϊόντα, χωρίς ν' ανακοινώσει κανένα επενδυτικό σχέδιο, καμιά νέα θέση εργασίας.

Η ανάπτυξη, όμως, δεν είναι ζήτημα πατήματος ενός κουμπιού ή διπλωματικών ταξιδιού του Σαμαρά. Είναι ζήτημα καπιταλιστικού κύκλου και επενδυτικών προτεραιοτήτων του διεθνούς μονοπωλιακού κεφάλαιου. Οι αεριτζήδες σαν τους εμίρηδες του Κατάρ έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να κάνουν επενδύσεις που θα δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας. Αυτοί ψάχνουν καμιά ευκαιρία στο κρατικό real estate. Από την άλλη, οι μονοπωλιακοί όμιλοι που ασχολούνται με την παραγωγή βλέπουν με την «κινεζοποίηση» των εργατών, όμως προς το παρόν δεν έχουν επενδυτικά σχέδια, γιατί η ΕΕ ξαναπαίγει σε καπιταλιστική ύφεση.

Π.Γ.

Η εργατική αντιβία και πάλι στο προσκήνιο

Σειρά είχε το Βέλγιο. Ο μεγαλύτερος παγκοσμίως όμιλος παραγωγής ατσάλιου, η «Arcelor-Mittal», ανακοίνωσε ότι, λόγω της πτώσης της ζήτησης χάλυβα, θα κλείσει μια μονάδα και τμήματα σε άλλες μονάδες της, αφήνοντας χωρίς δουλειά 1300 μεταλλουργούς στην περιοχή της Λιέγης (σύνορα Βελγίου-Λουξεμβούργου-Γερμανίας).

Οι χαλυβουργοί κατέβηκαν σε απεργία. Στην πορεία που πραγματοποιήσαν στην πόλη Ναμίρ βρήκαν απέναντί τους την αστυνομία. Η κυβέρνηση είχε φροντίσει να μεταφέρει και ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις από την πρωτεύουσα. Οι χαλυβουργοί συγκρούστηκαν με την αστυνομία, παρά τις προσπά-

θειες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να τους πείσει ότι το πρόβλημα τους είναι με την εταιρία και όχι με την κυβέρνηση. «Το σύνολο του πολιτικού κόσμου σε ομοσπονδιακό και περιφερειακό επίπεδο έχει διακηρύξει ότι υποστηρίζει τον αγώνα μας», δήλωσε ο Ζαν-Λικ Ραντέρ, εκπρόσωπος της σοσιαλδημοκρατικής Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Βελγίου.

Οι χαλυβουργοί, όμως, είχαν άλλη γνώμη. Δεν πείστηκαν ούτε από την ανακοίνωση του πρωθυπουργού Ελιο Ντι Ρούπο, ότι συγκρότησε μια «task force», η οποία έχει ως αποστολή «να βρει τις πιθανές διαδρομές προς μια λύση σε επίπεδο βιομηχανίας». Οργάνωσαν δια-

δήλωση στις Βρυξέλλες.

Καθώς η διαδήλωση πλησίαζε προς την πρωθυπουργική κατοικία (σαν να λέμε το βελγικό Μαξίμου), οι μπάτσοι έφτιαξαν οδόφραγμα, πίσω από το οποίο παρατάχτηκαν τα ΜΑΤ και οχήματα με κανόνια νερού. Οι χαλυβουργοί αυτή τη φορά ήταν έτοιμοι. Φορούσαν κράνη και κουκούλες, είχαν τσάντες γεμάτες με πέτρες, ενώ κουβαλούσαν και παλούκια και σιδηροσωλήνες. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή και κράτησε ώρες. Η κυκλοφορία στο κέντρο των Βρυξελλών παρέλυσε. Οι χαλυβουργοί είχαν τραυματίες, αλλά δεν ανακοίνωσαν τίποτα σχετικό. Η αστυνομία ανακοίνωσε ότι τραυματίστηκαν έξι μπάτσοι.

Γραφτείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ
Εξάμηνη 45 ευρώ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΙΣΤΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898
<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκτίτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ. ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ